

Chambre des Représentants

SESSION EXTRAORDINAIRE 1968

7 NOVEMBRE 1968

PROJET DE LOI

portant mise à jour du texte français du Code rural
et établissant le texte néerlandais de ce même
Code.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le Gouvernement a l'honneur de soumettre à vos délibérations un projet de loi établissant la version néerlandaise de la loi du 7 octobre 1886 contenant le Code rural.

Aux fins d'établir l'équivalence du texte français et du texte néerlandais du Code rural, le Gouvernement soumet les modifications au texte français recommandées par le Conseil d'Etat, à votre approbation.

Comme pour le Code civil, le Code pénal, le Code d'instruction criminelle et le Code forestier, il est proposé de réviser les textes néerlandais officiels postérieurs à la loi du 18 avril 1898.

Si vous approuvez le présent projet, les versions française et néerlandaise du Code rural auront toutes deux valeur légale si bien que l'article 7 de la loi du 18 avril 1898 (aujourd'hui l'article 7 de la loi du 31 mai 1961) sera applicable à toutes les dispositions reprises dans le projet.

Le texte et le rapport sont l'œuvre de la Commission centrale de la langue juridique et administrative néerlandaise en Belgique. Le texte a été également examiné par la Commission chargée de l'élaboration du texte néerlandais de la Constitution, des codes et des lois et arrêtés principaux.

Le Gouvernement renvoie, en ce qui concerne la version néerlandaise de ces textes de loi, au rapport établi par la Commission. Ce rapport complète le présent exposé des motifs.

Le Gouvernement rend hommage à la conscience et au soin avec lesquels la Commission Centrale s'est acquittée de sa tâche, tant du point de vue juridique que du point de vue linguistique.

Le Gouvernement croit pouvoir vous recommander l'approbation du présent projet.

Le Ministre de l'Agriculture,

Kamer van Volksvertegenwoordigers

BIJTENGEWONE ZITTING 1968

7 NOVEMBER 1968

WETSONTWERP

houdende aanpassing van de Franse tekst en
vaststelling van de Nederlandse tekst van het
Veldwetboek.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De Regering heeft de eer U een ontwerp van wet ter goedkeuring voor te leggen waarbij de Nederlandse tekst van het Veldwetboek van 7 oktober 1886 wordt ingevoerd.

Ten einde de Nederlandse en de Franse tekst van het Veldwetboek gelijkwaardig te maken legt de Regering de door de Raad van State aanbevolen wijzigingen aan de Franse tekst aan Uw bekrachtiging voor.

Zoals voor het Burgerlijk Wetboek, het Strafwetboek, het Wetboek van Strafvordering en het Boswetboek, wordt ook hier verbetering voorgesteld van de officiële Nederlandse teksten van na de wet van 18 april 1898.

Indien U aan het U voorgelegde ontwerp Uw goedkeuring kunt hechten, zullen de Nederlandse en de Franse versie van het Veldwetboek beide rechtskracht bezitten, zodat artikel 7 van de wet van 18 april 1898 (thans artikel 7 van de wet van 31 mei 1961) op alle in het ontwerp voorkomende bepalingen zal toepasselijk zijn.

De tekst en het verslag zijn het werk van de Centrale Commissie voor de Nederlandse rechtstaal en bestuurstaal in België. Deze tekst is mede onderzocht door de Commissie belast met de voorbereiding van de Nederlandse tekst van de Grondwet, de wetboeken en de voornaamste wetten en besluiten.

De Regering verwijst wat de Nederlandse versie van die wetteksten betreft, naar het verslag dat door de Centrale Commissie is opgesteld; het vult deze memorie van toelichting aan.

De Regering brengt hulde aan de nauwkeurigheid en de zorg waarmee de Commissie, zowel in juridisch als in taalkundig opzicht, haar opdracht heeft vervuld.

De Regering meent U dit ontwerp ter goedkeuring te mogen aanbevelen.

De Minister van Landbouw,

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre de l'Agriculture, le 29 mars 1968, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant établissement du texte néerlandais du Code rural du 7 octobre 1886 », a donné le 6 juin 1968 l'avis suivant :

Le projet a pour objet d'établir le texte néerlandais, ayant force de loi, du Code rural du 7 octobre 1886.

Le texte a été préparé de la manière usuelle, par la Commission centrale de langue juridique et administrative néerlandaise en Belgique, en collaboration avec la Commission chargée de l'élaboration du texte néerlandais de la Constitution, des codes et des lois et arrêtés principaux.

La Commission a rédigé le texte néerlandais en partant du texte français officiel publié au *Moniteur belge*, également lorsqu'il s'agissait des lois modificatives du Code rural.

La nouvelle version néerlandaise des dispositions qui ont modifié le Code rural postérieurement à la loi du 18 avril 1898, est destinée, ainsi dispose l'article unique du projet de loi, à remplacer l'ancien texte néerlandais.

Il a été tenu compte des modifications apportées par des lois ultérieures au Code rural, jusqu'à la loi du 30 juin 1967, qui a modifié l'article 35, § 2, alinéa 6.

Les modifications, à l'instar de ce qui a été fait pour les autres codes, sont placées entre crochets dans le texte, et sont justifiées par une note figurant sous les articles qu'elles concernent.

Le Code rural présente un lien avec le Code forestier — récemment examiné par le Conseil d'Etat, — au point que de nombreuses dispositions similaires se retrouvent dans ces deux Codes. Ainsi, certaines dispositions du Code rural ont implicitement modifié des dispositions du Code forestier : par exemple, les articles 110 et 167; il en a été tenu compte lors de l'examen de ce dernier code.

Partant du principe de l'équivalence des textes français et néerlandais, consacré par l'article 7 de la loi du 31 mai 1961, le Conseil d'Etat a recommandé, à l'occasion de l'établissement du texte néerlandais d'autres codes et lois, encore récemment pour le Code forestier, de procéder simultanément à une révision du texte français.

La même méthode devrait être adoptée pour le Code rural.

Le Conseil d'Etat propose en conséquence de rédiger l'intitulé du projet comme suit :

« Projet de loi portant mise à jour du texte français du Code rural, et établissant le texte néerlandais de ce même Code ».

L'ensemble des dispositions modificatives du texte français seraient alors groupées, dans l'ordre des articles qu'elles modifient, en un seul article qui constituerait l'article 1er du projet.

L'article unique du projet deviendrait alors l'article 2, étant entendu que les modifications apportées au texte français en vertu de l'article 1er, auraient leur pendant dans le texte néerlandais.

Le Conseil d'Etat n'entend pas mettre en cause, à l'occasion de l'adaptation du texte, le droit pénal d'exception orienté vers les buts spécifiques poursuivis par le présent Code.

Toutefois, certains articles du Code rural doivent être mis en concordance avec le droit pénal actuellement en vigueur, et les modifications de texte requises à cette fin sont proposées ci-après.

Mise à jour du texte français.

Les observations sont formulées dans l'ordre des articles, sous la forme de propositions de texte numérotées, assorties de la justification qu'appelle la modification proposée.

Les propositions relatives au texte français seront dès lors, groupées, avec leur numérotation, au sein de l'article 1er du projet, dont la phrase liminaire serait ainsi conçue :

« Article 1er. — Les modifications suivantes sont apportées dans le Code rural du 7 octobre 1886 : ... ».

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 29e maart 1968 door de Minister van Landbouw verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « tot invoering van de Nederlandse tekst van het Veldwetboek van 7 oktober 1886 », heeft de 6^e juni 1968 het volgende advies gegeven :

Het ontwerp heeft tot doel een wetkrachtige Nederlandse tekst van het Veldwetboek van 7 oktober 1886 in te voeren.

De tekst werd op de gebruikelijke wijze opgemaakt door de Centrale Commissie voor de Nederlandse rechtstaal en bestuurstaal in België, in samenwerking met de Commissie belast met de voorbereiding van de Nederlandse tekst van de Grondwet, de wetboeken en de voornaamste wetten en besluiten.

Voor het stellen van de Nederlandse tekst is de Commissie uitgegaan van de officiële publicatie van de Franse tekst in het *Belgisch Staatsblad*, ook waar het de wetten gold die het Veldwetboek gewijzigd hebben.

De nieuwe Nederlandse tekst van de bepalingen die het Veldwetboek hebben gewijzigd na de wet van 18 april 1898, is bestemd om de vorige Nederlandse tekst van die bepalingen te vervangen : aldus is bepaald in het enige artikel van het wetsontwerp.

Er is rekening gehouden met de wijzigingen die door latere wetten in het Veldwetboek werden aangebracht, tot en met de wet van 30 juni 1967, die artikel 35, § 2, zesde lid, gewijzigd heeft.

De wijzigingen zijn, zoals voor de andere wetboeken werd gedaan, tussen rechte haken in de tekst geplaatst en in een noot onder de betreffende artikelen verantwoord.

Het Veldwetboek staat in verband met het onlangs behandelde Boswetboek, in zoverre zelfs dat talrijke, ongeveer gelijklopende bepalingen in deze beide Wetboeken voorkomen. Sommige bepalingen van het Veldwetboek hebben aldus bepalingen van het Boswetboek impliciet gewijzigd : bijvoorbeeld de artikelen 110 en 167; daarmee werd rekening gehouden bij de behandeling van dat Wetboek.

Steunend op het beginsel van de gelijkwaardigheid van de Nederlandse en de Franse tekst, vastgelegd in artikel 7 van de wet van 31 mei 1961, heeft de Raad van State ter gelegenheid van de invoering van de Nederlandse tekst van andere wetboeken en wetten onlangs nog voor het Boswetboek een gelijktijdige herziening van de Franse tekst aanbevolen.

Thans wordt voorgesteld dezelfde methode aan te wenden voor het Veldwetboek.

Het opschrift van het voorgelegde ontwerp zou derhalve moeten luiden als volgt :

« Ontwerp van wet houdende aanpassing van de Franse tekst en vaststelling van de Nederlandse tekst van het Veldwetboek ».

Verder zouden dan alle bepalingen tot wijziging van de Franse tekst, in de volgorde van de artikelen waarin zij wijziging aanbrengen, opgenomen worden in één artikel, dat artikel 1 van het ontwerp zou worden.

Het enige artikel van het voorgelegde ontwerp wordt dan artikel 2, met dien verstande dat de wijzigingen die krachtens artikel 1 worden aangebracht in de Franse tekst, ook hun weergave zullen vinden in de Nederlandse tekst.

De Raad van State wil, ter gelegenheid van de aanpassing van de tekst, het uitzonderlijke strafrecht dat gericht is op de specifieke doeleinden welke in dit Wetboek worden nagestreefd, niet ter sprake brengen.

Enkele artikelen van het Veldwetboek behoren weliswaar in overeenstemming gebracht te worden met het geldende strafrecht, en in die zin worden verder de nodige tekstwijzigingen aanbevolen.

Aanpassing van de Franse tekst.

De opmerkingen worden naar de volgorde der artikelen gemaakt, in de vorm van genummerde tekstvoorstellen, gevolgd door de nodige verantwoording van de voorgestelde wijziging.

De voorstellen met betrekking tot de Franse tekst zouden dus met hun nummer opgenomen worden onder artikel 1 van het ontwerp, waarvan de inleidende zin zou luiden als volgt :

« Artikel 1. — In het Veldwetboek van 7 oktober 1886 worden de volgende wijzigingen aangebracht : ... ».

1° A l'article 7, alinéa 3, les mots « dans les formes de la loi du 17 avril 1835 » sont remplacés par les mots « dans les formes prévues par la législation sur l'expropriation pour cause d'utilité publique ».

Cette référence à la législation sur l'expropriation met les administrations publiques en mesure de faire application, le cas échéant, de la loi du 10 mai 1926 instituant une procédure d'urgence en matière d'expropriation pour cause d'utilité publique.

2° A l'article 8, les mots « jusqu'à 100 francs » sont remplacés par les mots « jusqu'à la valeur déterminée par les dispositions légales relatives à la compétence générale des juges de paix ».

En effet, l'article 2, alinéa 1er, de la loi du 25 mars 1876 sur la procédure civile, modifié par l'article 1er de l'arrêté royal n° 63 du 13 janvier 1935 et l'article 2 de la loi du 20 mars 1948, dispose que les juges de paix connaissent de toutes les actions civiles en dernier ressort, jusqu'à la valeur de 2.000 francs, nonobstant les lois spéciales fixant une somme moindre.

L'article 2 de la loi du 25 mars 1876 étant susceptible de faire l'objet de modifications dans l'avenir, il s'indiquerait de ne plus mentionner l'actuel montant de 2.000 francs dans l'article 8 du Code rural, mais d'y prévoir une référence générale au droit commun.

3° A l'article 9, alinéa 2, les mots « caisse des consignations » sont remplacés par les mots « caisse des dépôts et consignations ».

L'organisme en cause se trouvera ainsi désigné, comme il l'est déjà à l'article 75, alinéa 2, par son appellation officielle.

4° L'article 10 est abrogé.

Cet article était ainsi conçu :

« Article 10. — Les jugements qui statueront sur l'instance en fixation du prix des matériaux ne seront pas sujets aux droits proportionnels d'enregistrement ».

Il s'agit en l'occurrence d'une abrogation purement formelle, cet article ayant déjà été explicitement abrogé, mais non de manière spéciale dans le Code rural, par l'article 290 du Code des droits d'enregistrement. Actuellement, les jugements visés ne sont plus exonérés des droits d'enregistrement, mais ils tombent sous l'application de la disposition générale de l'article 142 dudit Code.

5° A l'article 21, la dernière phrase est supprimée.

En effet, l'article 3 de la loi du 25 mars 1876 sur la procédure civile, modifié par l'article 2 de l'arrêté royal n° 63 du 13 janvier 1935 et par l'article 2 de la loi du 20 mars 1948, dispose que les juges de paix connaissent, en dernier ressort, jusqu'à la valeur de 2.000 francs :

...

3° des contestations ayant pour objet les obligations que la loi impose aux propriétaires de fonds contigus, ainsi que les servitudes qui dérivent de la situation des lieux ou qui sont établies par la loi;

4° des contestations relatives aux droits de passage, tant ceux qui résultent de la loi que ceux qui résultent du fait de l'homme.

La dernière phrase de l'article 21 n'étant pas une disposition d'exception, mais constituant une simple confirmation du droit commun, elle peut être supprimée comme superflue.

6° L'intitulé du chapitre V du titre I est complété par les mots « De la délimitation des zones agricoles et forestières ».

L'intitulé se trouve ainsi adapté à la teneur de ce chapitre.

7° L'article 35, § 1er, ainsi numéroté par la loi du 24 juillet 1962, devient l'article 35.

L'article 35 contient présentement des dispositions qui y furent insérées par les lois ultérieures, la rédaction de cet article étant de ce fait devenue incohérente et imprécise.

C'est pourquoi il est proposé de maintenir, comme article 35, le premier paragraphe, constitué par les trois alinéas originaux relatifs à la distance à laquelle les arbres doivent être plantés de la ligne sépa-

1° In artikel 7, derde lid, worden de woorden « dans les formes de la loi du 17 avril 1835 » vervangen door de woorden « dans les formes prévues par la législation sur l'expropriation pour cause d'utilité publique ».

Deze verwijzing naar de wetgeving betreffende de onteigening stelt de openbare besturen in staat eventueel gebruik te maken van de wet van 10 mei 1926 inzake dringende onteigening tot algemeen nut.

2° In artikel 8, worden de woorden « jusqu'à 100 francs » vervangen door de woorden « jusqu'à la valeur déterminée par les dispositions légales relatives à la compétence générale des juges de paix ».

Artikel 2, eerste lid, van de wet van 25 maart 1876 betreffende de burgerlijke rechtsvordering, gewijzigd bij artikel 1 van het koninklijk besluit nr. 63 van 13 januari 1935 en artikel 2 van de wet van 20 maart 1948, bepaalt immers dat de vrederechters in laatste aanleg kennis nemen van alle burgerlijke rechtsvorderingen, tot een waarde van 2.000 F, zulks niettegenstaande de bijzondere wetten die een lager bedrag hebben bepaald.

Daar artikel 2 van de wet van 25 maart 1876 andermaal kan worden gewijzigd, is het verkieselijk het daarin vermelde, thans geldende bedrag van 2.000 F niet in artikel 8 van het Veldwetboek te vermelden, maar daarin een algemene verwijzing naar het gemeene recht op te nemen.

3° In artikel 9, tweede lid, worden de woorden « caisse des consignations » vervangen door de woorden « caisse des dépôts et consignations ».

De hier bedoelde instelling wordt aldus aangewezen met haar officiële benaming, zoals dit trouwens ook in artikel 75, tweede lid, gedaan wordt.

4° Artikel 10 wordt opgeheven.

Dat artikel luidde als volgt :

« Artikel 10. — Les jugements qui statueront sur l'instance en fixation du prix des matériaux ne seront pas sujets aux droits proportionnels d'enregistrement ».

Het betreft hier een louter formele opheffing, aangezien dat artikel reeds uitdrukkelijk maar niet speciaal in het Veldwetboek werd opgeheven bij artikel 290 van het Wetboek der registratierechten. Thans zijn de bedoelde vonnissen niet meer vrijgesteld van registratierechten, maar vallen zij onder de toepassing van de algemene bepaling van artikel 142 van het desbetreffende Wetboek.

5° In artikel 21 wordt de laatste volzin geschrapt.

Artikel 3 van de wet van 25 maart 1876 betreffende de burgerlijke rechtsvordering, gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit nr. 63 van 13 januari 1935 en artikel 2 van de wet van 20 maart 1948, bepaalt immers dat de vrederechters in laatste aanleg, tot een waarde van 2.000 F kennis nemen : ...

3° van de geschillen omtrent de verplichtingen die de wet oplegt aan de eigenaars van aan elkander grenzende erven, alsmede de erfdienstbaarheden die ontstaan uit de ligging van de plaatsen of die door de wet zijn gevestigd;

4° van de geschillen omtrent de rechten van overgang, zowel wanneer deze voortvloeien uit de wet, als wanneer zij het gevolg zijn van een handeling van de mens.

Daar de laatste volzin van artikel 21 geen uitzonderlijke bepaling is, maar de eenvoudige bevestiging van het gemeene recht, kan hij als overbodige bepaling vervallen.

6° Het opschrift van hoofdstuk V, van titel I, wordt aangevuld met de woorden « De la délimitation des zones agricoles et forestières ».

Op die wijze wordt het opschrift aangepast aan de inhoud van dit hoofdstuk.

7° Artikel 35, § 1, aldus genummerd bij de wet van 24 juli 1962, wordt artikel 35.

Artikel 35 bevat thans bepalingen die daarin bij latere wetten werden ingevoegd en die van dat artikel een onsamenvangende en onduidelijke tekst gemaakt hebben.

Daarom wordt voorgesteld de eerste paragraaf, die de drie oorspronkelijke alinea's bevat betreffende de afstand waarop bomen nabij de scheidinglijn tussen twee erven mogen worden geplant, als artikel 35

rative de deux héritages, tandis que les deuxième et troisième paragraphes, qui ont été ajoutés à cet article par l'article unique, I, de la loi du 24 juillet 1962, deviendraient, étant donné leur contenu particulier, respectivement les articles 35bis et 35ter.

8° L'article 35, § 2, inséré par la loi du 24 juillet 1962 et modifié par les lois des 15 avril 1965 et 30 juin 1967, est remplacé par le texte suivant, qui constitue l'article 35bis :

« Article 35bis. — § 1er. Lorsque, spontanément ou sur interpellation par le collège des bourgmestre et échevins, au moins la moitié des propriétaires ou la moitié des exploitants, possédant ou exploitant des terres sur le territoire d'une commune en font la demande, le conseil communal est tenu, dans les douze mois, de délimiter les parties du territoire communal réservées en principe à l'agriculture, d'une part, et aux plantations forestières, d'autre part.

Le collège des bourgmestre et échevins est tenu de procéder à cette interpellation lorsqu'au moins trois propriétaires ou exploitants, possédant ou exploitant ensemble au moins dix hectares sur le territoire de la commune, lui en font la demande.

A la diligence du collège, l'ingénieur agronome de l'Etat et l'ingénieur des eaux et forêts de l'Etat du ressort sont consultés. Le projet de délimitation est soumis à enquête publique pendant une durée de quinze jours.

Les réclamations ou observations sont faites par écrit, recueillies par le collège et annexées au procès-verbal qui est dressé le jour suivant la clôture de l'enquête. Le conseil communal est appelé à prendre connaissance des résultats de l'enquête et à prononcer dans le mois de la clôture du procès-verbal soit le rejet des réclamations et observations, soit l'approbation du projet modifié ensuite de celles-ci. La décision entre en vigueur après approbation par la députation permanente.

§ 2. Lorsque dans les communes rurales sises au sud de la Sambre et de la Meuse ainsi que dans les autres communes rurales du Royaume dont un dixième au moins du territoire est boisé, le conseil communal a omis de déterminer dans le délai fixé par la loi du 15 avril 1965, la délimitation de la partie du territoire communal réservée à l'agriculture et de celle réservée aux plantations forestières, il y est procédé d'office par le commissaire d'arrondissement, sous l'autorité du Ministre de l'Agriculture.

Le commissaire d'arrondissement consulte au préalable l'ingénieur agronome de l'Etat et l'ingénieur forestier de l'Etat du ressort. Il fait ensuite parvenir le projet de délimitation au bourgmestre, qui le soumet pendant quinze jours à une enquête publique. A l'expiration du délai, le bourgmestre renvoie le projet accompagné des réclamations et observations formulées au cours de l'enquête.

S'il naît une contestation sur le caractère rural de la commune, il est statué par la députation permanente du conseil provincial.

La délimitation arrêtée par le commissaire d'arrondissement est soumise à l'approbation de la députation permanente.

§ 3. Il est procédé de la manière définie au § 2 chaque fois qu'un conseil communal demeure en défaut de se conformer aux prescriptions du § 1er, alinéas 1er et 2, du présent article.

§ 4. Si postérieurement à la décision de délimitation des régions réservées à la culture d'une part, et aux plantations forestières d'autre part, un plan d'aménagement établi en exécution de la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme a reçu force obligatoire, il se substitue intégralement à cette décision, pour autant qu'il fixe des zones réservées à l'agriculture et à la sylviculture.

§ 5. Dans les parties du territoire réservées à l'agriculture, il n'est pas permis de procéder à des plantations forestières à moins de six mètres de la ligne séparative de deux héritages et sans avoir obtenu l'autorisation du collège des bourgmestre et échevins. Celui-ci statue dans les trente jours à dater de l'introduction de la demande. Faute pour le collège de s'être prononcé dans ledit délai, l'autorisation est tenue pour acquise. Tout refus d'autorisation est motivé et susceptible, dans le mois de la notification, d'un recours auprès de la députation permanente.

Les dispositions de l'alinéa précédent sont applicables également à la zone réservée aux plantations forestières le long de la zone réservée à l'agriculture.

Le texte en question a été inséré, sous la forme d'un § 2, dans l'article 35 du Code rural, par article unique, I, de la loi du 24 juillet 1962. Il tend, dans les communes entrant en ligne de compte, à délimiter le territoire communal en parties réservées en principe à l'agriculture, d'une part, et aux plantations forestières d'autre part. L'initiative de cette délimitation appartient toutefois aux propriétaires et exploitants de terres intéressés, et le conseil communal n'est tenu de procéder à cette délimitation que lorsque le nombre de propriétaires ou exploitants prévu par la loi en fait la demande.

La loi du 15 avril 1965, article unique, I, a également inséré dans lesdites dispositions — et donc également dans l'article 35, § 2, du Code rural, — d'autres dispositions, qui étaient toutefois de nature transitoire. dérogeant au système instauré par la loi du 24 juillet 1962, ces

te behouden, doch de tweede en derde paragraaf die aan dat artikel werden toegevoegd bij het enige artikel, I, van de wet van 24 juli 1962, wegens hun bijzondere inhoud, te veranderen in respectievelijk de artikelen 35bis en 35ter.

8° Artikel 35, § 2, ingevoegd bij de wet van 24 juli 1962 en gewijzigd bij de wetten van 15 april 1965 en 30 juni 1967 wordt vervangen door de volgende tekst, die artikel 35bis vormt :

« Artikel 35bis. — § 1er. Lorsque, spontanément ou sur interpellation par le collège des bourgmestre et échevins, au moins la moitié des propriétaires ou la moitié des exploitants, possédant ou exploitant des terres sur le territoire d'une commune en font la demande, le conseil communal est tenu, dans les douze mois, de délimiter les parties du territoire communal réservées en principe à l'agriculture, d'une part, et aux plantations forestières, d'autre part.

Le collège des bourgmestre et échevins est tenu de procéder à cette interpellation lorsqu'au moins trois propriétaires ou exploitants, possédant ou exploitant ensemble au moins dix hectares sur le territoire de la commune, lui en font la demande.

A la diligence du collège l'ingénieur agronome de l'Etat et l'ingénieur des eaux et forêts de l'Etat du ressort sont consultés. Le projet de délimitation est soumis à enquête publique pendant une durée de quinze jours.

Les réclamations ou observations sont faites par écrit, recueillies par le collège et annexées au procès-verbal qui est dressé le jour suivant la clôture de l'enquête. Le conseil communal est appelé à prendre connaissance des résultats de l'enquête et à prononcer dans le mois de la clôture du procès-verbal soit le rejet des réclamations et observations, soit l'approbation du projet modifié ensuite de celles-ci. La décision entre en vigueur après approbation par la députation permanente.

§ 2. Lorsque dans les communes rurales sises au sud de la Sambre et de la Meuse ainsi que dans les autres communes rurales du Royaume dont un dixième au moins du territoire est boisé, le conseil communal a omis de déterminer dans le délai fixé par la loi du 15 avril 1965, la délimitation de la partie du territoire communal réservée à l'agriculture et de celle réservée aux plantations forestières, il y est procédé d'office par le commissaire d'arrondissement, sous l'autorité du Ministre de l'Agriculture.

Le commissaire d'arrondissement consulte au préalable l'ingénieur agronome de l'Etat et l'ingénieur forestier de l'Etat du ressort. Il fait ensuite parvenir le projet de délimitation au bourgmestre, qui le soumet pendant quinze jours à une enquête publique. A l'expiration du délai, le bourgmestre renvoie le projet accompagné des réclamations et observations formulées au cours de l'enquête.

S'il naît une contestation sur le caractère rural de la commune, il est statué par la députation permanente du conseil provincial.

La délimitation arrêtée par le commissaire d'arrondissement est soumise à l'approbation de la députation permanente.

§ 3. Il est procédé de la manière définie au § 2 chaque fois qu'un conseil communal demeure en défaut de se conformer aux prescriptions du § 1er, alinéas 1er et 2, du présent article.

§ 4. Si postérieurement à la décision de délimitation des régions réservées à la culture d'une part, et aux plantations forestières d'autre part, un plan d'aménagement établi en exécution de la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme a reçu force obligatoire, il se substitue intégralement à cette décision, pour autant qu'il fixe des zones réservées à l'agriculture et à la sylviculture.

§ 5. Dans les parties du territoire réservées à l'agriculture, il n'est pas permis de procéder à des plantations forestières à moins de six mètres de la ligne séparative de deux héritages et sans avoir obtenu l'autorisation du collège des bourgmestre et échevins. Celui-ci statue dans les trente jours à dater de l'introduction de la demande. Faute pour le collège de s'être prononcé dans ledit délai, l'autorisation est tenue pour acquise. Tout refus d'autorisation est motivé et susceptible, dans le mois de la notification, d'un recours pris auprès de la députation permanente.

Les dispositions de l'alinéa précédent sont applicables également à la zone réservée aux plantations forestières le long de la zone réservée à l'agriculture.

De hier besproken tekst werd als § 2 in artikel 35 van het Veldwetboek ingevoegd bij het enige artikel, I, van de wet van 24 juli 1962. Hij is erop gericht in gemeenten die daarvoor in aanmerking komen, het gemeentelijk grondgebied te doen afbakenen in gedeelten die in beginsel onderscheidenlijk voor landbouw en voor bosbouw worden bestemd. Het initiatief van die afbakening behoort echter aan de belanghebbende eigenaars of exploitanten van gronden en de gemeenteraad is er enkel toe gehouden die afbakening te doen wanneer het aantal bij de wet bepaalde eigenaars of exploitanten erom verzoeken.

De wet van 15 april 1965, enig artikel, I, heeft in die bepalingen, dus ook in artikel 35, § 2, van het Veldwetboek, andere bepalingen ingevoegd die echter tijdelijk waren. Afwijkend van het systeem van de wet van 24 juli 1962 hebben die bepalingen de gemeenteraden van

dispositions ont obligé les conseils communaux des communes rurales sises au sud de la ligne Sambre et Meuse, ainsi que ceux des autres communes du pays dont un dixième au moins du territoire est boisé, à procéder, dans les six mois de l'entrée en vigueur de la loi (de 1965), à la délimitation du territoire communal en une zone agricole et une zone boisée (article 35, § 2, alinéa 3, du Code rural). Dans ces communes, le conseil communal ne pouvait donc pas attendre que les propriétaires ou exploitants prennent l'initiative de demander une semblable délimitation.

La loi de 1965 disposait en outre (article 35, § 2, alinéa 6, du Code rural) que, lorsqu'un conseil communal reste en défaut de se conformer à ces prescriptions, le commissaire d'arrondissement arrêtera cette délimitation d'office, dans l'année qui suit l'échéance des délais prévus au premier alinéa et au troisième alinéa de l'article 35, § 2, c'est-à-dire :

— si le conseil communal n'a pas procédé à la délimitation dans les douze mois qui suivent une demande régulière (système de la loi de 1962);

— dans les communes sises au sud de la ligne Sambre et Meuse, ainsi que dans les autres communes dont un dixième au moins du territoire est boisé (système de la loi de 1965), si le conseil communal n'a pas procédé à la délimitation dans les six mois de l'entrée en vigueur de la loi (du 16 mai 1965), c'est-à-dire avant le 16 novembre 1965.

Dans le second cas, la situation était donc la suivante :

— si le conseil communal a procédé à la délimitation dans les six mois prévus, les prescriptions de la loi de 1965 ont, à l'égard de cette commune, épuisé leurs effets;

— s'il n'a pas procédé à la délimitation dans le délai prévu, il ne peut plus l'effectuer, le délai étant venu à échéance et le délai d'un an, pendant lequel le commissaire d'arrondissement est habilité à procéder d'office à la délimitation, ayant commencé à courir.

Quoi qu'il en soit, les dispositions introduites par la loi du 15 avril 1965 étaient essentiellement de nature transitoire : si la délimitation avait été effectuée par le conseil communal dans les six mois, c'est-à-dire avant le 16 novembre 1965, ou par le commissaire d'arrondissement dans l'année suivante, c'est-à-dire avant le 16 novembre 1966, les prescriptions étaient exécutées; dans la négative, les délais prévus pour l'exécution desdites dispositions étaient échus.

De telles dispositions temporaires n'étant plus susceptibles d'application, n'ont pas leur place parmi les dispositions permanentes du Code rural.

Toutefois, une loi ultérieure du 30 juin 1967 a modifié, postérieurement à la date limite du 16 novembre 1966, le texte de l'article 35, § 2, alinéa 6, inséré par la loi de 1965, en ce sens que le délai d'un an dans lequel le commissaire d'arrondissements devait agir, a été supprimé. Les mots « dans l'année qui suit l'échéance des délais prévus au premier alinéa et au troisième alinéa » ont été remplacés par les mots « sous l'autorité du Ministre de l'Agriculture ».

A la suite de cette modification, la disposition se présente actuellement comme suit :

« Lorsqu'un conseil communal reste en défaut de se conformer aux prescriptions ci-dessus, le commissaire d'arrondissement arrêtera d'office, sous l'autorité du Ministre de l'Agriculture, la délimitation du territoire communal ainsi qu'il est prévu à l'alinéa premier ».

La loi de 1967 n'a pas touché au délai de six mois, dans lequel les conseils communaux des communes sises au sud de la ligne Sambre et Meuse devaient, en vertu de la loi du 15 avril 1965 (article 35, § 2, alinéa 3) procéder à la délimitation. Ce délai était échu depuis longtemps à la date où la loi de 1967 est intervenue. Les conseils communaux intéressés ne pouvaient donc plus satisfaire à cette prescription : en effet, l'expiration du délai y avait mis un terme, et seul le commissaire d'arrondissement est présentement habilité à procéder à la délimitation dans lesdites communes, sans être tenu par un délai quel qu'il soit.

La disposition relative à la délimitation par le commissaire d'arrondissement, qui, dans la loi de 1965, était une disposition temporaire à l'égard des communes sises au sud de la Sambre et de la Meuse est devenue, en vertu de la loi du 30 juin 1967, une disposition permanente à l'égard des mêmes communes. Le commissaire d'arrondissement devra, dans celles-ci, procéder d'office à la délimitation, sans que le conseil communal ait encore à intervenir.

La situation découlant, pour ces communes, de la loi de 1967, doit se refléter dans le texte.

Il ne fait pas de doute que l'article 35, § 2, alinéa 3, inséré par la loi du 15 avril 1965, ne trouvait plus à s'appliquer postérieurement au 16 novembre 1965, et qu'il doit donc être supprimé. Il n'est pas moins évident que l'article 35, § 2, alinéa 6, de même, inséré par la loi de 1965 et modifié par la loi du 30 juin 1967, est devenu, depuis cette dernière loi, une disposition permanente dont le maintien dans le texte s'impose.

de landelijke gemeenten ten zuiden van Sambre en Maas en van de andere gemeenten van het land waarvan ten minste één tiende van het grondgebied bebost is, rechtstreeks verplicht om binnen zes maanden na de inwerkingtreding van de wet (van 1965), de afbakening van het gemeentelijk grondgebied in een landbouwstrook en een bosbouwstrook te doen (artikel 35, § 2, derde lid, van het Veldwetboek). Voor die gemeenten mocht de gemeenteraad dus niet wachten op het initiatief dat de eigenaars of exploitanten zouden nemen om dergelijke afbakening aan te vragen.

De wet van 1965 bepaalde verder (artikel 35, § 2, zesde lid, van het Veldwetboek) dat, indien een gemeenteraad die voorschriften niet nakomt, de arrondissementscommissaris die afbakening ambtshalve zal doen, binnen het jaar dat volgt op het verstrijken van de termijnen gesteld in het eerste lid en in het derde lid van artikel 35, § 2, met andere woorden :

— indien de gemeenteraad binnen de twaalf maanden, nadat zij regelmatig werd aangevraagd (systeem van de wet van 1962) de afbakening niet gedaan heeft;

— indien de gemeenteraad, in de gemeenten ten zuiden van Sambre en Maas en in de andere gemeenten waarvan minstens één tiende van het grondgebied bebost is (systeem van de wet van 1965), de afbakening niet gedaan heeft binnen zes maanden na de inwerkingtreding van de wet (16 mei 1965), dus vóór 16 november 1965.

Voor het tweede geval was dus de toestand als volgt :

— indien de gemeenteraad de afbakening gedaan heeft binnen de gestelde zes maanden, heeft het voorschrift van de wet van 1965 voor die gemeente geen rechtsgevolg meer;

— indien hij de afbakening niet gedaan heeft binnen de gestelde termijn, kan hij ze niet meer doen, omdat die termijn verstreken is en de termijn van een jaar is aangebroken waarbinnen de arrondissementscommissaris bevoegd wordt om ambtshalve de afbakening te doen.

Hoe het zij, de bepalingen ingevoerd bij de wet van 15 april 1965, waren essentieel tijdelijke bepalingen : indien de gemeenteraad, binnen zes maanden, dus vóór 16 november 1965, of de arrondissementscommissaris binnen daaropvolgende jaar, dus vóór 16 november 1966, de afbakening gedaan had, was de uitvoering van het voorschrift voltrokken; in het tegenovergestelde geval, waren de termijnen verstreken waarbinnen die bepalingen nog konden worden uitgevoerd.

Dergelijke tijdelijke bepalingen, die geen toepassing meer kunnen vinden, horen niet thuis onder de permanente bepalingen van het Veldwetboek.

Een latere wet van 30 juni 1967 heeft echter, en zulks nadat de uiterste datum van 16 november 1966 dus reeds verstreken was, de tekst van artikel 35, § 2, zesde lid, ingevoegd bij de wet van 1965, gewijzigd, in die zin dat de termijn van een jaar binnen welke de arrondissementscommissaris moest optreden, te niet werd gedaan. De bedoelde woorden « dans l'année qui suit l'échéance des délais prévus au premier alinéa et au troisième alinéa » werden alsdan vervangen door de woorden « sous l'autorité du Ministre de l'Agriculture ».

Ingevolge die wijziging luidt de tekst thans als volgt :

« Lorsqu'un conseil communal reste en défaut de se conformer aux prescriptions ci-dessus, le commissaire d'arrondissement arrêtera d'office, sous l'autorité du Ministre de l'Agriculture, la délimitation du territoire communal ainsi qu'il est prévu à l'alinéa premier ».

De wet van 1967 heeft niet geraakt aan de termijn van zes maanden waarbinnen de gemeenteraden van gemeenten ten zuiden van Sambre en Maas, krachtens de wet van 15 april 1965 (artikel 35, § 2, derde lid) de afbakening moesten doen.

Die termijn was sedert lang verstreken op het tijdstip dat de wet van 1967 tot stand is gekomen. Derhalve konden de betrokken gemeenteraden niet meer aan het gestelde voorschrift voldoen omdat dit bij het verstrijken van de termijn vervallen was, en is thans alleen de arrondissementscommissaris bevoegd om voor die gemeenten de afbakening te doen, zonder nog enige termijn in acht te moeten nemen.

De bepaling betreffende de afbakening door de arrondissementscommissaris, die in de wet van 1965 een tijdelijke bepaling was, ten opzichte van de gemeenten ten zuiden van Sambre en Maas, is krachtens de wet van 30 juni 1967 een permanente bepaling geworden, ten opzichte van die gemeenten. Voor deze gemeenten zal de arrondissementscommissaris de ambtshalve te verrichten afbakening moeten doen, zonder dat de gemeenteraad ter zake nog moet optreden.

De toestand die na de wet van 1967 voor die gemeenten tot stand is gekomen, moet blijken uit de tekst.

Het is zeker dat artikel 35, § 2, derde lid, voortkomend van de wet van 15 april 1965 geen toepassing meer kon vinden na 16 november 1965 en dus in de tekst moet worden geschrapt, en het is niet minder zeker dat artikel 35, § 2, zesde lid, insgelijks voortkomend van de wet van 1965 en gewijzigd bij de wet van 30 juni 1967, sedert deze laatste wet een permanente bepaling geworden is en dus in de tekst behouden moet blijven.

Cet alinéa 6 vise deux cas :

1° dans les communes rurales sises au sud de la Sambre et de la Meuse et dans les autres communes dont un dixième au moins du territoire est boisé, le commissaire d'arrondissement procédera d'office à la délimitation (si le conseil communal n'y a pas procédé avant le 16 novembre 1965);

2° dans les autres communes, le commissaire d'arrondissement effectuera la délimitation d'office, si le conseil communal n'y a pas procédé dans les douze mois qui suivent la demande introduite, en conformité de l'article 35, § 2, alinéas 1er et 2, par les propriétaires ou exploitants intéressés.

Si l'on supprime l'article 35, § 2, alinéa 3, en tant que disposition temporaire désormais dépourvue d'objet, le texte actuel de l'alinéa 6 est insuffisant pour régler le premier cas : en effet, seule la disposition à supprimer établit qu'il doit être procédé, en tout état de cause, à une délimitation d'office dans les communes sises au sud de la Sambre et de la Meuse ainsi que dans les autres communes y assimilées.

Cette obligation figure exclusivement à l'alinéa 3. L'indispensable suppression de cet alinéa — qui ne peut être maintenu, les conseils communaux n'étant plus en mesure de l'appliquer — contraint à insérer cette obligation dans le texte de l'alinéa 6, faute de quoi cet alinéa ne présenterait pas de solution pour les communes sises au sud de la Sambre et de la Meuse, ce qui serait contraire à la loi du 15 avril 1965 qui l'a inséré, et à la loi du 30 juin 1967 qui l'a modifié.

Le texte proposé ci-dessus est rédigé en conséquence : l'article 35, § 2, deviendrait l'article 35bis; le texte actuel du § 2, alinéa 3, serait supprimé, étant entendu que l'obligation de délimiter d'office qui s'y trouve formulée, est reportée au § 2 du texte proposé.

9° L'article 35, § 3, inséré par la loi du 24 juillet 1962, devient l'article 35ter.

Il s'indique de faire de cette disposition, étant donné sa teneur particulière, un article distinct.

10° L'article 38, alinéa 2, est abrogé.

Cette disposition était ainsi conçue :

« Ces procès-verbaux et ces plans sont exemptés de frais de timbre et sont enregistrés gratis ».

Cette abrogation est purement formelle. En effet, cette disposition a été expressément abrogée, mais non de manière spéciale dans le Code rural, par l'article 290 du Code des droits d'enregistrement et par l'article 81 du Code des droits de timbre. À présent, les documents visés, relatifs au bornage, ne sont certes plus exonérés des droits de timbre (cfr. article 8, 25°, du Code des droits de timbre).

11° A l'article 42, alinéa 3, la dernière phrase est remplacée par la disposition suivante : « Dans le cas contraire, il sera adressé sous pli recommandé à la poste ».

Cette rédaction est conforme à l'article 226 du Code civil.

12° A l'article 45, alinéa 2, les mots « comme il est dit en l'article précédent » sont remplacés par les mots « comme il est dit à l'article 41 ».

La publication visée en l'espèce est réglée par l'article 41, et non pas par l'article 44, qui ne contient qu'une simple référence au même article 41.

13° A l'article 50, 1°, les mots « la vaine pâture » sont supprimés.

La loi du 4 décembre 1961 a expressément supprimé la servitude de vaine pâture (article 2) et, en outre, a énuméré et explicitement abrogé les articles du Code rural qui régissent l'exercice de ce droit (article 1er). Il semble que le législateur ait perdu de vue que l'article 50, 1°, faisait également mention de cette servitude.

14° L'article 53 est abrogé.

Cet article est ainsi conçu :

« Article 53. — Les gardes champêtres sont nommés par le gouverneur, sur une liste double de candidats présentés par le conseil communal.

Si, parmi les candidats présentés, il s'en trouve un ou plusieurs qui aient été révoqués de leurs fonctions de garde champêtre, le gouverneur

In dit zesde lid worden twee gevallen beoogd :

1° voor de landelijke gemeenten ten zuiden van Sambre en Maas en voor de andere gemeenten waarvan ten minste één tiende van het grondgebied bebost is, zal de arrondissementscommissaris ambtshalve de afbakening doen (indien de gemeenteraad ze niet heeft gedaan vóór 16 november 1965);

2° voor de andere gemeenten zal de arrondissementscommissaris ambtshalve de afbakening doen, indien de gemeenteraad de afbakening niet voltrekt binnen twaalf maanden nadat hij er overeenkomstig artikel 35, § 2, eerste en tweede lid, door de belanghebbende eigenaars of exploitanten om verzocht is.

De huidige tekst van dat zesde lid is ontoereikend voor de regeling van het eerste geval, wanneer artikel 35, § 2, derde lid, als tijdelijke bepaling die geen uitwerking meer kan hebben, geschrapt wordt, — ontoereikend, omdat alleen uit de te schrappen bepaling blijkt dat, in ieder geval, een ambtshalve afbakening moet worden doorgevoerd in de gemeenten ten zuiden van Sambre en Maas en in de overige daarmee gelijkgestelde gemeenten.

Die verplichting staat alleen te lezen in het derde lid. De noodzakelijke schapping van dit lid — dat niet kan behouden blijven omdat de gemeenteraden het niet meer kunnen toepassen — maakt het onontbeerlijk die verplichting op te nemen in de tekst van het zesde lid, want anders brengt dat lid geen oplossing voor het geval der gemeenten ten zuiden van Sambre en Maas, hetgeen in strijd zou zijn met de wet van 15 april 1965 die dat lid heeft ingevoerd en met de wet van 30 juni 1967 die het gewijzigd heeft.

De hierboven voorgestelde tekst is in die zin opgevat : artikel 35, § 2, zou dus artikel 35bis worden; de huidige tekst van § 2, derde lid, zou worden geschrapt, met dien verstande dat de daar gestelde verplichting tot ambtshalve afbakening naar § 2 van de ontworpen tekst is overgebracht.

9° Artikel 35, § 3, toegevoegd bij de wet van 24 juli 1962, wordt artikel 35ter.

Het verdient aanbeveling van deze bepaling, wegens haar bijzondere inhoud, een afzonderlijk artikel te maken.

10° Artikel 38, tweede lid, wordt opgeheven.

Die bepaling luidde als volgt :

« Ces procès-verbaux et ces plans sont exemptés de frais de timbre et sont enregistrés gratis ».

Deze opheffing is louter formeel, vermits deze bepaling reeds uitdrukkelijk maar niet speciaal in het Veldwetboek werd opgeheven bij artikel 290 van het Wetboek der registratierechten en artikel 81 van het Wetboek der zegelrechten. Thans zijn de bedoelde stukken betreffende de afpaling zeker niet meer vrijgesteld van zegelrechten (zie artikel 8, 25°, van het Wetboek der zegelrechten).

11° In artikel 42, derde lid, wordt de laatste zin vervangen als volgt : « Dans le cas contraire, il sera adressé sous pli recommandé à la poste ».

Deze redactie is in overeenstemming met artikel 226 van het Burgerlijk Wetboek.

12° In artikel 45, tweede lid, worden de woorden « comme il est dit en l'article précédent » vervangen door de woorden « comme il est dit à l'article 41 ».

De hier bedoelde openbaarmaking wordt geregeld in artikel 41 en niet in het vorige artikel 44, dat slechts een verwijzing bevat naar hetzelfde artikel 41.

13° In artikel 50, 1°, vervallen de woorden « La vaine pâture ».

De wet van 4 december 1961 heeft de erfdienstbaarheid van stoppelweide uitdrukkelijk afgeschaft (artikel 2) en de artikelen van het Veldwetboek waarin de uitoefening van dat recht geregeld is, opgesomd en uitdrukkelijk opgeheven (artikel 1). Het schijnt de wetgever ontgaan te zijn dat er van deze erfdienstbaarheid ook sprake was in artikel 50, 1°.

14° Artikel 53 wordt opgeheven.

Dat artikel luidt als volgt :

« Artikel 53. — Les gardes champêtres sont nommés par le gouverneur, sur une liste double de candidats présentés par le conseil communal.

Si, parmi les candidats présentés, il s'en trouve un ou plusieurs qui aient été révoqués de leurs fonctions de garde champêtre, le gouverneur

pourra inviter le conseil à les remplacer sur la liste dans la quinzaine; à défaut d'y satisfaire, la liste sera complétée par la députation permanente, le bourgmestre préalablement entendu.

Le gouverneur peut suspendre ou révoquer les gardes champêtres, soit d'office, soit sur la proposition du bourgmestre. Dans tous les cas, s'il s'agit de révocation, le conseil communal est préalablement entendu.

Le conseil communal peut également les suspendre pour un terme qui n'excèdera pas un mois; il peut aussi les révoquer, sous l'approbation de la députation permanente.

La suspension entraîne privation de traitement pendant sa durée ».

Cette disposition avait, à l'origine, pris la place de l'article 129 de la loi communale, qui avait été abrogé par l'article 98, 12°, du Code rural du 7 octobre 1887. Toutefois, la loi du 30 décembre 1887 apportant des modifications aux lois provinciale et communale, dispose en son article 28 : « L'article 129 de la loi communale est remplacé par l'article 53 du Code rural, à l'exception du paragraphe final de cet article ».

La loi du 30 décembre 1887 a donc transféré à la loi communale l'article 53 du Code rural, dont elle abrogeait simultanément le dernier alinéa, mais elle l'a fait sans abroger expressément ce texte dans le Code rural. Ce texte a été, en dernier lieu, remplacé dans la loi communale par l'article 2 de la loi du 30 janvier 1924.

Pour éviter toute confusion dans l'interprétation de l'article 28 susmentionné de la loi du 30 décembre 1887 et le législateur lui-même ayant transféré ces dispositions à la loi communale, il convient d'abroger l'article 53 du Code rural de manière explicite.

15° *A l'article 55, alinéa 5, les mots « antérieurement à la présente loi » sont remplacés par les mots « avant le 25 février 1924 ».*

L'article 55, alinéa 5, autorise le Gouvernement à maintenir en fonction, après leur soixante-cinquième année et jusqu'à leur septième année inclusivement, les gardes champêtres nommés avant le 25 février 1924. Aux termes de l'article 55 originel du Code rural, remplacé par l'article 2 de la loi du 30 janvier 1924, le candidat devait être âgé de 25 ans pour être nommé garde champêtre, mais le gouverneur pouvait, dans des cas particuliers, ramener l'âge de la nomination à 21 ans.

Le garde champêtre qui, le 25 février 1924, c'est-à-dire à la date de l'entrée en vigueur de la loi du 30 janvier 1924, était âgé de 25 ans accomplis, peut donc, en vertu de cette disposition transitoire, être maintenu en fonction jusqu'au 25 février 1969 au plus tard, tandis que le garde champêtre qui avait 21 ans accomplis à la même date et avait été nommé à cet âge avec dispense du gouverneur, peut donc être maintenu en fonction jusqu'au 25 février 1973 au plus tard.

Cette dernière date est la date limite à laquelle l'article 55, alinéa 5, peut encore trouver à s'appliquer et, ce cas pouvant encore se produire, la disposition transitoire devrait être provisoirement maintenue.

Il y aurait lieu toutefois de remplacer les mots « antérieurement à la présente loi » par la mention de la date de l'entrée en vigueur de la loi du 30 janvier 1924.

16° *L'article 80 est abrogé.*

Cet article était ainsi conçu : « Les tribunaux correctionnels connaîtront des délits et les juges de paix des contraventions ».

Il a été implicitement abrogé par l'article 138, 1°, du Code d'instruction criminelle, qui habilite le juge de paix à connaître de toutes les infractions prévues par le Code rural, et peut dès lors être expressément abrogé.

17° *L'article 82 est remplacé par la disposition suivante :*

« Article 82. Les procès-verbaux doivent être remis, dans les trois jours, à l'officier du ministère public compétent ».

L'article 82 originel a été remplacé par l'article 2 de la loi du 30 janvier 1924. A cette époque, les tribunaux correctionnels et les tribunaux de police étaient compétents, respectivement pour les délits prévus par le Code rural et pour les contraventions prévues par ce même Code. Les procès-verbaux devaient donc être transmis, soit au procureur du Roi, soit à l'officier du ministère public près le tribunal de police, selon qu'il s'agissait d'un délit ou d'une contravention. En vertu de l'article 138 du Code d'instruction criminelle, le juge de police est présentement compétent pour connaître de tous les délits et contraventions prévus par le Code rural. Il est dès lors dénué d'intérêt de transmettre au procureur du Roi les procès-verbaux constatant de semblables délits. Pour les délits d'une autre nature, le droit commun demeure applicable.

pourra inviter le conseil à les remplacer sur la liste dans la quinzaine; à défaut d'y satisfaire, la liste sera complétée par la députation permanente, le bourgmestre préalablement entendu.

Le gouverneur peut suspendre ou révoquer les gardes champêtres, soit d'office, soit sur la proposition du bourgmestre. Dans tous les cas, s'il s'agit de révocation, le conseil communal est préalablement entendu.

Le conseil communal peut également les suspendre pour un terme qui n'excèdera pas un mois; il peut aussi les révoquer, sous l'approbation de la députation permanente.

La suspension entraîne privation de traitement pendant sa durée ».

Die bepaling was oorspronkelijk in de plaats gekomen van artikel 129 van de gemeentewet, dat bij artikel 98, 12°, van het Veldwetboek van 7 oktober 1887 werd opgeheven. Doch de wet van 30 december 1887 tot wijziging van de provincie- en de gemeentewet heeft in artikel 28, bepaald wat volgt: « L'article 129 de la loi communale est remplacé par l'article 53 du Code rural, à l'exception du paragraphe final de cet article ».

De wet van 30 december 1887 heeft dus het toenmalige artikel 53 van het Veldwetboek, waarvan het laatste lid terzelfdertijd op die wijze werd opgeheven, overgeheveld naar de gemeentewet, echter zonder die tekst uitdrukkelijk op te heffen in het Veldwetboek. De tekst werd laatstelijk in de gemeentewet vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

Om misverstand te voorkomen bij de interpretatie van het hierboven aangehaalde artikel 28 van de wet van 30 december 1887 en aangezien de wetgever zelf deze bepalingen naar de gemeentewet heeft overgebracht, verdient het aanbeveling artikel 53 van het Veldwetboek thans uitdrukkelijk op te heffen.

15° *In artikel 55, vijfde lid, worden de woorden « antérieurement à la présente loi » vervangen door de woorden « avant le 25 février 1924 ».*

Artikel 55, vijfde lid, machtigt de Regering de veldwachters die vóór 25 februari 1924 benoemd zijn, na hun vijftenzestigste jaar, uiterlijk tot hun zeventigste jaar, in dienst te houden. Volgens het oorspronkelijke artikel 55 van het Veldwetboek, dat bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924 vervangen werd, behoorde de kandidaat 25 jaar oud te zijn om tot veldwachter benoemd te worden, doch kon de gouverneur, in bijzondere gevallen, de benoemingsleeftijd terugbrengen tot 21 jaar.

Een veldwachter die op 25 februari 1924, dit is de datum van de inwerkingtreding van de wet van 30 januari 1924, juist 25 jaar oud was, kan dus op grond van deze overgangsbepaling in dienst gehouden worden ten langste tot 25 februari 1969, en de veldwachter die op dezelfde datum juist 21 jaar oud was en op die leeftijd benoemd werd met dispensatie van de gouverneur, kan dus in dienst gehouden worden ten langste tot 25 februari 1973.

Deze laatste datum is de uiterste datum tot wanneer artikel 55, vijfde lid, toepassing kan vinden, en aangezien er daartoe nog enige mogelijkheid bestaat, zou deze overgangsbepaling voorlopig behouden moeten blijven.

Men vervange daarin echter de woorden « antérieurement à la présente loi » door de vermelding van de datum van de inwerkingtreding van de wet van 30 januari 1924.

16° *Artikel 80 wordt opgeheven.*

Dat artikel luidt als volgt: « Les tribunaux correctionnels connaîtront des délits et les juges de paix des contraventions ».

Het werd impliciet opgeheven bij artikel 138, 1°, van het Wetboek van strafvordering dat de vrederechter bevoegd maakt voor alle misdrijven in het Veldwetboek omschreven en kan thans uitdrukkelijk worden opgeheven.

17° *Artikel 82 wordt vervangen door de volgende bepaling :*

« Artikel 82. — Les procès-verbaux doivent être remis, dans les trois jours, à l'officier du ministère public compétent ».

Het oorspronkelijk artikel 82 werd vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924. Op dat tijdstip waren de correctionele rechtbanken en de politierechtbanken onderscheidenlijk bevoegd voor de in het Veldwetboek omschreven wanbedrijven en overtredingen en behoorden dus de processen-verbaal aan de procureur des Konings of aan de ambtenaar van het openbaar ministerie bij de politierechtbank te worden gezonden, naargelang van het onderscheid tussen wanbedrijf en overtreding. Thans is de politierechter, op grond van artikel 138 van het Veldwetboek omschreven wanbedrijven en overtredingen en heeft het dus geen zin meer processen-verbaal die dergelijke wanbedrijven vaststellen aan de procureur des Konings te doen toekomen. Voor andere wanbedrijven blijft het gemeene recht toepasselijk.

18° *L'article 87, 6°, est abrogé.*

Cette disposition ne trouvait à s'appliquer que dans les pays de vaine pâture; or, la servitude de vaine pâture a été expressément supprimée par la loi du 4 décembre 1961.

19° *A l'article 87, 7°, les mots « en dehors de vaine pâture » sont supprimés.*

Ces mots doivent être omis, la loi du 14 décembre 1961 ayant supprimé le droit de vaine pâture.

20° *A l'article 88, 2°, les mots « même dans les pays de vaine pâture » sont supprimés.*

Même justification que pour l'article 87, 7°.

21° *L'article 88, 5°, est abrogé.*

Cette disposition n'était applicable que dans les pays de vaine pâture. Elle aussi a donc perdu tout objet à la suite de la loi du 4 décembre 1961.

22° *L'article 89, 1°, alinéa 1°, est remplacé par :*

« 1° Les propriétaires ou détenteurs de volailles, animaux ou bestiaux morts et sans destination utile, qui, hors les cas où il est interdit de ce faire, auront négligé de les enfouir, dans les vingt-quatre heures, à 1 mètre 50 centimètres de profondeur, dans leur terrain ou bien au lieu désigné par l'administration communale ».

Les termes généraux dans lesquels l'article 89, 1°, est établi, sont contraires à l'arrêté du Régent du 24 janvier 1946 relatif à l'enlèvement des cadavres d'animaux impropres à la consommation, pris en vertu de la loi du 30 décembre 1882 sur la police sanitaire des animaux domestiques, ainsi qu'à la loi du 5 septembre 1952 relative à l'expertise et au commerce des viandes, notamment aux articles 8 et 9 de cette loi.

En effet, l'article 1° de l'arrêté du Régent du 24 janvier 1946 est ainsi conçu :

« Article 1°. — L'enfouissement de cadavres d'animaux de boucherie impropres à la consommation pour une raison quelconque est interdit dans toute l'étendue du territoire belge.

Ces cadavres ne peuvent être utilisés d'aucune façon par les détenteurs et doivent être livrés, en vue de leur destruction, aux clos d'équarrissage spécialement agréés à cette fin par le Ministre de l'Agriculture.

On entend par animaux de boucherie, ceux appartenant aux espèces bovine, ovine, caprine, porcine et les solipèdes ».

Les articles 8 et 9 de la loi du 5 septembre 1952 vont dans le même sens.

Les peines qui frappent l'enfouissement interdit sont beaucoup plus lourdes que les peines prévues par l'article 89 du Code rural pour le non-enfouissement.

23° *A l'article 89, 2°, les mots « Ceux qui jetteront » sont remplacés par les mots « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution, jetteront ».*

La loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution détermine, en son article 1°, quelles eaux elle entend protéger et procède, en son article 8, 2°, à l'abrogation de l'article 89, 2°, du Code rural, « en tant seulement qu'il vise les infractions punies par la présente loi ».

L'article 89, 2°, du Code rural, n'est donc plus applicable dans le cas où des animaux morts sont jetés dans les eaux du domaine public. Cette disposition devrait dès lors être mise en concordance avec la loi du 11 mars 1950.

24° *A l'article 90, 2°, les mots « Ceux qui, volontairement, auront jeté » sont remplacés par les mots « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution, auront volontairement jeté ».*

Cette disposition est ainsi mise en concordance avec la loi précitée du 11 mars 1950, laquelle a abrogé l'article 90, 2°, « en tant seulement qu'il vise les infractions punies par la présente loi ».

18° *Artikel 87, 6°, wordt opgeheven.*

Deze bepaling kon slechts toepassing vinden in stoppelweidestrekken, en de erfdiensbaarheid van stoppelweide werd uitdrukkelijk afgeschaft bij de wet van 4 december 1961.

19° *In artikel 87, 7°, vervallen de woorden « en dehors de vaine pâture ».*

Deze woorden dienen te vervallen ingevolge de wet van 4 december 1961, die het recht van stoppelweide heeft afgeschaft.

20° *In artikel 88, 2°, vervallen de woorden « même dans les pays de vaine pâture ».*

Dezelfde verantwoording als voor artikel 87, 7°.

21° *Artikel 88, 5°, wordt opgeheven.*

Deze bepaling kon slechts gelden in plaatsen waar recht van stoppelweide bestond, en is dus eveneens vervallen ingevolge de wet van 4 december 1961.

22° *Artikel 89, 1°, eerste lid, wordt vervangen door de volgende tekst :*

« 1°. Les propriétaires ou détenteurs de volailles, animaux ou bestiaux morts et sans destination utile, qui, hors les cas où il est interdit de ce faire, auront négligé de les enfouir, dans les vingt-quatre heures, à 1 mètre 50 centimètres de profondeur, dans leur terrain ou bien au lieu désigné par l'administration communale ».

De ruime bewoordingen waarin artikel 89, 1°, thans gesteld is, zijn in tegenspraak met het besluit van de Regent van 24 januari 1946 betreffende de wegruiming van voor het verbruik ongeschikte dierenlijken, genomen op grond van de wet van 30 december 1882 op de diergeneeskundige politie der huisdieren, en ook met de wet van 5 september 1952 betreffende de vleeskeuring en de vleeshandel, inzonderheid met de artikelen 8 en 9 daarvan.

Artikel 1 van het eerstgenoemde besluit luidt immers als volgt :

« Artikel 1. — Het inkuilen van slachtdierlijken, die om een of andere reden voor het verbruik ongeschikt zijn, wordt over gans de uitgestrektheid van het Belgisch grondgebied verboden.

Deze lijken mogen op generlei wijze door de houders benuttigd worden en moeten met het oog op hun verdelging geleverd worden aan de vibeluiken, die daartoe speciaal zijn aangenomen door de Minister van Landbouw.

Men verstaat door slachtdieren, de dieren welke behoren tot het runder-, schapen-, geiten-, varkensras en de eenhoevigen ».

De artikelen 8 en 9 van de wet van 5 september 1952 luiden in dezelfde zin.

De straffen gesteld op de verboden begraving, zijn veel zwaarder dan de straffen bepaald in artikel 89 van het Veldwetboek, voor de niet-begraving.

23° *In artikel 89, 2°, worden de woorden « Ceux qui jetteront » vervangen door de woorden « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution, jetteront ».*

De wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging bepaalt in artikel 1 welk water zij bedoelt te beschermen en gaat in artikel 8, 2°, over tot de opheffing van artikel 89, 2°, van het Veldwetboek, enkel « voor zover het over misdrijven gaat welke door deze wet gestraft worden ».

Artikel 89, 2°, van het Veldwetboek kan dus geen toepassing meer vinden in het geval dat dode dieren in water van het openbaar domein geworpen worden. Deze bepaling zou dienovereenkomstig in overeenstemming gebracht moeten worden met de wet van 11 maart 1950.

24° *In artikel 90, 2°, worden de woorden « Ceux qui, volontairement, auront jeté » vervangen door de woorden « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution, auront volontairement jeté ».*

Aldus wordt deze bepaling in overeenstemming gebracht met de reeds genoemde wet van 11 maart 1950, die artikel 90, 2°, heeft opgeheven, enkel « voor zover het over misdrijven gaat welke door deze wet gestraft worden ».

25° A l'article 90, 3°, les mots « Ceux qui auront jeté » sont remplacés par les mots « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution, auront jeté ».

Il s'agit ici de la même adaptation à la loi du 11 mars 1950.

26° L'article 90, 12°, est remplacé par la disposition suivante :

« 12° Ceux qui auront planté des arbres en contravention des articles 35bis et 35ter ».

Si la proposition tendant à faire des §§ 2 et 3 de l'actuel article 35 respectivement l'article 35bis et l'article 35ter est adoptée, les références qui figurent dans l'article 90, 12°, devraient être modifiées en conséquence.

27° A l'article 94, les mots « maris » et « leurs femmes » sont supprimés.

Il n'est plus conforme au droit actuellement en vigueur, que le mari soit civilement responsable des amendes, restitutions, dommages-intérêts et frais résultant des condamnations prononcées contre sa femme.

28° L'article 98 est remplacé par la disposition suivante : « Le présent Code ne déroge pas aux lois ou règlements concernant les polders et waterings ».

De cette façon, seule la disposition normative de l'article 98, alinéa 1er, est maintenue dans le Code rural.

L'alinéa 2 de cet article contient des abrogations de décrets et lois antérieurs au Code rural. Ces abrogations sont acquises et les mentionner encore dans le Code, notamment dans le texte néerlandais actuellement en projet, serait de nature à provoquer la confusion.

Examen du texte néerlandais.

1. A l'article 7, alinéa 3, il conviendrait de remplacer les mots « voorgeschreven bij de wet van 17 april 1835 » par : « voorgeschreven bij de wetgeving op de onteigening ten algemenen nutte ».

Il y aurait lieu d'insérer, sous cet article, la note explicative suivante :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 1°, van deze wet.

2. A l'article 8, il conviendrait de remplacer les mots « Tot een bedrag van tweeduizend frank » par les mots : « Tot het bedrag vastgesteld bij de wettelijke bepalingen betreffende de algemene bevoegdheid van de vrederechters ».

La note explicative devrait être modifiée ainsi qu'il suit :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 2°, van deze wet.

3. A l'article 9, alinéa 2, il conviendrait de remplacer le mot « consignatiekas » par « Deposito- en Consignatiekas ».

La note suivante devrait figurer sous l'article :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 3°, van deze wet.

4. A l'article 11, alinéa 1er, il conviendrait, afin d'éviter tout malentendu, de remplacer les mots « ter plaatse » par les mots « in de plaatsen ».

5. A l'article 21, il conviendrait de remplacer la dernière phrase par le signe [...].

La note explicative figurant sous l'article devrait être remplacée par le texte suivant :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 5°, van deze wet.

25° In artikel 90, 3°, worden de woorden « Ceux qui auront jeté » vervangen door de woorden « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution, auront jeté ».

Het betreft hier nogmaals een aanpassing, in dezelfde zin, aan de wet van 11 maart 1950.

26° Artikel 90, 12°, wordt vervangen als volgt :

« 12° Ceux qui auront planté des arbres en contravention des articles 35bis et 35ter ».

Indien wordt ingegaan op het voorstel het huidige artikel 35, § 2, op te nemen als artikel 35bis, en het huidige artikel 35, § 3, als artikel 35ter, zouden de verwijzingen in artikel 90, 12°, dienovereenkomstig vernummerd moeten worden.

27° In artikel 94 worden de woorden « maris » en « leurs femmes » geschrapt.

Het is niet meer in overeenstemming met het geldende recht dat de man burgerrechtelijk aansprakelijk is voor de geldboete, teruggave, schadevergoeding en kosten die voortvloeien uit veroordelingen, uitgesproken tegen zijn vrouw.

28° Artikel 98 wordt vervangen door de volgende bepaling : « Le présent Code ne déroge pas aux lois ou règlements concernant les polders et waterings ».

Op die wijze wordt enkel de normatieve bepaling van artikel 98, eerste lid, in het Veldwetboek behouden.

Het tweede lid van dit artikel bevat een reeks opheffingen van decreten en wetten die het Veldwetboek zijn voorafgegaan. Deze opheffingen zijn voltrokken en het zou misleidend zijn ze thans nog in dit wetboek en vooral in de thans ontworpen Nederlandse tekst van dit wetboek te vermelden.

Onderzoek van de Nederlandse tekst.

1. In artikel 7, derde lid, vervange men de woorden « voorgeschreven bij de wet van 17 april 1835 » door : « voorgeschreven bij de wetgeving op de onteigening ten algemenen nutte ».

Na het artikel moet dan de volgende verklarende noot worden ingevoegd :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 1°, van deze wet.

2. In artikel 8 vervange men de woorden « Tot een bedrag van tweeduizend frank » door de woorden : « Tot het bedrag vastgesteld bij de wettelijke bepalingen betreffende de algemene bevoegdheid van de vrederechters ».

De verklarende noot dient dan te worden vervangen als volgt :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 2°, van deze wet.

3. In artikel 9, tweede lid, vervange men « consignatiekas » door « Deposito- en Consignatiekas ».

Onderaan het artikel moet dan de volgende noot worden vermeld :

Aldus gewijzigd bij 1, 3°, van deze wet.

4. In artikel 11, eerste lid, zouden, om misverstand te voorkomen, de woorden « ter plaatse » beter vervangen worden door de woorden « in de plaatsen ».

5. In artikel 21 vervange men de laatste volzin door het teken [...].

De onderstaande verklarende noot dient dan vervangen te worden als volgt :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 5°, van deze wet.

6. Il y aurait lieu de compléter l'intitulé du chapitre V par les mots suivants : « Afbakening van landbouw- en bosbouwzones ».

La note explicative devrait être ainsi conçue :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 6°, van deze wet.

7. A l'article 35, § 1er, il conviendrait de supprimer le signe § 1er, afin de fusionner les trois premiers alinéas en un article 35 distinct.

Il y aurait lieu d'insérer la note suivante sous l'article :

De nummering « 35 § 1 » vervangen door « 35 », bij artikel 1, 7°, van deze wet.

8. L'article 35, § 2, deviendrait l'article 35bis, qui serait ainsi conçu :

« Artikel 35bis. § 1. Wanneer ten minste de helft van de eigenaars of exploitanten die op het gebied van een gemeente gronden bezitten of in bedrijf hebben, er uit eigen beweging of op vraag van het college van burgemeester en schepenen om verzoeken, is de gemeenteraad gehouden binnen twaalf maanden de gedeelten van het gemeentelijk grondgebied af te bakenen, die in beginsel onderscheidenlijk voor landbouw en voor bosbouw worden bestemd.

Het college moet die vraag stellen wanneer erom verzocht wordt door ten minste drie eigenaars of exploitanten die op het grondgebied van de gemeente samen ten minste tien hectaren bezitten of in bedrijf hebben.

Het college draagt zorg dat de Rijkslandbouwkundig ingenieur en de Rijksingenieur Waters en Bossen van het gebied worden geraadpleegd. Het afbakenningsplan wordt gedurende vijftien dagen aan eenieder ter inzage gelegd.

De bezwaren en opmerkingen worden schriftelijk gemaakt, door het college in ontvangst genomen en bij het proces-verbaal gevoegd, dat wordt opgemaakt de dag na de sluiting van de terinzagelegging. De gemeenteraad is gehouden van de uitslag van de terinzagelegging kennis te nemen en, binnen een maand na de sluiting van het proces-verbaal, hetzij de bezwaren en opmerkingen af te wijzen, hetzij het met in acht-neming ervan gewijzigde plan goed te keuren. Het besluit treedt in werking nadat het door de bestendige deputatie is goedgekeurd.

§ 2. Wanneer in de landelijke gemeenten ten zuiden van Samber en Maas en in de andere landelijke gemeenten van het land waarvan ten minste één tiende van het grondgebied bebost is, de gemeenteraad de afbakening van het gedeelte van het gemeentelijk grondgebied dat voor landbouw en van het gedeelte dat voor bosbouw bestemd wordt, niet heeft uitgevoerd binnen de bij de wet van 15 april 1965 bepaalde termijn, wordt zij ambtshalve gedaan door de arrondissementscommissaris, onder het gezag van de Minister van Landbouw.

De arrondissementscommissaris wint vooraf het advies in van de Rijkslandbouwkundig ingenieur en van de Rijksingenieur Waters en Bossen van het gebied. Daarna zendt hij het ontwerp van afbakening aan de burgemeester, die het gedurende vijftien dagen voor een ieder ter inzage legt. Na verloop van die termijn zendt de burgemeester het ontwerp terug, samen met de schriftelijke bezwaren en opmerkingen die tijdens de terinzagelegging zijn ingekomen.

In geval van betwisting omtrent het landelijk karakter van een gemeente beslist de bestendige deputatie van de provincieraad.

De door de arrondissementscommissaris bepaalde afbakening wordt aan de bestendige deputatie voor goedkeuring voorgelegd.

§ 3. Er wordt op de bij § 2 bepaalde wijze gehandeld, telkens, als een gemeenteraad in gebreke blijft de voorschriften van § 1, eerste en tweede lid, van dit artikel na te komen.

§ 4. Indien een plan van aanleg, opgemaakt ter uitvoering van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, bindende kracht heeft verkregen na het besluit tot afbakening van de onderscheidenlijk voor landbouw of voor bosbouw bestemde gedeelten, treedt het plan, voor zover het landbouw- en bosbouwzones vaststelt, volledig in de plaats van dit besluit.

§ 5. In de voor landbouw bestemde gedeelten van het grondgebied is bosaanplanting verboden op minder dan zes meter van de scheidelijn tussen twee erven; bovendien is vergunning van het college van burgemeester en schepenen vereist. Het college beslist binnen dertig dagen na de indiening van de aanvraag. Doet het dit niet binnen die termijn, dan wordt de vergunning geacht verleend te zijn. De weigering van de vergunning is met redenen omkleed, binnen een maand na de kennisgeving kan beroep worden ingesteld bij de bestendige deputatie.

De bepalingen van het vorige lid zijn eveneens van toepassing op de voor bosbouw bestemde zone, langs de voor landbouw bestemde zone ».

6. Het opschrift van hoofdstuk V vulle men aan met de woorden : « Afbakening van landbouw- en bosbouwzones ».

Daaronder vermeldde men de volgende noot :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 6°, van deze wet.

7. In artikel 35, § 1, schrappe men het teken § 1, ten einde de drie eerste leden tot een afzonderlijk artikel 35 te maken.

Na dat artikel voege men dan volgende noot in :

De nummering « 35 § 1 » vervangen door « 35 », bij artikel 1, 7°, van deze wet.

8. Artikel 35, § 2, zou dan artikel 35bis worden, te stellen als volgt :

« Artikel 35bis. — § 1. Wanneer ten minste de helft van de eigenaars of exploitanten die op het gebied van een gemeente gronden bezitten of in bedrijf hebben, er uit eigen beweging of op vraag van het college van burgemeester en schepenen om verzoeken, is de gemeenteraad gehouden binnen twaalf maanden de gedeelten van het gemeentelijk grondgebied af te bakenen, die in beginsel onderscheidenlijk voor landbouw en voor bosbouw worden bestemd.

Het college moet die vraag stellen wanneer erom verzocht wordt door ten minste drie eigenaars of exploitanten die op het grondgebied van de gemeente samen ten minste tien hectaren bezitten of in bedrijf hebben.

Het college draagt zorg dat de Rijkslandbouwkundig ingenieur en de Rijksingenieur Waters en Bossen van het gebied worden geraadpleegd. Het afbakenningsplan wordt gedurende vijftien dagen aan eenieder ter inzage gelegd.

De bezwaren en opmerkingen worden schriftelijk gemaakt, door het college in ontvangst genomen en bij het proces-verbaal gevoegd, dat wordt opgemaakt de dag na de sluiting van de terinzagelegging. De gemeenteraad is gehouden van de uitslag van de terinzagelegging kennis te nemen en, binnen een maand na de sluiting van het proces-verbaal, hetzij de bezwaren en opmerkingen af te wijzen, hetzij het met in acht-neming ervan gewijzigde plan goed te keuren. Het besluit treedt in werking nadat het door de bestendige deputatie is goedgekeurd.

§ 2. Wanneer in de landelijke gemeenten ten zuiden van Samber en Maas en in de andere landelijke gemeenten van het land waarvan ten minste één tiende van het grondgebied bebost is, de gemeenteraad de afbakening van het gedeelte van het gemeentelijk grondgebied dat voor landbouw en van het gedeelte dat voor bosbouw bestemd wordt, niet heeft uitgevoerd binnen de bij de wet van 15 april 1965 bepaalde termijn, wordt zij ambtshalve gedaan door de arrondissementscommissaris, onder het gezag van de Minister van Landbouw.

De arrondissementscommissaris wint vooraf het advies in van de Rijkslandbouwkundig ingenieur en van de Rijksingenieur Waters en Bossen van het gebied. Daarna zendt hij het ontwerp van afbakening aan de burgemeester, die het gedurende vijftien dagen voor een ieder ter inzage legt. Na verloop van die termijn zendt de burgemeester het ontwerp terug, samen met de schriftelijke bezwaren en opmerkingen die tijdens de terinzagelegging zijn ingekomen.

In geval van betwisting omtrent het landelijk karakter van een gemeente beslist de bestendige deputatie van de provincieraad.

De door de arrondissementscommissaris bepaalde afbakening wordt aan de bestendige deputatie voor goedkeuring voorgelegd.

§ 3. Er wordt op de bij § 2 bepaalde wijze gehandeld, telkens als een gemeenteraad in gebreke blijft de voorschriften van § 1, eerste en tweede lid, van dit artikel na te komen.

§ 4. Indien een plan van aanleg, opgemaakt ter uitvoering van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, bindende kracht heeft verkregen na het besluit tot afbakening van de onderscheidenlijk voor landbouw of voor bosbouw bestemde gedeelten, treedt het plan, voor zover het landbouw- en bosbouwzones vaststelt, volledig in de plaats van dit besluit.

§ 5. In de voor landbouw bestemde gedeelten van het grondgebied is bosaanplanting verboden op minder dan zes meter van de scheidelijn tussen twee erven; bovendien is vergunning van het college van burgemeester en schepenen vereist. Het college beslist binnen dertig dagen na de indiening van de aanvraag. Doet het dit niet binnen die termijn, dan wordt de vergunning geacht verleend te zijn. De weigering van de vergunning is met redenen omkleed; binnen een maand na de kennisgeving kan beroep worden ingesteld bij de bestendige deputatie.

De bepalingen van het vorige lid zijn eveneens van toepassing op de voor bosbouw bestemde zone, langs de voor landbouw bestemde zone ».

La note explicative devrait être rédigée comme suit :

Artikel 35, § 2, vernummerd tot artikel 35bis en de tekst aldus vervangen bij artikel 1, 8°, van deze wet.

9. L'article 35, § 3, deviendrait l'article 35ter.

La note sous l'article serait rédigée dans les termes suivants :

De nummering 35, § 3, vervangen door « 35ter », bij artikel 1, 9°, van deze wet.

10. A l'article 45, alinéa 2, il conviendrait de remplacer les mots « zoals in het vorige artikel is voorgeschreven » par : « zoals in artikel 41 is voorgeschreven ».

La note suivante devrait être insérée sous l'article 45 :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 12°, van deze wet.

11. L'article 55, alinéa 5, n'a pas été repris dans le texte néerlandais en projet, parce que, selon la note explicative, cette disposition transitoire n'est plus applicable. Toutefois, un examen plus approfondi a permis d'établir que cette disposition pourrait encore trouver à s'appliquer dans des cas particuliers. Dès lors, elle devrait être insérée, en tant que cinquième alinéa de l'article 55, remplaçant le signe [...], dans la rédaction suivante :

« Na de arrondissementscommissaris, de procureur des Konings, de gemeenteraad en de burgemeester te hebben gehoord, kan de gouverneur echter [...] de veldwachters die vóór 25 februari 1924 zijn benoemd, toestaan om na die leeftijd in dienst te blijven. Die toestemming geldt slechts voor één jaar en mag niet meer worden verleend wanneer de veldwachters de leeftijd van zeventig jaar hebben bereikt ».

La note sous l'article 55 devrait être ainsi conçue :

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924, het vijfde lid daarna aldus gewijzigd bij het enige artikel van de wet van 7 maart 1929 en bij artikel 1, 15°, van deze wet.

12. La note explicative sous l'article 80 devrait être remplacée par le texte suivant :

Opgeheven bij artikel 1, 16°, van deze wet.

13. L'article 82 devrait être remplacé par la disposition suivante :

« Artikel 82. — Het proces-verbaal wordt binnen drie dagen gezonden aan de bevoegde ambtenaar van het Openbaar Ministerie ».

La note sous cet article devrait être remplacée par le texte suivant :

Aldus vervangen bij artikel 1, 17°, van deze wet.

14. La note sous l'article 87, 6°, devrait être ainsi conçue :

Opgeheven bij artikel 1, 18°, van deze wet.

15. La note sous l'article 87, 7°, devrait être ainsi conçue :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 19°, van deze wet.

16. La note relative à l'article 88, 2°, qui figure sous l'article 88, alinéa 2, devrait être ainsi conçue :

Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel 1, 20°, van deze wet.

17. La note sous l'article 88, 5°, gagnerait à être rédigée comme suit :

Opgeheven bij artikel 1, 21°, van deze wet.

18. L'article 89, 1°, alinéa 1°, devrait être ainsi conçu :

« 1° Zij die eigenaar of houder zijn van dood pluimgedierte, ander gedierte of vee, dat voor niets nuttigs te gebruiken is, en nalaten, [buiten de gevallen waarin zulks verboden is], het binnen vierentwintig uren ... (verder zoals in het ontwerp) ... ».

De hieropvolgende noot is dan te stellen als volgt :

Artikel 35, § 2, vernummerd tot artikel 35bis en de tekst aldus vervangen bij artikel 1, 8°, van deze wet.

9. Artikel 35, § 3, zou tot artikel 35ter vernummerd moeten worden worden.

De op dat artikel volgende noot zou dan luiden als volgt :

De nummering « 35, § 3 » vervangen door « 35ter », bij artikel 1, 9° van deze wet.

10. In artikel 45, tweede lid, vervange men de woorden « zoals in het vorige artikel is voorgeschreven » door : « zoals in artikel 41 is voorgeschreven ».

Na artikel 45 zou dan de volgende noot worden ingevoegd :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 12°, van deze wet.

11. Artikel 55, vijfde lid, is niet meer opgenomen in de ontworpen Nederlandse tekst omdat, volgens de verklarende noot, die overgangsbepaling niet meer van toepassing is. Bij nader onderzoek is echter gebleken dat die bepaling, in uitzonderlijke gevallen, nog toepassing kan vinden en derhalve zou zij in de volgende lezing als artikel 55, vijfde lid, in de tekst moeten worden opgenomen, ter vervanging van het teken [...] .

« Na de arrondissementscommissaris, de procureur des Konings, de gemeenteraad en de burgemeester te hebben gehoord, kan de gouverneur echter [...] de veldwachters die vóór 25 februari 1924 zijn benoemd, toestaan om na die leeftijd in dienst te blijven. Die toestemming geldt slechts voor één jaar en mag niet meer worden verleend wanneer de veldwachters de leeftijd van zeventig jaar hebben bereikt ».

De noot onderaan artikel 55 zou dan luiden als volgt :

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924, het vijfde lid daarna aldus gewijzigd bij het enige artikel van de wet van 7 maart 1929 en bij artikel 1, 15°, van deze wet.

12. Voor artikel 80 zou de verklarende noot moeten worden vervangen als volgt :

Opgeheven bij artikel 1, 16°, van deze wet.

13. Artikel 82 vervange men door de volgende tekst :

« Artikel 82. — Het proces-verbaal wordt binnen drie dagen gezonden aan de bevoegde ambtenaar van het openbaar ministerie ».

De noot onderaan dat artikel moet dus vervangen worden als volgt :

Aldus vervangen bij artikel 1, 17°, van deze wet.

14. Voor artikel 87, 6°, stelle men de noot als volgt :

Opgeheven bij artikel 1, 18°, van deze wet.

15. Voor artikel 87, 7°, stelle men de noot als volgt :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 19°, van deze wet.

16. Voor artikel 88, 2°, stelle men als volgt de noot die voorkomt na artikel 88, tweede lid :

Het eerste lid aldus gewijzigd bij artikel 1, 20°, van deze wet.

17. Voor artikel 88, 5°, stelle men de noot als volgt :

Opgeheven bij artikel 1, 21°, van deze wet.

18. Artikel 89, 1°, eerste lid, zou moeten luiden als volgt :

« 1° Zij die eigenaar of houder zijn van dood pluimgedierte, ander gedierte of vee, dat voor niets nuttigs te gebruiken is, en nalaten, [buiten de gevallen waarin zulks verboden is,] het binnen vierentwintig uren... (verder zoals in het ontwerp) ».

La note suivante devrait dès lors être insérée sous l'article 89, 1er, alinéa 2 :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 22°, van deze wet.

19. L'article 89, 2°, devrait être ainsi conçu :

« 2° Zij die, [buiten de gevallen bedoeld in de wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging,] een dood dier ... (verder zoals in het ontwerp) ... ».

Insérer la note suivante sous ce 2° :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 23°, van deze wet.

20. L'article 90, 2°, devrait être rédigé comme suit :

« 2° Zij die, [buiten de gevallen bedoeld in de wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging,] opzettelijk in een openbare of private waterput ... (verder zoals in het ontwerp) ... ».

Insérer la note suivante sous ce 2° :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 24°, van deze wet.

21. L'article 90, 3°, devrait être ainsi conçu :

« 3° Zij die, [buiten de gevallen bedoeld in de wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging,] in een vaart ... (verder zoals in het ontwerp) ... ».

Insérer la note suivante sous ce 3° :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 25°, van deze wet.

22. L'article 90, 12°, devrait être remplacé par le texte suivant :

« 12° [Zij die bomen planten met overtreding van de artikelen 35bis en 35ter] ».

La note sous cet article devrait dès lors être complétée par les mots suivants : « en daarna aldus gewijzigd bij artikel 1, 26°, van deze wet ».

23. A l'article 94, il conviendrait de supprimer les mots « De echtgenoten » et « hun vrouw », et de les remplacer par le signe [...].

La note suivante devrait être insérée sous l'article 94 :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 27°, van deze wet.

24. Seul le premier alinéa de l'article 98 doit être maintenu.

La chambre était composée de :

Messieurs : F. Lepage, président du Conseil d'Etat,

H. Buch et Ch. Smolders, conseillers d'Etat,

J. Limpens et R. de Ryke, assesseurs de la section de législation,

M. Jacquemijn, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. Ch. Smolders.

Le rapport a été présenté par M. M. Grommen, substitut de l'auditeur général.

Le Greffier,

(s.) M. JACQUEMIJN.

Le Président,

(s.) F. LEPAGE.

Pour expédition délivrée au Ministre de l'Agriculture.

Le 14 août 1968.

Le Greffier du Conseil d'Etat.

X X X

Na artikel 89, 1°, tweede lid, moet dan volgende noot worden ingevoegd :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 22°, van deze wet.

19. Artikel 89, 2°, is te stellen als volgt :

« 2° Zij die, [buiten de gevallen bedoeld in de wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging,] een dood dier ... (verder zoals in het ontwerp) ».

Na dit 2° dan de volgende noot invoegen :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 23°, van deze wet.

20. Artikel 90, 2°, is te stellen als volgt :

« 2° Zij die, [buiten de gevallen bedoeld in de wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging,] opzettelijk in een openbare of private waterput ... (verder zoals in het ontwerp) ».

Na dit 2° dan de volgende noot invoegen :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 24°, van deze wet.

21. Artikel 90, 3°, stelle men als volgt :

« 3° Zij die, [buiten de gevallen bedoeld in de wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging,] in een vaart ... (verder zoals in het ontwerp) ».

Na dit 3°, volgende noot invoegen :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 25°, van deze wet.

22. Artikel 90, 12°, is te vervangen door de volgende tekst :

« 12° [Zij die bomen planten met overtreding van de artikelen 35bis en 35ter] ».

De daaropvolgende noot moet dan worden aangevuld met de woorden : « en daarna aldus gewijzigd bij artikel 1, 26°, van deze wet ».

23. In artikel 94 schrappe men de woorden « De echtgenoten » en verder « hun vrouw » en men vervange ze door het teken [...].

Na artikel 94 zou dan volgende noot ingevoegd moeten worden :

Aldus gewijzigd bij artikel 1, 27°, van deze wet.

24. Van artikel 98 zou alleen het eerste lid behouden moeten worden.

De kamer was samengesteld uit :

De Heren : F. Lepage, voorzitter van de Raad van State,

H. Buch en Ch. Smolders, staatsraden,

J. Limpens en R. de Ryke, bijzitters van de afdeling wetgeving,

M. Jacquemijn, adjunct-griffier, griffier.

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. Ch. Smolders.

Het verslag werd uitgebracht door de H. M. Grommen, substituant-auditeur-generaal.

De Griffier,

(get.) M. JACQUEMIJN.

De Voorzitter,

(get.) F. LEPAGE.

Voor uitgifte afgeleverd aan de Minister van Landbouw.

De 14 augustus 1968.

De Griffier van de Raad van State.

X X X

PROJET DE LOI

BAUDOUIN,

Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre de l'Agriculture,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de l'Agriculture est chargé de présenter en Notre nom aux Chambres législatives le projet de loi dont la teneur suit :

Article premier.

Les modifications suivantes sont apportées au texte français de la loi du 7 octobre 1886, contenant le Code rural :

1. A l'article 7, alinéa 3, les mots « dans les formes de la loi du 17 avril 1835 » sont remplacés par les mots « dans les formes prévues par la législation sur l'expropriation pour cause d'utilité publique ».

2. A l'article 8, les mots « jusqu'à 100 francs » sont remplacés par les mots « jusqu'à la valeur déterminée par les dispositions légales relatives à la compétence générale des juges de paix ».

3. A l'article 9, alinéa 2, les mots « caisse des consignations » sont remplacés par les mots « caisse des dépôts et consignations ».

4. L'article 10 est abrogé.

5. A l'article 21, la dernière phrase est supprimée.

6. L'intitulé du chapitre V du titre I est remplacé par l'intitulé suivant : « Des clôtures des héritages. Des distances des plantations. De la délimitation des zones agricoles et forestières ».

7. L'article 35, § 1er, ainsi numéroté par la loi du 24 juillet 1962 devient l'article 35.

8. L'article 35, § 2, inséré par la loi du 24 juillet 1962 et modifié par les lois des 15 avril 1965 et 30 juin 1967, est remplacé par le texte suivant, qui constitue l'article 35bis :

« Article 35bis, § 1er. — Lorsque, spontanément ou sur interpellation par le collège des bourgmestre et échevins, au moins la moitié des propriétaires ou la moitié des exploitants, possédant ou exploitant des terres sur le territoire d'une commune en font la demande, le conseil communal est tenu, dans les douze mois, de délimiter les parties du territoire communal réservées en principe à l'agriculture, d'une part, et aux plantations forestières, d'autre part.

Le collège des bourgmestre et échevins est tenu de procéder à cette interpellation lorsqu'au moins trois propriétaires ou exploitants, possédant ou exploitant ensemble au moins dix hectares sur le territoire de la commune, lui en font la demande.

A la diligence du collège, l'ingénieur agronome de l'Etat et l'ingénieur des eaux et forêts de l'Etat du ressort sont consultés. Le projet de délimitation est soumis à enquête publique pendant une durée de quinze jours.

Les réclamations ou observations sont faites par écrit, recueillies par le collège et annexées au procès-verbal qui

WETSONTWERP

BOUDEWIJN,

Koning der Belgen,

Aan allen, die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Minister van Landbouw,

HEBBEN Wij BESLOTEN EN BESLUITEN Wij :

Onze Minister van Landbouw is gelast in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het ontwerp van wet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1.

In de Franse tekst van het Veldwetboek van 7 oktober 1886, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1. In artikel 7, derde lid, worden de woorden « dans les formes de la loi du 17 avril 1835 » vervangen door de woorden « dans les formes prévues par la législation sur l'expropriation pour cause d'utilité publique ».

2. In artikel 8, worden de woorden « jusqu'à 100 francs » vervangen door de woorden « jusqu'à la valeur déterminée par les dispositions légales relatives à la compétence générale des juges de paix ».

3. In artikel 9, tweede lid, worden de woorden « caisse de consignations » vervangen door de woorden « caisse de dépôts et consignations ».

4. Artikel 10 wordt opgeheven.

5. In artikel 21 wordt de laatste volzin geschrapt.

6. Het opschrift van hoofdstuk V van titel I wordt door het volgende opschrift vervangen : « Des clôtures des héritages. Des distances des plantations. De la délimitation des zones agricoles et forestières ».

7. Artikel 35, § 1, aldus genummerd bij de wet van 24 juli 1962, wordt artikel 35.

8. Artikel 35, § 2, ingevoegd bij de wet van 24 juli 1962 en gewijzigd bij de wetten van 15 april 1965 en 30 juni 1967 wordt vervangen door de volgende tekst, die artikel 35bis vormt :

« Article 35bis, § 1er. — Lorsque, spontanément ou sur interpellation par le collège des bourgmestre et échevins, au moins la moitié des propriétaires ou la moitié des exploitants, possédant ou exploitant des terres sur le territoire d'une commune en font la demande, le conseil communal est tenu, dans les douze mois, de délimiter les parties du territoire communal réservées en principe à l'agriculture, d'une part, et aux plantations forestières, d'autre part.

Le collège des bourgmestre et échevins est tenu de procéder à cette interpellation lorsqu'au moins trois propriétaires ou exploitants, possédant ou exploitant ensemble au moins dix hectares sur le territoire de la commune, lui en font la demande.

A la diligence du collège, l'ingénieur agronome de l'Etat et l'ingénieur des eaux et forêts de l'Etat du ressort sont consultés. Le projet de délimitation est soumis à enquête publique pendant une durée de quinze jours.

Les réclamations ou observations sont faites par écrit, recueillies par le collège et annexées au procès-verbal qui

est dressé le jour suivant la clôture de l'enquête. Le conseil communal est appelé à prendre connaissance des résultats de l'enquête et à prononcer dans le mois de la clôture du procès-verbal soit le rejet des réclamations et observations soit l'approbation du projet modifié ensuite de celles-ci. La décision entre en vigueur après approbation par la députation permanente.

§ 2. — Lorsque dans les communes rurales sises au sud de la Sambre et de la Meuse ainsi que dans les autres communes rurales du Royaume dont un dixième au moins du territoire est boisé, le conseil communal a omis de déterminer dans le délai fixé par la loi du 15 avril 1965, la délimitation de la partie du territoire communal réservée à l'agriculture et de celle réservée aux plantations forestières, il y est procédé d'office par le commissaire d'arrondissement, sous l'autorité du Ministre de l'Agriculture.

Le commissaire d'arrondissement consulte au préalable l'ingénieur agronome de l'Etat et l'ingénieur des eaux et forêts de l'Etat du ressort. Il fait ensuite parvenir le projet de délimitation au bourgmestre, qui le soumet pendant quinze jours à une enquête publique. A l'expiration du délai, le bourgmestre renvoie le projet accompagné des réclamations et observations formulées au cours de l'enquête.

S'il naît une contestation sur le caractère rural de la commune, il est statué par la députation permanente du conseil provincial.

La délimitation arrêtée par le commissaire d'arrondissement est soumise à l'approbation de la députation permanente.

§ 3. — Il est procédé de la manière définie au § 2 chaque fois qu'un conseil communal demeure en défaut de se conformer aux prescriptions du § 1er, alinéas 1er et 2, du présent article.

§ 4. — Si postérieurement à la décision de délimitation des régions réservées à la culture d'une part, et aux plantations forestières d'autre part, un plan d'aménagement établi en exécution de la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme a reçu force obligatoire, il se substitue intégralement à cette décision, pour autant qu'il fixe des zones réservées à l'agriculture et à la sylviculture.

§ 5. — Dans les parties du territoire réservées à l'agriculture, il n'est pas permis de procéder à des plantations forestières à moins de six mètres de la ligne séparative de deux héritages et sans avoir obtenu l'autorisation du collège des bourgmestre et échevins. Celui-ci statue dans les trente jours à dater de l'introduction de la demande. Faute pour le collège de s'être prononcé dans le dit délai, l'autorisation est tenue pour acquise. Tout refus d'autorisation est motivé et susceptible, dans le mois de la notification, d'un recours auprès de la députation permanente.

Les dispositions de l'alinéa précédent sont applicables également à la zone réservée aux plantations forestières le long de la zone réservée à l'agriculture ».

9. L'article 35, § 3, inséré par la loi du 24 juillet 1962 devient l'article 35ter.

10. L'article 38, alinéa 2, est abrogé.

11. A l'article 42, alinéa 3, la dernière phrase est remplacée par la disposition suivante : « Dans le cas contraire, il sera adressé sous pli recommandé à la poste ».

12. A l'article 45, alinéa 2, les mots « comme il est dit en l'article précédent » sont remplacés par les mots « comme il est dit à l'article 41 ».

13. A l'article 50, 1°, les mots « la vaine pâture » sont supprimés.

14. L'article 53 est abrogé.

est dressé le jour suivant la clôture de l'enquête. Le conseil communal est appelé à prendre connaissance des résultats de l'enquête et à prononcer dans le mois de la clôture du procès-verbal soit le rejet des réclamations et observations soit l'approbation du projet modifié ensuite de celles-ci. La décision entre en vigueur après approbation par la députation permanente.

§ 2. — Lorsque dans les communes rurales sises au sud de la Sambre et de la Meuse ainsi que dans les autres communes rurales du Royaume dont un dixième au moins du territoire est boisé, le conseil communal a omis de déterminer dans le délai fixé par la loi du 15 avril 1965, la délimitation de la partie du territoire communal réservée à l'agriculture et de celle réservée aux plantations forestières, il y est procédé d'office par le commissaire d'arrondissement, sous l'autorité du Ministre de l'Agriculture.

Le commissaire d'arrondissement consulte au préalable l'ingénieur agronome de l'Etat et l'ingénieur des eaux et forêts de l'Etat du ressort. Il fait ensuite parvenir le projet de délimitation au bourgmestre, qui le soumet pendant quinze jours à une enquête publique. A l'expiration du délai, le bourgmestre renvoie le projet accompagné des réclamations et observations formulées au cours de l'enquête.

S'il naît une contestation sur le caractère rural de la commune, il est statué par la députation permanente du conseil provincial.

La délimitation arrêtée par le commissaire d'arrondissement est soumise à l'approbation de la députation permanente.

§ 3. — Il est procédé de la manière définie au § 2 chaque fois qu'un conseil communal demeure en défaut de se conformer aux prescriptions du § 1er, alinéas 1er et 2, du présent article.

§ 4. — Si postérieurement à la décision de délimitation des régions réservées à la culture d'une part, et aux plantations forestières d'autre part, un plan d'aménagement établi en exécution de la loi du 29 mars 1962 organique de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme a reçu force obligatoire, il se substitue intégralement à cette décision, pour autant qu'il fixe des zones réservées à l'agriculture et à la sylviculture.

§ 5. — Dans les parties du territoire réservées à l'agriculture, il n'est pas permis de procéder à des plantations forestières à moins de six mètres de la ligne séparative de deux héritages et sans avoir obtenu l'autorisation du collège des bourgmestre et échevins. Celui-ci statue dans les trente jours à dater de l'introduction de la demande. Faute pour le collège de s'être prononcé dans le dit délai, l'autorisation est tenue pour acquise. Tout refus d'autorisation est motivé et susceptible, dans le mois de la notification, d'un recours auprès de la députation permanente.

Les dispositions de l'alinéa précédent sont applicables également à la zone réservée aux plantations forestières le long de la zone réservée à l'agriculture ».

9. Artikel 35, § 3, toegevoegd bij de wet van 24 juli 1962, wordt artikel 35ter.

10. Artikel 38, tweede lid is opgeheven.

11. In artikel 42, derde lid, wordt de laatste zin vervangen als volgt : « Dans le cas contraire, il sera adressé sous pli recommandé à la post ».

12. In artikel 45, tweede lid, worden de woorden « comme il est dit en l'article précédent » vervangen door de woorden « comme il est dit à l'article 41 ».

13. In artikel 50, 1°, vervallen de woorden « la vaine pâture ».

14. Artikel 53 wordt opgeheven.

15. A l'article 55, alinéa 5, les mots « antérieurement à la présente loi » sont remplacés par les mots « avant le 25 février 1924 ».

16. L'article 80 est abrogé.

17. L'article 82 est remplacé par la disposition suivante :

« Article 82. — Les procès-verbaux doivent être remis, dans les trois jours, à l'officier du ministère public compétent ».

18. L'article 87, 6°, est abrogé.

19. A l'article 87, 7°, les mots « en dehors de vaine pâture » sont supprimés.

20. A l'article 88, 2°, les mots « même dans les pays de vaine pâture » sont supprimés.

21. L'article 88, 5°, est abrogé.

22. L'article 89, 1°, alinéa 1er, est remplacé par les dispositions suivantes :

« 1° Les propriétaires ou détenteurs de volailles, animaux ou bestiaux morts et sans destination utile, qui, hors les cas où il est interdit de ce faire, auront négligé de les enfouir, dans les vingt-quatre heures, à 1 mètre 50 centimètres de profondeur, dans leur terrain ou bien au lieu désigné par l'administration communale ».

23. A l'article 89, 2°, les mots « Ceux qui jetteront » sont remplacés par les mots « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution jetteront ».

24. A l'article 90, 2°, les mots « Ceux qui, volontairement, auront jeté » sont remplacés par les mots « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution, auront volontairement jeté ».

25. A l'article 90, 3°, les mots « Ceux qui auront jeté » sont remplacés par les mots « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution auront jeté ».

26. L'article 90, 12°, est remplacé par la disposition suivante :

« 12°. Ceux qui auront planté des arbres en contravention des articles 35bis et 35ter ».

27. A l'article 94, les mots « maris » et « leurs femmes » sont supprimés.

28. L'article 98 est remplacé par la disposition suivante : « Le présent code ne déroge pas aux lois ou règlements concernant les polders et les waterings ».

Art. 2.

Les dispositions qui suivent forment le texte néerlandais de la loi du 7 octobre 1886 contenant le Code rural, telle qu'elle a été modifiée et complétée jusqu'à ce jour.

Le texte néerlandais ci-après des dispositions qui ont modifié et complété cette loi postérieurement à la loi du 18 avril 1898, remplace le texte néerlandais antérieur de ces mêmes dispositions.

Les contestations basées sur la divergence des textes français et néerlandais sont décidées d'après la volonté du législateur, déterminée suivant les règles ordinaires d'interprétation, sans prééminence de l'un des textes sur l'autre.

15. In artikel 55, vijfde lid, worden de woorden « antérieurement à la présente loi » vervangen door de woorden « avant le 25 février 1924 ».

16. Artikel 80 wordt opgeheven.

17. Artikel 82 wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Article 82. — Les procès-verbaux doivent être remis, dans les trois jours, à l'officier du ministère public compétent ».

18. Artikel 87, 6°, wordt opgeheven.

19. In artikel 87, 7°, vervallen de woorden « en dehors de vaine pâture ».

20. In artikel 88, 2°, vervallen de woorden « même dans les pays de vaine pâture ».

21. Artikel 88, 5°, wordt opgeheven.

22. Artikel 89, 1°, eerste lid, wordt door de volgende bepaling vervangen :

« 1° Les propriétaires ou détenteurs de volailles, animaux ou bestiaux morts et sans destination utile, qui, hors les cas où il est interdit de ce faire, auront négligé de les enfouir, dans les vingt-quatre heures, à 1 mètre 50 centimètres de profondeur, dans leur terrain ou bien au lieu désigné par l'administration communale ».

23. In artikel 89, 2°, worden de woorden « Ceux qui jetteront » vervangen door de woorden « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution, jetteront ».

24. In artikel 90, 2°, worden de woorden « Ceux qui, volontairement, auront jeté » vervangen door de woorden « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution, auront volontairement jeté ».

25. In artikel 90, 3°, worden de woorden « Ceux qui auront jeté » vervangen door de woorden « Ceux qui, hors les cas prévus par la loi du 11 mars 1950 sur la protection des eaux contre la pollution, auront jeté ».

26. Artikel 90, 12°, wordt vervangen als volgt :

« 12°. Ceux qui auront planté des arbres en contravention des articles 35bis et 35ter ».

27. In artikel 94, worden de woorden « maris » en « leurs femmes » geschrapt.

28. Artikel 98 wordt vervangen door de volgende bepaling : « Le présent code ne déroge pas aux lois ou règlements concernant les polders et les waterings ».

Art. 2.

De hiernavolgende bepalingen vormen de Nederlandse tekst van het Veldwetboek van 7 oktober 1886 zoals dit is gewijzigd en aangevuld tot op heden.

De hiernavolgende Nederlandse tekst van de bepalingen die deze wet hebben gewijzigd en aangevuld na de wet van 18 april 1898, vervangt de vorige Nederlandse tekst van deze bepalingen.

Twistvragen gegrond op het verschil tussen de Nederlandse en de Franse teksten worden beslist naar de wil van de wetgever, die bepaald wordt volgens de gewone interpretatieregelen, zonder voorrang van de ene tekst op de andere.

WET VAN 7 OKTOBER 1886.

VELDWETBOEK

TITEL I.

Plattelandsregeling.

HOOFDSTUK I.

Graafrecht.

Artikel 1. — De eigenaar van een veld moet gedogen dat er graafwerk op verricht wordt om er zoveel aarde, zand, steen en ander materiaal uit te halen als nodig is voor het aanleggen of onderhouden van wegen, vaarten, bruggen en andere werken van algemeen, provinciaal of gemeentelijk openbaar nut.

2. Het graafrecht mag niet worden uitgeoefend op minder dan vijftig meter afstand van woningen en daaraan palende besloten erven.

Het strekt zich niet uit tot groeven of winplaatsen van materiaal die in bedrijf zijn op het tijdstip dat de werken van openbaar nut worden uitgevoerd.

3. De voor het graafwerk nodige grond mag niet in bezit worden genomen dan nadat de noodzaak daarvan is vastgesteld en vergunning daartoe is verleend door het openbaar bestuur dat belast is met de uitvoering van of het toezicht op het werk ten behoeve waarvan gegraven wordt.

In geval van verzet van de eigenaar beslist de Koning, de bestendige deputatie van de provincieraad gehoord.

Het bestuur dat graafvergunning verleent, bepaalt de borgsom die de aannemer moet storten tot dekking van de eventueel aan de eigenaar te betalen schadevergoeding.

4. De eigenaar van de grond wordt ten minste vijftien dagen tevoren bij deurwaardersexploot in kennis gesteld van de bezitneming.

Het exploot wordt betekend op verzoek van het bestuur of van de aannemer naar gelang het werk al dan niet in eigen beheer wordt uitgevoerd. Het vermeldt in het kort het doel van de bezitneming en de ligging en uitgestrektheid van de grond.

5. Ten minste acht dagen voor de bezitneming maakt een beëdigd landmeter, op verzoek zoals hierboven bepaald, van de in bezit te nemen grond een beschrijving op.

De eigenaar wordt drie dagen tevoren gedagvaard om daarbij aanwezig te zijn; hij kan alle opmerkingen of bevindingen betreffende de plaatsgesteldheid in het proces-verbaal van de beschrijving doen opnemen.

6. De huurders, vruchtgebruikers en andere belanghebbenden zijn ontvankelijk om in de zaak tussen te komen, hetzij rechtstreeks, hetzij omdat de eigenaar hen erin be trekt.

7. De door de bezitneming veroorzaakte schade wordt geregeld volgens het gemeen recht.

Indien de grond langer dan een maand in bezit gehouden wordt, is de eigenaar gerechtigd de onteigening ervan te vorderen.

In dat geval wordt de schadeloosstelling geregeld met inachtneming van de vormen voorgeschreven bij de wetgeving op de onteigening ten algemene nutte.

Aldus gewijzigd bij deze wet.

8. De uitgegraven materialen mogen niet worden weggehaald dan nadat de eigenaar vergoed is voor de gehele schade door de bezitneming of de uitgraving veroorzaakt. In geval van onenigheid over de vergoeding wordt de zaak berecht door de vrederechter van het kanton waar het graafwerk verricht wordt.

(Tot het bedrag vastgesteld bij de wettelijke bepalingen betreffende de algemene bevoegdheid van de vrederechters) wordt het vonnis in laatste aanleg, voor elk hoger bedrag wordt het in eerste aanleg gewezen.

Aldus gewijzigd bij deze wet.

9. Wordt tegen het vonnis hoger beroep ingesteld, dan wordt het weghalen van de maatregelen daardoor niet opgeschort; de bij het vonnis bepaalde prijs moet echter vooraf aan de eigenaar en aan de rechthebbenden worden betaald.

In geval van weigering of wettige verhindering om de prijs in ontvangst te nemen, wordt deze in de (Deposito-en Consignatiekas) gestort.

Aldus gewijzigd bij deze wet.

10. (...)

Opgeheven bij artikel 290 van het Wetboek der Registratierechten.

HOOFDSTUK II.

Gewassen, veldvruchten, bijen.

11. Alleen bejaarden, gebrekkigen, vrouwen en kinderen beneden twaalf jaar mogen van zonsopgang tot zonsondergang aren lezen en naharken in de plaatsen waar zulks gebruikelijk is en slechts in nietomheinde, op het grondgebied van hun gemeente gelegen velden waar de oogst geheel ingezameld en weggehaald is.

Aren lezen mag slechts met de hand geschieden; naharken met behulp van een hark met ijzeren tanden is verboden.

12. Bij koninklijk besluit worden maatregelen bepaald tot het verdelgen van rupsen en insekten of tot het uitroeien van distels en schadelijke gewassen.

[Maatregelen om te voorkomen, dat insekten of andere dieren, alsmede cryptogamen of andere voor de landbouw schadelijke gewassen, in het land worden binnengebracht en verspreid, worden insgelijks bij koninklijk besluit bepaald ter uitvoering van de artikelen 1, 3, 5 en 7 der wet van 30 december 1882 betreffende de diergeneeskundige politie.]

Het tweede lid is aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 27 juni 1912.

13. De bestendige deputatie van de provincieraad is bevoegd om, op verzoek van gemeentebesturen of van bijzondere personen, te gelasten dat klopjachten in bossen van gemeenten of van bijzondere personen worden gehouden ter verdelging van wolven en everzwijnen, overeenkomstig bij koninklijk besluit voor te schrijven regels. Het

houden van deze klopjachten van overheidswege mag alleen worden gelast wanneer de eigenaars of huurders van de jacht door de bestendige deputatie aangemaand zijn om zelf klopjachten te houden en hieraan binnen de gestelde termijn geen gevolg hebben gegeven.

De deputatie moet bij spoedbehandeling op de verzoeken beschikken in haar eerstvolgende vergadering en haar beslissing onverwijld ter kennis brengen van de belanghebbers.

14. De eigenaar van een bijenzwerm heeft het recht er opnieuw bezit van te nemen, zolang hij niet opgehouden heeft hem te volgen of terug te vorderen.

Anders behoort de zwerm toe aan de eerste bezitnemer en, bij gebreke van een eerste bezitnemer, aan hem die de eigendom of het genot heeft van de grond waarop de zwerm zich heeft neergezet.

HOOFDSTUK III.

Bevloeiing en drooglegging.

15. Iedere eigenaar die ter bevoeiing van zijn erf gebruik wil maken van natuurlijk of kunstmatig gewonnen water waarover hij het recht heeft te beschikken, kan tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling het recht verkrijgen om dit water over de tussengelegen erven te leiden.

16. De eigenaars van de lager gelegen erven moeten het water van de aldus bevoeide gronden ontvangen, met dien verstande dat hun een vergoeding verschuldigd kan zijn.

17. Dit recht om water over de tussengelegen erven te leiden kan onder dezelfde voorwaarden worden verleend aan de eigenaar van een moeras of van een geheel of gedeeltelijk overstroomde grond om het schadelijke water afloop te geven, alsmede aan de eigenaar van een vochtige grond die door middel van ondergrondse leidingen of van greppels moet worden drooggemaakt.

18. Gebouwen, alsmede binnenplaatsen, tuinen, parken en besloten erven die aan een woning palen, zijn niet onderworpen aan de erfdienstbaarheid waarvan sprake is in de drie voorgaande artikelen.

19. Iedere eigenaar die tot bevoeiing van zijn eigendom gebruik wil maken van het water waarover hij het recht heeft te beschikken, kan tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling het recht verkrijgen om de voor zijn watervang noodzakelijke kunstwerken te doen rusten op het erf van de aangelande van de andere oever.

Die kunstwerken moeten derwijze worden gebouwd en onderhouden dat zij geen schade berokkenen aan de naburige erven.

Gebouwen, alsmede binnenplaatsen en tuinen die aan een woning palen, zijn aan deze erfdienstbaarheid niet onderworpen.

20. De aangelande van wie gevorderd wordt dat het kunstwerk op zijn erf zal rusten, kan steeds het gemeenschappelijk gebruik van de stuw verkrijgen, mits hij in de bouw- en onderhoudskosten bijdraagt naar verhouding van de oppervlakte die iedere gebruiker wil bevoeien en van de hoeveelheid water waarover hij zal beschikken.

Vordert de aangelande het gemeenschappelijk gebruik eerst nadat het werk begonnen of voltooid is, dan draagt alleen hij de kosten van de veranderingen die nodig zijn om die stuw geschikt te maken voor de bevoeiing van zijn erf.

21. Geschillen betreffende de vestiging van de in de vorige artikelen vermelde erfdienstbaarheden, de bepaling van de loop, de afmetingen en de vorm van de waterleiding, de bouw en het onderhoud van de kunstwerken voor de watervang, de verandering van reeds bestaande werken en de vergoeding van de eigenaar van het erf waardoor het water loopt, of dat het aflopend water ontvangt, of waarop het kunstwerk rust, worden gebracht voor de vrederechter van het kanton waar de erfdienstbaarheid gelegen is. De rechter moet het belang van het werk overeenbrengen met de eerbiediging van het eigendomsrecht.

(...)

Aldus gewijzigd bij deze wet.

22. (...)

Opgeheven bij artikel 111, 7°, van de wet van 5 juli 1956.

HOOFDSTUK IV.

Klauwengang en stoppelweide.

23 — 28. (...)

Opgeheven bij artikel 1, a, van de wet van 4 december 1961.

HOOFDSTUK V.

(Afsluiting van eigendommen — Afstand voor beplantingen — Afbakening van landbouw- en bosbouwzones).

Aldus gewijzigd bij deze wet.

29. Iedere eigenaar mag zijn erf afsluiten overeenkomstig de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek.

30. Hij die tot afsluiting van zijn erf een niet gemene sloot wil graven, moet tussen die sloot en het naburig erf half zoveel afstand laten als de sloot diep is.

Is het naburig erf een stuk bouwland of een hellend terrein, dan moet de afstand even groot zijn als de sloot diep is.

De sloten worden zo aangelegd dat zij een glooiing hebben aan de kant van de nabuur en de afloop van het water niet belemmeren.

Wanneer een levende haag tot afsluiting dient, moet zij, bij gebreke van een hiermee strijdig gebruik, op ten minste vijftig centimeter van de scheidinglijn staan.

Iedere andere afsluiting mag op de uiterste grens van het eigendom worden geplaatst.

31. De eigenaar van een niet gemene levende haag of een niet gemene muur is gerechtigd, buiten de tijd dat de vruchten te velde staan, het erf van zijn nabuur te betreden om de haag te korten, te snoeien, het snoeisels weg te halen, de muur te herstellen of te onderhouden. Indien dit erf afgesloten is, moet overgang gevraagd worden aan de nabuur, die de plaats daarvoor naar keuze kan aanwijzen. In geval van weigering moet het erf betreden worden op de minst beschadigbare plaats en behoudens vergoeding van veroorzaakte schade.

32. Een haag tussen twee erven wordt geacht gemeen te zijn, hetzij slechts een ervan afgesloten is of tenzij het tegendeel blijkt uit een titel of een voldoende bezit.

33. Een gemene afsluiting moet op gemeenschappelijke kosten onderhouden worden; de nabuur kan zich aan die

verplichting onttrekken door van de mandeligheid af te zien.

Dit recht vervalt wanneer het een sloot betreft die niet alleen tot afsluiting dient.

34. Bomen die in een gemene haag staan, zijn eveneens gemeen; ook bomen op de scheidingslijn van beide erven worden geacht gemeen te zijn, tenzij het tegendeel blijkt uit een titel of een voldoende bezit; sterven die bomen af of worden zij gekapt of gerooid, dan worden zij bij helfte verdeeld; de vruchten worden op gemeenschappelijke kosten ingezameld en eveneens bij helfte verdeeld, onverschillig of zij afgevalen dan wel geplukt zijn.

Iedere eigenaar heeft het recht te eisen dat de gemene bomen gerooid worden.

De mede-eigenaar van een gemene haag mag die verwijderen tot aan de grens van zijn eigendom, onder verplichting om op die grens een muur te bouwen.

35. Hoogstammige bomen mogen slechts op een door vast en erkend gebruik bepaalde afstand geplant worden; bij ontstentenis van zodanig gebruik mogen hoogstammige bomen slechts op twee meter, andere bomen en levende hagen slechts op een halve meter van de scheidingslijn tussen twee erven worden geplant.

Fruitbomen van welke soort ook mogen als leibomen, aan elke kant van de muur tussen twee erven, geplant worden zonder dat een afstand in acht wordt genomen.

Is die muur niet gemeen, dan heeft alleen de eigenaar het recht hem als steun voor zijn leibomen te gebruiken.

De nummering « 35. § 1. — » vervangen door « 35 » bij deze wet.

35bis. § 1. — Wanneer ten minste de helft van de eigenaars of exploitanten die op het gebied van een gemeente gronden bezitten of in bedrijf hebben, er uit eigen beweging of op vraag van het college van burgemeester en schepenen om verzoeken, is de gemeenteraad gehouden binnen twaalf maanden de gedeelten van het gemeentelijke grondgebied af te bakenen, die in beginsel onderscheidenlijk voor landbouw en voor bosbouw worden bestemd.

Het college moet die vraag stellen wanneer erom verzocht wordt door ten minste drie eigenaars of exploitanten die op het grondgebied van de gemeente samen ten minste tien hectaren bezitten of in bedrijf hebben.

Het college draagt zorg dat de Rijkslandbouwkundig ingenieur en de Rijksingenieur van waters en bossen van het gebied worden geraadpleegd. Het afbakeningsplan wordt gedurende vijftien dagen aan eenieder ter inzage gelegd.

De bezwaren en opmerkingen worden schriftelijk gemaakt, door het college in ontvangst genomen en bij het proces-verbaal gevoegd, dat wordt opgemaakt de dag na de sluiting van de terinzagelegging. De gemeenteraad is gehouden van de uitslag van de terinzagelegging kennis te nemen en, binnen een maand na de sluiting van het proces-verbaal, hetzij de bezwaren en opmerkingen af te wijzen, hetzij het met in achtneming ervan gewijzigde plan goed te keuren. Het besluit treedt in werking nadat het door de bestendige deputatie is goedgekeurd.

§ 2. — Wanneer in de landelijke gemeenten ten zuiden van Samber en Maas en in de andere landelijke gemeenten van het land waarvan ten minste één tiende van het grondgebied bebost is, de gemeenteraad de afbakening van het gedeelte van het gemeentelijk grondgebied dat voor landbouw en van het gedeelte dat voor bosbouw bestemd wordt, niet heeft uitgevoerd binnen de bij de wet van 15 april 1965 bepaalde termijn, wordt zij ambtshalve gedaan door de arrondissementscommissaris, onder het gezag van de Minister van Landbouw.

De arrondissementscommissaris wint vooraf het advies in van de Rijkslandbouwkundig ingenieur en van de Rijksingenieur van waters en bossen van het gebied. Daarna zendt hij het ontwerp van afbakening aan de burgemeester, die het gedurende vijftien dagen ter inzage legt. Na verloop van die termijn zendt de burgemeester het ontwerp terug, samen met de schriftelijke bezwaren en opmerkingen die tijdens de terinzagelegging zijn ingekomen.

In geval van betwisting omtrent het landelijk karakter van een gemeente beslist de bestendige deputatie van de provincieraad.

De door de arrondissementscommissaris bepaalde afbakening wordt aan de bestendige deputatie voor goedkeuring voorgelegd.

§ 3. — Er wordt op de bij § 2. — bepaalde wijze gehandeld, telkens als een gemeenteraad in gebreke blijft de voorschriften van § 1. —, eerste en tweede lid, van dit artikel na te komen.

§ 4. — Indien een plan van aanleg, opgemaakt ter uitvoering van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, bindende kracht heeft verkregen na het besluit tot afbakening van de onderscheidenlijk voor landbouw of voor bosbouw bestemde gedeelten, treedt het plan, voor zover het landbouw- en bosbouwzones vaststelt, volledig in de plaats van dit besluit.

§ 5. — In de voor de landbouw bestemde gedeelten van het grondgebied is bosaanplanting verboden op minder dan zes meter van de scheidingslijn tussen twee erven; bovendien is vergunning van het college van burgemeester en schepenen vereist. Het college beslist binnen dertig dagen na de indiening van de aanvraag. Doet het dit niet binnen die termijn, dan wordt de vergunning geacht verleend te zijn. De weigering van de vergunning is met redenen omkleed; binnen een maand na de kennisgeving kan beroep worden ingesteld bij de bestendige deputatie.

De bepalingen van het vorige lid zijn eveneens van toepassing op de voor bosbouw bestemde zone, langs de voor landbouw bestemde zone.

Artikel 35, § 2. —, vernummerd tot artikel 35bis en de tekst aldus vervangen bij deze wet.

35ter. De Koning bepaalt langs welke waterlopen geen naaldbomen mogen worden geplant dan op ten minste zes meter van de oever.

De nummering « 35, § 3. — », vervangen door « 35ter » bij deze wet.

36. De nabuur kan de rooijing eisen van bomen, hagen, heesters en struiken die op een kortere afstand geplant zijn dan de wet bepaalt.

37. Degene over wiens eigendom takken van bomen van een nabuur hangen, kan de nabuur noodzaken die takken af te snijden.

Vruchten die vanzelf op het eigendom van de nabuur vallen, behoren de nabuur toe.

Degene op wiens erf wortels doorschieten, mag ze aldaar zelf weghakken.

Het recht om de wortels weg te hakken of de takken te doen afsnijden verjaart niet.

HOOFDSTUK VI.

Grensbepaling en afpaling.

38. De in het Burgerlijk Wetboek bedoelde afpaling wordt op het terrein aangegeven op de wijze en met behulp

van de uiterlijke tekens, tussen de betrokken partijen overeengekomen, en moet bovendien blijken uit een proces-verbaal en een plan, die in twee genummerde exemplaren door partijen ondertekend worden en in hun bezit blijven om hun tot titel te dienen.

(...)

Het tweede lid opgeheven bij artikel 290 van het Wetboek der Registratierechten en van artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten.

39. Ingeval de eigenaar van een goed dat grenst aan het goed van een eigenaar die de afpaling heeft gevraagd overeenkomstig artikel 38, weigert binnen de door de vrederechter gestelde termijn aan de afpalingsverrichtingen deel te nemen, kan de rechter een deskundige aanstellen, die bij de verrichtingen aanwezig zal zijn en in de plaats van de onwillige eigenaar het proces-verbaal zal ondertekenen.

Deze regel is mede van toepassing op de eisen tot afpaling van eigendommen die grenzen aan eigendommen van een gemeente, een provincie, de Staat of een openbare instelling.

40. Voor de afpaling van eigendommen die onder de bosregeling vallen, gelden de voorschriften van het Boswetboek.

41. Wanneer de Staat, een provincie, een gemeente of een openbare instelling willen overgaan tot de algemene of gedeeltelijke grensbepaling van hun andere eigendommen dan waarvan sprake is in het vorig artikel, wordt deze verrichting twee maanden tevoren aangekondigd door bekendmaking en aanplakking in de gewone vorm en door plaatsing in een nieuwsblad van de provincie en van het arrondissement, indien er een bestaat.

De daaraan verbonden kosten worden gedragen door de partij die de grensbepaling heeft gevraagd.

42. De aangelanden ten aanzien van wie de grenzen dienen te worden erkend en bepaald, worden twee maanden tevoren in kennis gesteld van de dag waarop de verrichting zal plaatshebben.

De kennisgeving bevat de aanwijzing van de af te palen eigendommen. Zij wordt zonder kosten verstrekt door de plaatselijke officier van politie of veldwachter, op verzoek van het betrokken bestuur.

De kennisgeving wordt gedaan aan de persoon of aan de woonplaats, indien de eigenaars wonen binnen het ambtsgebied van de overheid die met de kennisgeving belast is. In het tegenovergestelde geval wordt zij aangetekend over de post verzonden.

De afgifte van de kennisgeving wordt vastgesteld door een proces-verbaal.

43. Op de gestelde dag heeft de grensbepaling plaats, onverschillig of de aangelanden aanwezig zijn of niet.

Zij wordt verricht door een beëdigd landmeter, in opdracht van het betrokken bestuur.

De medeëigenaars van onverdeelde goederen worden in alle gevallen opgeroepen overeenkomstig het vorig artikel.

44. Indien de aangelanden aanwezig zijn en er geen moeilijkheden rijzen betreffende het bepalen van de grenzen, wordt de op tegenspraak gedane erkenning vastgesteld door een proces-verbaal en een plan; deze worden ondertekend door de betrokken partijen en onderworpen aan de goedkeuring van de bestendige deputatie van de provincieraad; na deze goedkeuring is de verrichting definitief en wordt zij openbaar gemaakt op de wijze behandeld in artikel 41.

45. Indien de grensbepaling heeft plaatsgehad in afwezigheid van de aangelanden of van een van hen, worden het proces-verbaal en het plan onmiddellijk ter gemeentesecretarie neergelegd. Een dubbel ervan wordt neergelegd ter griffie van het provinciebestuur; aan de afwezige eigenaars wordt van deze neerlegging kennis gegeven in de vorm bepaald in artikel 42. Gedurende zes maanden te rekenen van de dag waarop die kennisgeving is gedaan, kan ieder belanghebbende van die bescheiden inzage nemen en verzet doen bij het college van burgemeester en schepenen, dat daarvan onmiddellijk kennis geeft aan de bestendige deputatie.

Bij gebreke van verzet binnen zes maanden verklaart de bestendige deputatie die bescheiden goedgekeurd en deze verklaring wordt openbaar gemaakt (zoals in het artikel 41 is voorgeschreven). Het goedgekeurde proces-verbaal en het goedgekeurde plan gelden als titel voor de tienjarige en de twintigjarige verjaring.

Aldus gewijzigd bij deze wet.

46. Zodra het proces-verbaal van grensbepaling en het plan goedgekeurd zijn, wordt de afpaling verricht in aanwezigheid of althans na behoorlijke oproeping van de betrokken partijen.

47. Indien er een geschil rijst hetzij tijdens de verrichtingen, hetzij ten gevolge van verzet door een aangelande gedaan binnen de in artikel 45 bepaalde tijd, wordt het door de betrokken partijen voor de bevoegde rechtbank gebracht en wordt de afpaling tot na de beslissing uitgesteld.

Indien er een geschil rijst na de afpaling, kan de aangelande die de afpaling door de rechter doet vernietigen, veroordeeld worden om de kosten ervan te dragen.

TITEL II.

Veldpolitie.

HOOFDSTUK I.

Algemene bepalingen.

48. Eens of zo nodig meer dan eens in het jaar worden ovens en schoorstenen door of vanwege de burgemeester geschoorwd.

Deze geeft de nodige bevelen om ze met bekwame spoed, al naar het geval te doen reinigen, herstellen of slopen, onverminderd de in het Strafwetboek bepaalde straffen.

49. Wanneer een in de landbouw werkzaam persoon wegens een strafbaar feit aangehouden wordt terwijl hij, met behulp van dieren, ploeg of enig ander werk verricht of terwijl hij een kudde hoedt, treft de burgemeester dadelijk voorzieningen voor het onderhoud en de veiligheid van de dieren.

50. De burgemeester waakt voor de stipte uitvoering van de wetten en verordeningen betreffende :

1° (...), de gemeenteweide, het aren lezen en het naharken;

2° de vermeerdering en verbetering van de rassen van alle diersoorten die nuttig zijn voor de landbouw;

3° de bescherming en het behoud van dieren en vogels die nuttig zijn voor de landbouw;

4° de verdelging van dieren die schadelijk en gevaarlijk zijn voor de kudden;

5° de verdelging van dieren en insekten die schadelijk zijn voor de veldvruchten;

6° de uitroeiing van distels en andere gewassen die schadelijk zijn voor de landbouw;

7° de middelen om besmettelijke ziekten te voorkomen en te stuiten bij alle diersoorten die nuttig zijn voor de landbouw.

Het 1° aldus gewijzigd ingevolge de wet van 4 december 1961.

HOOFDSTUK II.

Veldwachters.

51. [Iedere plattelandsgemeente heeft een of meer veldwachters.

Evenwel kunnen de twee of meer naburige gemeenten die volgens de jongste tienjaarlijkse volkstelling samen niet meer dan 5 000 inwoners hebben, door de provinciegouverneur worden gemachtigd, na advies van de procureur-generaal bij het hof van beroep, om samen één veldwachter te hebben. Zijn wedde wordt, bij gebreke van overeenstemming tussen de betrokken gemeenten, bepaald op basis van hun gezamenlijke bevolking. De uitgave wordt over die gemeenten omgeslagen in verhouding tot hun bevolking.

Bij vacature in gemeenten met 1 000 inwoners of minder beslist de gemeenteraad, onder goedkeuring van de gouverneur, of een veldwachter dient te worden benoemd. Zo niet, dan voldoet de gemeente aan de verplichting, haar bij het eerste lid van dit artikel opgelegd, door zich van de diensten van een hulpveldwachter te verzekeren.]

Aldus vervangen bij artikel 3 van het koninklijk besluit n° 33 van 10 november 1934.

52. De veldwachters worden voornamelijk aangesteld om te waken voor het behoud van eigendommen, veldvruchten en gewassen.

(Zij verlenen, onder het gezag van de burgemeester, hun medewerking voor de uitvoering van de politiewetten en -verordeningen en voor de handhaving van de orde en de rust in de gemeente.

Bovendien staan zij ter beschikking van de burgemeester voor alle administratieve taken, al naar gelang van hun geschiktheid, de duur van hun andere werkzaamheden en het bedrag van hun wedde.

Op verzoek van de burgemeester of van de veldwachter bepaalt de provinciegouverneur, zo nodig, de aard en de maximumduur van de taken die met toepassing van het vorige lid moeten worden verricht).

Het tweede lid aldus vervangen, het derde en het vierde lid toegevoegd bij artikel 3 van het koninklijk besluit n° 33 van 10 november 1934.

53. (...)

Opheffen ingevolge artikel 6 van de wet van 30 januari 1924. Zie artikel 129 van de Gemeentewet.

54. (...)

Opgeheven bij artikel 5 van de wet van 30 januari 1924.

55. [Niemand kan tot veldwachter worden benoemd, indien hij jonger is dan vijftien jaar of ouder dan veertig jaar en niet voldaan heeft aan zijn militaire verplichtingen.

Een koninklijk besluit bepaalt de overige vereisten om tot de betrekking van veldwachter te worden toegelaten.

De provinciegouverneur heeft het recht de veldwachters die ten gevolge van een ziekte, verwonding of lichaamsgebrek buiten staat zijn hun dienst behoorlijk waar te nemen, op pensioen te stellen, de arrondissementscommissaris, de gemeenteraad en de burgemeester gehoord.

Veldwachters die vijftenzestig jaar oud zijn, worden op pensioen gesteld.

Na de arrondissementscommissaris, de procureur des Konings, de gemeenteraad en de burgemeester te hebben gehoord, kan de gouverneur echter (...) de veldwachters die vóór 25 februari 1924 zijn benoemd, toestaan om na die leeftijd in dienst te blijven. Die toestemming geldt slechts voor één jaar en mag niet meer worden verleend wanneer de veldwachters de leeftijd van zeventig jaar hebben bereikt.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924, het vijfde lid daarna aldus gewijzigd bij het enige artikel van de wet van 7 maart 1929 en bij deze wet.

55bis. (De veldwachters worden in brigades ingedeeld overeenkomstig een door de gouverneur vastgestelde tabel.

Elke brigade staat onder toezicht van een brigadier.

Deze heeft de ambtsbevoegdheden van een veldwachter voor het gehele grondgebied van zijn brigade.

Hij oefent een daadwerkelijk toezicht uit op de veldwachters van de brigade. Hij schouwt met name hun kleding, uitrusting en bewapening en leert hun zo nodig wapens hanteren. Hij gaat na op welke wijze de gemeenteveldwachters en de hulpveldwachters hun ambt vervullen en zendt om de drie maanden een verslag aan de arrondissementscommissaris. Hij geeft aan de administratieve en de rechterlijke overheid, alsmede aan de arrondissementscommissaris, zonder verwijl kennis van misbruiken en leemten die hij in de dienst vaststelt.

De veldbrigadier kan de hulpveldwachters opvorderen met toestemming van hun aanstellers. Hij heeft het recht de gemeenteveldwachters op te vorderen om met hen binnen de grenzen van zijn ambtsgebied opsporingen te doen of op patrouille te gaan.

De veldbrigadiers worden door de gouverneur benoemd uit de veldwachters en de hulpveldwachters, de arrondissementscommissaris en de procureur-generaal gehoord.

Zij kunnen door de gouverneur worden geschorst en afgezet.

Brigadiers die ten gevolge van een ziekte, verwonding of lichaamsgebrek buiten staat zijn hun dienst behoorlijk waar te nemen, kunnen door de gouverneur op pensioen worden gesteld.

Brigadiers die meer dan zeventig jaar oud zijn, worden op pensioen gesteld.)

Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 30 januari 1924.

56. Vooraleer hun ambt te aanvaarden, zijn de veldwachters gehouden in handen van de vrederechter van het kanton van hun standplaats de volgende eed af te leggen :

« Ik zweer getrouwheid aan de Koning, gehoorzaamheid aan de Grondwet en aan de wetten van het Belgische volk ».

57. (De jaarwedden van de veldwachters en de veldbrigadiers, alsmede de kosten van hun bewapening en uitrusting, komen ten laste van de gemeenten.

De uitgave betreffende de veldbrigadiers wordt door de bestendige deputatie over de gemeenten van de brigade omgeslagen overeenkomstig artikel 132 van de gemeentewet.)

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

58. (...)

(De provincieraad regelt de uitrusting en de kleding van de veldwachters en van de veldbrigadiers.

Hij bepaalt insgelijks de jaarwedde verbonden aan de betrekking van brigadiers.

Ingeval hij de bovenstaande voorschriften niet uitvoert, worden de uitrusting en de kleding van de veldwachters en veldbrigadiers bij koninklijk besluit geregeld.

In belangrijke plattelandsgemeenten waar verscheidene veldwachters nodig zijn, mag de gemeenteraad, benevens een enkele betrekking van veldwachter, een of meer betrekkingen van toegevoegd veldwachter instellen.

De toegevoegde veldwachter oefent dezelfde ambtsbevoegdheden uit als de veldwachter. Hij wordt benoemd onder dezelfde voorwaarden als deze en zijn jaarwedde wordt bepaald door de gemeenteraad, behoudens goedkeuring (door de gouverneur).

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924, de leden 1 tot 9 daarna opgeheven bij artikel 71, § 6, van de wet van 14 februari 1961 en het laatste lid aldus gewijzigd bij artikel 4 van de wet van 27 juli 1961.

59. (De bewapening van de veldwachters en veldbrigadiers bestaat uit een karabijn, een pistool of een revolver en een wapenstok, volgens de modellen goedgekeurd door de minister van Binnenlandse Zaken.)

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

59bis. (De aankoop of vernieuwing van de bewapening, uitrusting en kleding wordt in elke provincie bekostigd uit een gemeen fonds, beheerd door de bestendige deputatie en gevormd door bijdragen van de gemeenten; de deputatie bepaalt het aandeel van elke gemeente overeenkomstig artikel 132 van de Gemeentewet).

Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 30 januari 1924.

60. (De veldwachters en de veldbrigadiers mogen in geen geval handel drijven, ook niet door een tussenpersoon).

Zij mogen geen bediening, beroep of ambt uitoefenen, ook niet door een tussenpersoon, behalve wanneer de bestendige deputatie, op eensluidend advies van de procureur des Konings, voor die cumulatie toestemming heeft verleend.

Deze toestemming kan op dezelfde wijze worden ingetrokken.)

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

61. (In plattelandsgemeenten hebben openbare instellingen en bijzondere personen het recht bijzondere wachters aan te stellen om hun vruchten en gewassen, de vruchten en gewassen van hun pachters of huurders en hun eigendommen van welke aard ook te beschermen, alsmede om hun vis- en jachtereinen te bewaken.

Die wachters worden met de gemeenteveldwachters gelijkgesteld voor het opsporen en vaststellen van misdrijven binnen de grenzen van het gebied dat onder hun bewaking staat.

De aanstellers zijn gehouden hen door de provinciegouverneur te doen erkennen, de arrondissementscommissaris en de procureur des Konings gehoord, en in de benoemingsakte de aard en de ligging aan te wijzen van de goederen die onder hun bewaking staan.)

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

62. De bijzondere veldwachters mogen gewapend zijn met geweren met meer dan één schot.

63. (Zij treden in dienst na in handen van de vrederechter van het kanton van hun verblijfplaats de eed te hebben afgelegd die voor gemeenteveldwachters is voorgeschreven.

Zij zijn bovendien gehouden hun aanstelling en de akte van hun beëdiging te doen registreren ter griffie van de vrederechten binnen welker rechtsgebied zij hun ambt moeten waarnemen.

De gouverneur kan de erkenning van de bijzondere wachters intrekken; zij worden vooraf gehoord.

Hij die de aanstelling van zijn bijzondere wachter intrekt, is gehouden daarvan onmiddellijk bij aangetekende brief kennis te geven aan de gouverneur. De intrekking van de aanstelling heeft eerst gevolg van de dag waarop de gouverneur er akte van heeft genomen).

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

64. (De op grond van artikel 51 aangestelde hulpveldwachters oefenen de ambtsbevoegdheden van een veldwachter uit.

Voor hun benoeming, schorsing en afzetting geldt artikel 129 van de Gemeentewet.

Hun bezoldiging wordt door de gemeenteraad naar gelang van hun taak vastgesteld, behoudens goedkeuring van de provinciegouverneur.)

Aldus vervangen bij artikel 3 van het koninklijk besluit n° 33 van 10 november 1934.

65. De gemeenteveldwachters kunnen op voorstel van de betrokken gemeenteraden door de provinciegouverneur gemachtigd worden om als hulpveldwachter hun bevoegdheden uit te oefenen in aangrenzende gemeenten.

HOOFDSTUK III.

Opsporing van wanbedrijven en overtredingen.

66. Behoudens hun andere bevoegdheden, zijn de gemeenteveldwachters belast met het opsporen en vaststellen van overtredingen inzake politiewetten en -verordeningen.

67. De gemeenteveldwachters zijn, evenals de rijks-wacht, belast met het opsporen en vaststellen van wanbedrijven en overtredingen inzake veld- en bospolitie, alsmede van jacht- en visserijmisdrijven, op het grondgebied waarvoor zij beëdigd zijn.

De boswachters van de Staat, de gemeenten en de openbare instellingen zijn eveneens bevoegd om die verschillende wanbedrijven en overtredingen in het veld vast te stellen.

68. Zij zijn gemachtigd om het in overtreding aangetroffen vee of pluimgedierte, alsook de werktuigen, voertuigen en gespannen van de schuldige in beslag te nemen en in bewaring te stellen. Zij volgen de door de schuldige weggenomen voorwerpen tot in de plaatsen waar deze heengebracht zijn en stellen ze eveneens in bewaring. Zij mogen echter de huizen, gebouwen, binnenplaatsen en omheinde erven die eraan palen, niet betreden dan in aanwezigheid hetzij van de vrederechter, hetzij van de burgemeester of zijn gemachtigde, hetzij van de politieofficier.

69. De in artikel 68 genoemde ambtenaren mogen niet weigeren, in de aldaar bedoelde gevallen, de veldwachters op staande voet te vergezellen, op straffe van geldboete van vijftientig frank. Zij zijn bovendien gehouden het in hun aanwezigheid opgemaakte proces-verbaal van inbewaringstelling of opsporing te ondertekenen; ingeval zij weigeren, maken de veldwachters daarvan melding in hun proces-verbaal.

70. De veldwachters vatten iedere onbekende die op heterdaad betrapt wordt, en geleiden hem voor de vrederechter, de burgemeester of de politiecommissaris.

71. De veldwachters hebben het recht om het optreden van de openbare macht rechtstreeks te vorderen tot betuiging van wanbedrijven en overtredingen inzake veld- en bospolitie, alsook tot opsporing en inbeslagneming van de voortbrengsels van de bodem die gestolen of wederrechtelijk afgesneden dan wel bedrieglijk verkocht of gekocht zijn.

72. (Zij dagtekenen en ondertekenen hun proces-verbaal, op straffe van nietigheid).

Aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 30 januari 1924.

73. Wanneer het proces-verbaal een inbeslagneming inhoudt, wordt binnen vierentwintig uren een uitgifte ervan neergelegd ter griffie van het vrederecht om meegedeeld te kunnen worden aan hen die de in beslag genomen voorwerpen terugvorderen.

74. De vrederechters kunnen voorlopige opheffing van het beslag verlenen, onder verplichting om de kosten van inbewaringstelling te betalen en borg te stellen. Indien de gegoedheid van de borg betwist wordt, beslist de vrederechter.

75. Indien het in beslag genomen vee binnen tien dagen na de inbewaringstelling niet wordt teruggevorderd of indien geen borg gesteld wordt, beveelt de vrederechter de veiling op de naastbijgelegen markt. Die veiling geschiedt door de zorg van de ontvanger der domeinen, die ze vierentwintig uren tevoren bekendmaakt.

De kosten van de inbewaringstelling en van de veiling worden begroot door de vrederechter en afgehouden van de opbrengst; het overschot dient tot betaling van het bedrag van veroordelingen, waarvan de invordering gedaan wordt door het bestuur van registratie en domeinen; wat overblijft wordt gestort in de Deposito- en Consignatiekas.

Indien de terugvordering van het in beslag genomen vee verworpen wordt bij gebreke van borgstelling of indien het vee eerst na de veiling teruggevorderd wordt, heeft de eigenaar alleen recht op teruggave van de netto-opbrengst van de verkoop, na aftrek van alle kosten, ingeval het vonnis die teruggave beveelt. Van die prijs houdt de ontvanger het bedrag af van de veroordelingen tot geldboete, uitgesproken wegens het misdrijf dat tot het beslag aanleiding heeft gegeven.

76. De veldwachters van gemeenten, openbare instellingen en bijzondere personen zijn aansprakelijk voor elke nalatigheid of overtreding in de uitoefening van hun bediening. Zij kunnen worden veroordeeld tot betaling van de vergoedingen verbonden aan de misdrijven die zij niet behoorlijk hebben vastgesteld.

77. Vergoeding van reiskosten wordt aan de gemeenteveldwachters toegekend, wanneer zij buiten hun standplaats gevangenen moeten begeleiden.

78. Aan iedere gemeenteveldwachter wordt een boekje bezorgd, waarin hij dag na dag de door hem gedane ronden optekent en de door hem vastgestelde misdrijven, met aanwijzing van de verdachten, vermeldt.

HOOFDSTUK IV.

Vervolg van wanbedrijven en overtredingen.

79. De vervolging van wanbedrijven en overtredingen geschiedt overeenkomstig de regels van het Wetboek van Strafvordering, behoudens de door het tegenwoordige wetboek ingevoerde wijzigingen.

80. (...)

Opgeheven bij deze wet.

81. (Een proces-verbaal, opgemaakt en behoorlijk ondertekend door een der in hoofdstuk III van deze titel vermelde ambtenaren, agenten of aangestelden, geldt als bewijs van de daarin vastgestelde materiële feiten, zolang het tegendeel niet is bewezen).

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

82. (Het proces-verbaal wordt binnen drie dagen gezonden aan de bevoegde ambtenaar van het openbaar ministerie.)

Aldus vervangen bij deze wet.

83. Le rechtsvorderingen tot herstel van de in dit wetboek omschreven wanbedrijven en overtredingen verjaren, zowel ten aanzien van de strafoplegging als van de teruggave en schadevergoeding, door verloop van zes maanden, te rekenen van de dag waarop het wanbedrijf of de overtreding is gepleegd.

84. De bepalingen van het vorige artikel zijn niet van toepassing op de misdrijven, door veldwachters van gemeenten, openbare instellingen en bijzondere personen begaan in de uitoefening van hun bediening. Te hunnen opzichte gelden de verjaringstermijnen van de gewone wetten van strafvordering.

De rechtsvordering tot schadevergoeding die krachtens artikel 76 wordt ingesteld, is echter niet meer ontvankelijk een jaar nadat de strafvordering tegen de schuldige zelf door verjaring vervallen is.

85. De rechtbank waarbij een wanbedrijf of een overtreding aanhangig is, kan schadevergoeding toekennen, op klacht van de eigenaar der vruchten of gewassen, voor gezien getekend door de burgemeester of een schepen en vergezeld van een door deze ambtenaar kosteloos opgemaakt proces-verbaal van schatting van de schade.

HOOFDSTUK V.

Misdrijven en straffen.

86. De in dit wetboek niet omschreven wanbedrijven en overtredingen waardoor landelijke eigendommen van welke aard ook worden geschonden, zijn strafbaar met de straffen daarop gesteld door het Strafwetboek en de andere geldende wetten.

87. Met geldboete van een frank tot tien frank worden gestraft :

1° Zij die zonder wettige reden binnentreden in een besloten erf of in een aanhorigheid van een woning, waar tak- of wortelvaste vruchten staan;

2° Zij die, zonder dat er een andere door de wet bepaalde omstandigheid bijkomt, aan een ander toebehorende vruchten plukken of ter plaatse eten.

Het feit gepleegd in een besloten erf of in een aanhorigheid van een woning wordt gestraft met geldboete van tien frank en gevangenisstraf van één dag tot zeven dagen;

3° Zij die hun vee of hun trek-, last of rijdieren laten lopen over andermans weiden in groei of over andermans grond voordat de oogst is weggehaald;

4° Zij die anders dan met de hand aren lezen of die naharken met behulp van een hark met ijzeren tanden;

5° (...)

Opgeheven bij artikel 1, a, van de wet van 4 december 1961.

6° (...)

Opgeheven bij deze wet.

7° Zij wier geiten of woldieren (...) worden aangetroffen, grazend op andermans grond zonder verlof van de eigenaar of knabbelend aan hagen of bomen langs een openbare weg of langs een erf; de overtreders worden bovendien gestraft met geldboete van één frank per dier;

Aldus gewijzigd bij deze wet.

8° Zij die, zonder noodzaak en ondanks het verbod van de eigenaar, gebruik maken van een weg die aan een bijzondere persoon toebehoort.

88. Met geldboete van vijf tot vijftien frank worden gestraft :

1° Zij die de verordeningen op de verdelging van rupsen en andere schadelijke insecten of op de uitroeiing van distels en andere schadelijke gewassen overtreden.

2° Geleiders die, op weg met hun vee van de ene plaats naar de andere, (...) het laten grazen op gronden van bijzondere personen of van gemeenten.

Het misdrijf gepleegd op bezaaid land of op land waarvan de oogst niet is ingezameld of binnen een besloten landelijk erf, wordt gestraft met geldboete van tien frank tot vijftien frank en eventueel met gevangenisstraf van één dag tot twee dagen.

Het eerste lid aldus gewijzigd bij deze wet.

3° Zij die vee of pluimgedierte, van welke soort ook, waarvan zij eigenaar of houder zijn, op andermans eigendom in het open veld laten loslopen.

Het misdrijf gepleegd binnen de omheining van een woning, hetzij op bezaaid land of op land waarvan de oogst niet is ingezameld, hetzij binnen een besloten landelijk erf, wordt gestraft met geldboete van tien frank tot vijftien frank en eventueel met gevangenisstraf van één dag tot twee dagen.

Betreft het een kudde, dan wordt de geldboete gebracht op vijftien tot vijfentwintig frank en de eventuele gevangenisstraf op één dag tot zeven dagen.

4° Zij die aren lezen of naharken zonder te voldoen aan de voorwaarden van artikel 11, en zij die aren lezen of naharken op velden waarvan de oogst niet geheel is ingezameld en weggehaald is, op omheinde velden of voor zonsopgang en na zonsondergang.

5° (...)

Opgeheven bij deze wet.

6° (...)

Opgeheven bij artikel 1, a, van de wet van 4 december 1961.

7° Zij die bijenkorven plaatsen op minder dan twintig meter afstand van een woning of van de openbare weg.

(Die afstand wordt verminderd tot tien meter, wanneer er tussen de bijenkorven en de woning of de openbare weg een volledig dichte beschutting van ten minste twee meter hoogte aanwezig is.)

Het tweede lid toegevoegd bij het enige artikel van de wet van 13 juni 1911.

8° Zij die de afsluiting van een veld openen om zich een doorgang te verschaffen, tenzij de rechter beslist dat de openbare weg onbruikbaar was, in welk geval de gemeente de schadevergoeding moet betalen.

9° Zij die op enigerlei wijze openbare wegen van welke aard ook beschadigen of zich een strook ervan toeëigenen.

Indien daartoe grond bestaat, spreekt de rechter behalve de straf ook het herstel van de overtreding uit, overeenkomstig de wetten betreffende de wegen.

10° Zij die bij het bewerken van het land zich grond van een ander toeëigenen.

11° Zij die zonder wettige reden binnentreden in een besloten erf waar zich vee bevindt.

12° Zij die stenen of andere harde lichamen of andere voorwerpen die kunnen bevuilen of beschadigen, in tuinen, besloten erven, natuur- en kunstweiden of bomen werpen.

13° Zij die door gebrek aan voorzorg enten van bomen geheel of gedeeltelijk vernielen en zij wier dieren dit doen.

14° Zij die, buiten de gevallen van artikel 549 van het Strafwetboek, andermans grond onder water zetten of er opzettelijk het water op schadelijke wijze op doen lopen.

15° Veldwachters die, in strijd met artikel 59, niet geoorloofde wapens dragen.

Het wapen wordt bovendien verbeurd verklaard.

16° Gemeenteveldwachters die het bij artikel 78 voorgescreven boekje niet regelmatig bijhouden.

89. Met geldboete van tien frank tot twintig frank en met gevangenisstraf van één dag tot vijf dagen of met een van die straffen alleen worden gestraft :

1° Zij die eigenaar of houder zijn van dood pluimgedierte, ander gedierte of vee, dat voor niets nuttigs te gebruiken is, en nalaten buiten de gevallen waarin zulks verboden is, het binnen vierentwintig uren, anderhalve meter diep in de grond te delven op hun terrein of op de plaats die door het gemeentebestuur is aangewezen.

In dat geval zorgt het gemeentebestuur voor de bedelving op kosten van de overtreder, die krachtens het veroordelend vonnis kan worden verplicht tot terugbetaling van de uit-

gave, op vertoon van een eenvoudige staat van kosten op-
gemaakt door het college van burgemeester en schepenen.

Aldus gewijzigd bij deze wet.

2° Zij die, [buiten de gevallen bedoeld in de wet van 11 maart 1950, op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging] een dood dier op de openbare weg, op een daaraan palend eigendom of in een waterloop, vijver of vaart werpen.

Aldus gewijzigd bij deze wet.

3° Zij die zonder rechtstitel bezit nemen van enig gedeelte van de gemeentegrond.

4° (...)

5° (...)

Het 4° en het 5° opgeheven bij artikel 1, a, van de wet van 4 december 1961.

6° Zij die zich het water van een bevoeiingskanaal onrechtmatig toeëigenen, of die er gebruik van maken op andere dagen of uren of in ruimere mate dan geoorloofd is door verordeningen of bijzondere overeenkomsten.

7° Zij die onder enig voorwendsel, zonder verlof van de eigenaar of exploitant, op andermans veld graven met een hak, spade, hark of enig ander werktuig.

De geldboete wordt verdubbeld, indien graafwerk, als bedoeld in artikel 1, verricht wordt zonder dat de eigenaar vooraf gewaarschuwd is.

8° Zij die op het veld vuur aansteken op minder dan honderd meter afstand van huizen, bossen, heiden, boomgaarden, hagen, graan, stro, mijten of van plaatsen waar vlas te drogen is gelegd.

90. Met geldboete van vijftien tot vijftientwintig frank en met gevangenisstraf van één dag tot zeven dagen of met een van die straffen alleen worden gestraft :

1° Zij die vee of pluimgedierte, van welke soort ook, op enigerlei tijdstip drijven of hoeden in andermans veldvruchten, in natuur- of kunstweiden, in wijngaarden, griendwaarden, hopakkers, in door mensenhand aangelegde aanplantingen of kwekerijen van fruit- en andere bomen.

2° Zij die, [buiten de gevallen bedoeld in de wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging] opzettelijk in een openbare of private waterput, drinkplaats of fontein organische lichamen of andere stoffen werpen of doen werpen die het water kunnen bederven of voor huishoudelijk gebruik ongeschikt maken.

Aldus gewijzigd bij deze wet.

3° Zij die, [buiten de gevallen bedoeld in de wet van 11 maart 1950 op de bescherming van de wateren tegen verontreiniging] in een vaart, een vijver, een visvijver of een viskom stoffen werpen die de vis kunnen vernielen.

Aldus gewijzigd bij deze wet.

4° Zij die, onverschillig voor welk gebruik, kringen of resten van dieren of vee geheel of gedeeltelijk ontgraven.
De gevangenisstraf wordt altijd uitgesproken, indien het dier op last van de overheid in de grond is gedolven.

5° Zij die, opzettelijk en op welke wijze ook, bijenkorven vernielen, omstoten, toestoppen of openbreken, of die andermans bijen doen omkomen of pogen te doen omkomen.

6° Zij die een bijenzwerm, komend uit andermans bijenstal, op hun goed lokken, indien zij hem niet hebben teruggegeven binnen vierentwintig uren nadat hij van hen is teruggevorderd.

7° Zij die stenen, graszoden, aarde, zand, kalk, mergel, dierlijke of enige andere meststof op andermans grond wegnemen.

8° Zij die draineerbuizen opzettelijk vernielen of beschadigen, toestoppen of verplaatsen.

9° Zij die andermans bomen geheel of gedeeltelijk ontshorsen of snijden, zonder dat deze vergaan.

10° Zij die het hout van hagen of van boomaanplantingen wegnemen.

11° (...)

Opgeheven bij artikel 1, a, van de wet van 4 december 1961.

12° (Zij die bomen planten met overtreding van de artikelen 35bis en 35 ter.)

Toegevoegd bij het enige artikel, II, van de wet van 24 juli 1962 en daarna gewijzigd bij deze wet.

91. De straffen op de overtredingen, omschreven in de artikelen 87 en 90, worden verhoogd tot het maximum en de rechtbank spreekt bovendien gevangenisstraf van één dag tot zeven dagen uit :

1° Indien er herhaling is binnen een jaar, te rekenen van het eerste vonnis tegen de schuldige gewezen wegens dezelfde overtreding en door dezelfde rechtbank;

2° Indien de overtredingen bij nacht zijn gepleegd;

3° Indien de feiten in bende of in vereniging zijn gepleegd.

92. In alle gevallen van de vorige artikelen kan, indien verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, van gevangenisstraf afgezien worden en kan de geldboete verminderd worden, maar nooit tot minder dan één frank.

HOOFDSTUK VI.

Teruggave en schadevergoeding.

93. In geen geval mag de aan de burgerlijke partij verschuldigde schadevergoeding, met inbegrip van de waarde van de in natura teruggegeven voorwerpen, minder bedragen dan de enkele geldboete bij het vonnis opgelegd.

94. De (...), de ouders, de voogden, de meesters en zij die anderen aanstellen zijn burgerrechtelijk aansprakelijk voor de geldboeten, teruggaven, schadevergoedingen en kosten die voortvloeien uit de veroordelingen, uitgesproken tegen (...), hun minderjarige kinderen en hun pupillen, die ongehuwd zijn en bij hen inwonen, hun werklieden, voerlieden en andere ondergeschikten, behoudens verhaal als naar recht.

Aldus gewijzigd bij deze wet.

95. De gebruiksgerechtigden zijn aansprakelijk voor de geldboeten, teruggaven, schadevergoedingen en kosten, waartoe hun hoeders en bewakers veroordeeld zijn wegens wanbedrijven of overtredingen inzake veldpolitie, gepleegd gedurende de tijd en de uitoefening van de dienst.

HOOFDSTUK VII.

Tenuitvoerlegging van vonnissen.

96. Vonnissen, bij verstek gewezen op verzoek van de burgerlijke partij of op vervolging van het openbare ministerie, worden betekend bij een eenvoudig uittreksel, dat de

naam van de partijen en het beschikkende gedeelte van het vonnis inhoudt.

Die betekening doet de termijnen van verzet en van hoger beroep ingaan.

97. Vonnissen houdende veroordeling tot geldboete, teruggave, schadevergoeding en kosten worden ten uitvoer gelegd zoals in correctionele zaken of zoals in politiezaken, naar gelang van het geval.

Slotbepaling.

98. Door dit wetboek wordt niet afgeweken van de wetten of reglementen betreffende polders en wateringen.

Donné à Bruxelles, le 30 octobre 1968.

Gegeven te Brussel, 30 oktober 1968.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

Le Ministre de l'Agriculture,

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Landbouw,

Ch. HEGER.

RAPPORT

DE LA COMMISSION CENTRALE.
DE LA LANGUE JURIDIQUE
ET ADMINISTRATIVE NEERLANDAISE
EN BELGIE (1).

Considérations générales.

1. Le Code rural — Origine et contenu.

La plus grande partie du Code rural belge du 7 octobre 1886 n'est pas l'œuvre originale du législateur belge. Il est étranger à la codification napoléonienne. Il se fonde en ordre principal sur un décret français du 28 septembre - 6 octobre 1791, auquel il emprunte textuellement une partie des dispositions et dont il adapte certaines autres. Ce décret a été déclaré explicitement d'application dans les départements belges, par les arrêtés du 23 frimaire an IV (14 décembre 1795), 6 fructidor an IV (23 août 1796) et 7 pluviôse an V (26 janvier 1797). Voir à ce sujet e.a. la *Pasinomie*, 1re série, t. III, *Annotations pour la Belgique*, année 1791, p. XV-XVI et t. VII, *Annotations et complément pour la Belgique*, p. LI, XC, CXIV et CXIX.

Le Code rural belge de 1886 ne constitue pas un retour à l'ancien droit de nos provinces, mais confirme l'introduction du droit français. Outre le décret de 1791, on peut citer comme sources du Code rural : plusieurs dispositions du Code civil, du Code pénal et de quelques décrets de la fin du XVIIIe siècle. Plusieurs articles du Code rural sont repris presque littéralement au Code forestier de 1854.

Le texte du Code rural a été revu en partie depuis 1886. Les principales lois modificatives sont : la loi du 30 janvier 1924, l'arrêté royal n° 33 du 10 novembre 1934 et les lois des 24 juillet 1962 et 15 avril 1965.

Le Code rural contient en ordre principal des dispositions administratives, civiles et pénales. On n'y traite pas du bail à ferme.

2. Les traductions précédentes.

La loi du 7 octobre 1886 a été traduite à plusieurs reprises. Ces traductions sont brièvement passées en revue dans l'exposé suivant qui indique si, et dans quelle mesure, elles ont pu être utiles à la Commission.

(1) Composition de la Commission :

Président : + E. Van Dievoet, professeur émérite de l'Université catholique de Louvain, membre de la Koninklijke Vlaamse Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België, ancien ministre de la Justice;

Vice-Président : J. Rutsaert, conseiller à la Cour de cassation;

Membres : G. Bittremieux, chef du Service de concordance des textes au Conseil d'Etat;

F. Debaedts, substitut de l'auditeur général au Conseil d'Etat;

J. F. Demol, directeur du Service législatif flamand du Sénat;

E. Lejeune, directeur au Ministère des Affaires étrangères;

K. Mees, conseiller d'Etat;

R. Moors, conseiller juridique au Ministère de l'Intérieur;

J. L. Pauwels, professeur à l'Université catholique de Louvain, membre de la Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde;

W. Pée, professeur à l'Université de l'Etat de Gand;

G. Vandeweyer, directeur au Ministère de la Santé publique;

F. Van Goethem, professeur émérite de l'Université catholique de Louvain, membre de la Koninklijke Vlaamse Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België;

Ad. Van Loey, professeur à l'Université libre de Bruxelles, membre de la Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde;

P. Vermeulen, conseiller d'Etat;

Membre temporaire : R. Derveaux, conseiller juridique au Ministère de l'Agriculture;

Secrétaire : F. D'Haese, chef du Service de concordance des textes honoraire au Conseil d'Etat;

Secrétaires adjoint : J. Byvoet, membre du Bureau de coordination au Conseil d'Etat;

A. Vanhee, conseiller juridique au Ministère de la Justice.

VERSLAG

VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
DE NEDERLANDSE RECHTSTAAL
EN BESTUURSTAAL IN BELGIE (1)

Algemene beschouwingen.

1. Het Veldwetboek — Oorsprong en inhoud.

Het Belgische Veldwetboek van 7 oktober 1886 is voor een groot deel niet een oorspronkelijk werk van de Belgische wetgever. Het gaat evenmin terug op Napoleons codificatie. Het berust in hoofdzaak op een Frans decreet van 28 september - 6 oktober 1791, waarvan het een aantal bepalingen woordelijk overneemt en andere opnieuw bewerkt. Dit decreet is in de Belgische departementen uitdrukkelijk van toepassing verklaard door de besluiten van 23 frimaire jaar IV (14 december 1795), 6 fructidor jaar IV (23 augustus 1796) en 7 pluviôse jaar V (26 januari 1797). Zie hierover o.a. *Pasinomie*, 1re série, t. III, *Annotations pour la Belgique*, jaar 1791, blz. XV-XVI en t. VII, *Annotations et complément pour la Belgique*, blz. LI, XC, CXIV en CXIX.

Het Belgische Veldwetboek van 1886 greep niet terug naar het oude recht van onze provincies, maar bekrachtigde de overname van het Franse recht. Naast het decreet van 1791 kunnen als bronnen worden vermeld : enkele bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, van het Strafwetboek en van enige Franse decreten van het eind van de XVIIIe eeuw. Verscheidene artikelen van het Veldwetboek zijn bijna woordelijk ontleend aan het Boswetboek van 1854.

De tekst van het Veldwetboek is sedert 1886 voor een gedeelte vervangen door nieuwe bepalingen. Als belangrijkste wijzigingswetten mogen worden vermeld de wet van 30 januari 1924, het koninklijk besluit n° 33 van 10 november 1934 en de wetten van 24 juli 1962 en 15 april 1965.

Het Veldwetboek bevat in hoofdzaak bepalingen van bestuursrechtelijke, burgerlijke en strafrechtelijke aard. Het pachtrecht wordt er niet in behandeld.

2. De vroegere vertalingen.

De Wet van 7 oktober 1886 is enkele malen vertaald. Deze vertalingen worden hierna in het kort besproken en er wordt vastgesteld of en in hoeverre zij voor de Commissie van nut zijn geweest.

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : + E. Van Dievoet, emeritus professor van de Katholieke Universiteit te Leuven, lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België, oud-minister van Justitie;

Ondervoorzitter : J. Rutsaert, randsheer in het Hof van Cassatie;

Leden : C. Bittremieux, hoofd van de Dienst voor de Overeenstemming der Teksten bij de Raad van State;

F. Debaedts, substituit-auditeur-generaal bij de Raad van State;

J. F. Demol, directeur van de Vlaamse Wetgevende Dienst van de Senaat;

E. Lejeune, directeur bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken;

K. Mees, staatsraad;

R. Moors, rechtskundig adviseur bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken;

J. L. Pauwels, professor aan de Katholieke Universiteit te Leuven, lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde;

W. Pée, professor aan de Rijksuniversiteit te Gent;

G. Vandeweyer, directeur bij het Ministerie van Volksgezondheid;

F. Van Goethem, emeritus professor van de Katholieke Universiteit te Leuven, lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België;

Ad. Van Loey, professor aan de Vrije Universiteit te Brussel, lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal en Letterkunde;

P. Vermeulen, staatsraad;

Tijdelijk lid : R. Derveaux, rechtskundig adviseur bij het Ministerie van Landbouw;

Secretaris : F. D'Haese, erehoofd van de Dienst voor de Overeenstemming der Teksten bij de Raad van State;

Adjunct-secretarissen : J. Byvoet, lid van het Coördinatiebureau bij de Raad van State;

A. Vanhee, rechtskundig adviseur bij het Ministerie van Justitie.

1° *La traduction de 1886.*

Une traduction officielle a paru dans le *Moniteur belge* du 14 octobre 1886 (p. 4016-4023). Si cette traduction possède certaines qualités, elle a les défauts de beaucoup d'actes officiels belges de la fin du 19e siècle : un style quelquefois maladroit, une absence de bonne terminologie néerlandaise.

2° *La traduction de Paul Bellefroid, 1908.*

La traduction de P. Bellefroid est méritoire; la langue et la terminologie sont plus néerlandaises que celles de la traduction officielle de 1886 (1). Cette traduction a été consultée régulièrement par la Commission.

3° *Les Codes Ruraux — De Landbouwcodex* de M. F. Vanden Abeele, directeur général au Ministère de l'Agriculture (2). Dans cette édition l'auteur a publié une traduction conforme à la terminologie juridique néerlandaise.

3. *Méthode et point de vue adoptés par la Commission.*

Nous concluons par quelques précisions concernant le point de vue et la méthode de travail de la Commission.

a) *Méthode de la Commission.*

Le projet a pour point de départ le texte du *Landbouwwetboek* de M. F. Vanden Abeele. M. D'Haese a revu ce texte au préalable et a soumis celui-ci à l'assemblée de la *Commission centrale de la langue juridique et administrative néerlandaise en Belgique*, avec un certain nombre de propositions de modification.

La Commission a réexaminé attentivement tous les articles du Code. Elle a fait appel à un expert particulièrement compétent, qui a pris part à ses travaux comme membre temporaire : M. R. Derveaux, conseiller juridique au Ministère de l'Agriculture.

Le texte a été transmis à la *Commission chargée de l'élaboration du texte néerlandais de la Constitution, des Codes et des lois et arrêtés principaux*, qui, à son tour, a approuvé le projet (3).

Enfin, une sous-commission a été chargée de veiller à l'uniformité de la terminologie des différentes parties du projet et de comparer une fois encore les textes néerlandais avec les textes français originaux du *Moniteur belge*. La sous-commission était présidée par M. G. Van Dievoet et était composée de MM. W. Pée, J. Byvoet, F. D'Haese, J. Leliard et A. Vanhee.

b) *La langue du projet.*

En ce qui concerne la langue du projet, il peut être renvoyé à ce que la Commission chargée de l'élaboration du texte néerlandais des Codes a écrit à ce sujet dans son Exposé accompagnant le texte néerlandais du Code civil (Chambre des Représentants, Doc. 507, 1959-1960, n° 1, p. 11-13). Ici non plus, une uniformité complète avec la terminologie néerlandaise ne pouvait être atteinte : La législation néerlandaise en ce domaine est moins importante que la législation belge;

(1) P. Bellefroid, *Verzameling van Belgische strafwetten*, Hasselt, 1908, p. 197-231.

(2) F. Vanden Abeele, *Les Codes Ruraux, De Landbouwcodex — Tome troisième. Les éditions administratives U. G. A. Heule* 1958, p. 11-55.

(3) *Composition de la Commission :*

Président honoraire : E. Van Dievoet, précité;

Président : G. Van Dievoet, professeur à l'Université catholique de Louvain;

Vice-Président : F. D'Haese, précité;

Membres : H. Adriaens, conseiller d'Etat, professeur à l'Université de l'Etat de Gand;

P. De Beus, conseiller honoraire à la Cour d'appel de Bruxelles;

J. F. Demol, précité;

N. Gunzburg, professeur émérite de l'Université de l'Etat de Gand;

J. L. Pauwels, précité;

W. Pée, précité;

Ad. Van Loey, précité;

Secrétaires : J. Leliard, conseiller-chef de service au Ministère de la Justice;

J. Moors, professeur à l'Université de l'Etat de Liège.

1° *De vertaling van 1886.*

Een officiële vertaling verscheen in het *Belgisch Staatsblad* van 14 oktober 1886 (bl. 4016-4023). Naast verscheidene hoedanigheden vertoont deze vertaling ook de gebreken van vele Belgische ambtelijke stukken van het eind van de 19e eeuw : een soms onbeholpen stijl, een gebrek aan een goede Nederlandse terminologie.

2° *De vertaling van Paul Bellefroid, 1908.*

De vertaling van P. Bellefroid is verdienstelijk; zijn taal en terminologie staan dicht bij de Nederlandse dan die van de officiële vertaling van 1886 (1). Deze vertaling werd door de Commissie geregeld geraadpleegd.

3° *Het Landbouwwetboek* van de Heer F. Vanden Abeele, directeur-generaal bij het Ministerie van Landbouw (2). In deze uitgave van wetboeken en wetten betreffende de landbouw heeft de uitgever een eigen vertaling opgenomen, die aansluit bij de huidige Nederlandse rechtsterminologie.

3. *Het standpunt en de werkmethode van de Commissie.*

Hier volgen tot besluit nog enkele nadere toelichtingen omtrent het standpunt en de werkmethode van de Commissie.

a) *Methode van de Commissie.*

Het ontwerp gaat uit van de tekst van het *Landbouwwetboek* van de H. F. Vanden Abeele. De H. D'Haese heeft vooraf deze tekst nagelezen en heeft die, met een aantal door hem voorgestelde wijzigingen, aan de vergadering van de *Centrale Commissie voor de Nederlandse Rechtspraak en Bestuurspraak in België* onderworpen.

De Commissie heeft alle artikelen van de wet zorgvuldig herlezen. Zij heeft een beroep gedaan op een speciaal bevoegd deskundige, die als tijdelijk lid aan haar werkzaamheden heeft deelgenomen : de H. R. Derveaux, rechtskundig adviseur bij het Ministerie van Landbouw.

Het ontwerp werd voorgelegd aan de *Commissie belast met de voorbereiding van de Nederlandse tekst van de Grondwet, de wetboeken en de voornaamste wetten en besluiten*, die het op haar beurt heeft goedgekeurd (3).

Ten slotte kreeg een subcommissie de opdracht om de eenvormigheid van de terminologie van de onderscheiden delen van het ontwerp te controleren en de Nederlandse tekst nog eens te vergelijken met de oorspronkelijke Franse tekst in het *Belgisch Staatsblad*. De subcommissie stond onder het voorzitterschap van de heer G. Van Dievoet, en was verder samengesteld uit de heren W. Pée, J. Byvoet, F. D'Haese, J. Leliard en A. Vanhee.

b) *De taal van het ontwerp.*

Voor de taal van het ontwerp kan worden verwezen naar wat de Commissie tot voorbereiding van de Nederlandse tekst van de wetboeken in dat verband geschreven heeft in haar Toelichting bij het ontwerp van Nederlandse tekst van het Burgerlijk Wetboek (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Gedrukte stukken 1959-1960, 507, n° 1, bl. 11-13). Volledige eenheid met Nederland was ook hier niet te bereiken : de Nederlandse wetgeving op dit stuk is minder uitvoerig dan de

(1) P. Bellefroid, *Verzameling van Belgische strafwetten*, Hasselt, 1908, bl. 197-231.

(2) F. Vanden Abeele, *Les Codes Ruraux. De Landbouwcodex. Derde boekdeel*, p. 11-55. Uitgeverij voor Gemeenteadministratie, Heule.

(3) *Samenstelling van de Commissie :*

Erevoorzitter : E. Van Dievoet, voornoemd;

Voorzitter : G. Van Dievoet, professor aan de Katholieke Universiteit te Leuven;

Ondervoorzitter : F. D'Haese, voornoemd;

Leden : H. Adriaens, staatsraad, professor aan de Rijksuniversiteit te Gent;

P. De Beus, ereraadsheer in het Hof van Beroep te Brussel;

J. F. Demol, voornoemd;

N. Gunzburg, emeritus professor van de Rijksuniversiteit te Gent;

J. L. Pauwels, voornoemd;

W. Pée, voornoemd;

Ad. Van Loey, voornoemd;

Secretarissen : J. Leliard, adviseur-dienstchef in het Ministerie van Justitie;

J. Moors, professor aan de Rijksuniversiteit te Luik.

de nombreux termes juridiques et techniques, employés en Belgique, ne figurent pas dans les dispositions législatives des Pays-Bas.

c) *Indication des modifications du texte original du Code rural dans la version de la Commission.*

Sur ce point également la Commission a adopté la même méthode que pour l'établissement du texte néerlandais du Code civil : les modifications sont placées entre crochets et justifiées sous les articles (Voir Doc. Chambre 1959-1960, 507, n° 1, p. 13-14).

Le Vice-Président de la Commission,

J. RUTSAERT.

Belgische; verscheidene in België gebruikte juridische en technische termen komen er niet in voor.

c) *Manier waarop de verwijzingen in de oorspronkelijke tekst van het Veldwetboek zijn aangeduid in de versie van de Commissie.*

Ook in dit opzicht heeft de Commissie dezelfde methode gevolgd als bij de behandeling van het Burgerlijk Wetboek : de wijzigingen zijn tussen rechte haken in de tekst geplaatst en onder de betreffende artikelen verantwoord. (Zie Gedrukte stukken Kamer 1959-1960, 507, n°. 1, bl. 13-14).

De Ondervoorzitter van de Commissie,

J. RUTSAERT.

WET VAN 7 OKTOBER 1886.

VELDWETBOEK.

TITEL I.

Plattelandsregeling.

HOOFDSTUK I.

Graafrecht.

Artikel 1. De eigenaar van een veld moet gedogen dat er graafwerk op verricht wordt om er zoveel aarde, zand, steen en ander materiaal uit te halen als het nodig is voor het aanleggen of onderhouden van wegen, vaarten, bruggen en andere werken van algemeen, provinciaal of gemeentelijk openbaar nut.

2. Het graafrecht mag niet worden uitgeoefend op minder dan vijftig meter afstand van woningen en daaraan palende besloten erven.

Het strekt zich niet uit tot groeven of winplaatsen van materiaal die in bedrijf zijn op het tijdstip dat de werken van openbaar nut worden uitgevoerd.

3. De voor het graafwerk nodige grond mag niet in bezit worden genomen dan nadat de noodzaak daarvan is vastgesteld en vergunning daartoe is verleend door het openbaar bestuur dat belast is met de uitvoering van of het toezicht op het werk ten behoeve waarvan gegraven wordt.

In geval van verzet van de eigenaar beslist de Koning, de bestendige deputatie van de provincieraad gehoord.

Het bestuur dat graafvergunning verleent bepaalt de borgsom die de aannemer moet storten tot dekking van de eventueel aan de eigenaar te betalen schadevergoeding.

4. De eigenaar van de grond wordt ten minste vijftien dagen tevoren bij deurwaardersexploot in kennis gesteld van de bezitting.

Het exploit wordt betekend op verzoek van het bestuur of van de aannemer naar gelang het werk al dan niet in eigen beheer wordt uitgevoerd. Het vermeldt in het kort het doel van de bezitting en de ligging en uitgestrektheid van de grond.

5. Ten minste acht dagen voor de bezitting maakt een beëdigd landmeter, op verzoek zoals hierboven bepaald, van de in bezit te nemen grond een beschrijving op.

De eigenaar wordt drie dagen tevoren gedagvaard om daarbij aanwezig te zijn; hij kan alle opmerkingen of bevindingen betreffende de plaatsgesteldheid in het proces-verbaal van de beschrijving doen opnemen.

6. De huurders, vruchtgebruikers en andere belanghebbenden zijn ontvankelijk om in de zaak tussen te komen, hetzij rechtstreeks, hetzij omdat de eigenaar hen erin betreft.

7. De door de bezitting veroorzaakte schade wordt geregeld volgens het gemeen recht.

Indien de grond langer dan een maand in bezit gehouden wordt, is de eigenaar gerechtigd de onteigening ervan te vorderen.

In dat geval wordt de schadeloosstelling geregeld met inachtneming van de vormen voorgeschreven bij de wet van 17 april 1835.

8. De uitgegraven materialen mogen niet worden weggehaald dan nadat de eigenaar vergoed is voor de gehele schade door de bezitting of de uitgraving veroorzaakt. In geval van onenigheid over de vergoeding wordt de zaak berecht door de vrederechter van het kanton waar het graafwerk verricht wordt. Tot een bedrag van [tweeduizend] frank wordt het vonnis in laatste aanleg, voor elk hoger bedrag wordt het in eerste aanleg gewezen.

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit n° 63 van 13 januari 1935 en artikel 2 van de wet van 20 maart 1948.

9. Wordt tegen het vonnis hoger beroep ingesteld, dan wordt het weghalen van de materialen daardoor niet opgeschort; de bij het vonnis bepaalde prijs moet echter vooraf aan de eigenaar en aan de rechthebbenden worden betaald.

In geval van weigering of wettige verhindering om de prijs in ontvangst te nemen, wordt deze in de consignatiekas gestort.

10. [...]

Opgeheven bij artikel 290 van het Wetboek der Registratierechten.

HOOFDSTUK II.

Gewassen, veldvruchten, bijen.

11. Alleen bejaarden, gebrekkigen, vrouwen en kinderen beneden twaalf jaar mogen van zonsopgang tot zonsondergang aren lezen en naharken ter plaatse waar zulks gebruikelijk is en slechts in niet-omheinde, op het grondgebied van hun gemeente gelegen velden waar de oogst geheel ingezameld en weggehaald is.

Aren lezen mag slechts met de hand geschieden; naharken met behulp van een hark met ijzeren tanden is verboden.

12. Bij koninklijk besluit worden maatregelen bepaald tot het verdelgen van rupsen en insecten of tot het uitroeien van distels en schadelijke gewassen.

[Maatregelen om te voorkomen dat insecten of andere dieren, alsmede cryptogamen of andere voor de landbouw schadelijke gewassen, in het land worden binnengebracht en verspreid, worden insgelijks bij koninklijk besluit bepaald ter uitvoering van de artikelen 1, 3, 5 en 7 der wet van 30 december 1882 betreffende de dierengeneeskundige politie.]

Het tweede lid aldus vervangen bij artikel 1 van de wet van 27 juni 1912.

13. De bestendige deputatie van de provincieraad is bevoegd om, op verzoek van gemeentebesturen of van bijzondere personen, te gelasten dat klopjachten in bossen van gemeenten of van bijzondere personen worden gehouden ter verdelging van wolven en everzwijnen, overeenkomstig bij koninklijk besluit voor te schrijven regels. Het houden van deze klopjachten van overheidswege mag alleen worden gelast wanneer de eigenaars of huurders van de jacht door de bestendige deputatie aangemaand zijn om zelf klopjachten te houden en hieraan de gestelde termijn geen gevolg hebben gegeven.

De deputatie moet bij spoedbehandeling op de verzoeken beschikken in haar eerstvolgende vergadering en haar beslissing onverwijld ter kennis brengen van de belanghebbenden.

14. De eigenaar van een bijenzwerm heeft het recht er opnieuw bezit van te nemen, zolang hij niet opgehouden heeft hem te volgen of terug te vorderen.

Anders behoort de zwerm toe aan de eerste bezitnemer en, bij gebreke van een eerste bezitnemer, aan hem die de eigendom of het genot heeft van de grond waarop de zwerm zich heeft neergezet.

HOOFDSTUK III.

Bevloeiing en drooggelgging.

15. Iedere eigenaar die ter bevloeiing van zijn erf gebruik wil maken van natuurlijk of kunstmatig gewonnen water waarover hij het recht heeft te beschikken, kan tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling het recht verkrijgen om dit water over de tussengelegen erven te leiden.

16. De eigenaars van de lager gelegen erven moeten het water van de aldus bevoeide gronden ontvangen, met dien verstande dat hun een vergoeding verschuldigd kan zijn.

17. Dit recht om water over de tussengelegen erven te leiden kan onder dezelfde voorwaarden worden verleend aan de eigenaar van een moeras of van een geheel of gedeeltelijk overstroomde grond om het schadelijke water afloop te geven, alsmede aan de eigenaar van een vochtige grond die door middel van ondergrondse leidingen of van greppels moet worden drooggemaakt.

18. Gebouwen, alsmede binnenplaatsen, tuinen, parken en besloten erven die aan een woning palen, zijn niet onderworpen aan de erfdiensbaarheden waarvan sprake is in de drie vorige artikelen.

19. Iedere eigenaar die tot bevloeiing van zijn eigendom gebruik wil maken van het water waarover hij het recht heeft te beschikken, kan tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling het recht verkrijgen om de voor zijn watervang noodzakelijke kunstwerken te doen rusten op het erf van de aangelande van de andere oever.

Die kunstwerken moeten derwijze worden gebouwd en onderhouden dat zij geen schade berokkenen aan de naburige erven.

Gebouwen, alsmede binnenplaatsen en tuinen die aan een woning palen, zijn aan deze erfdiensbaarheden niet onderworpen.

20. De aangelande van wie gevorderd wordt dat het kunstwerk op zijn erf zal rusten, kan steeds het gemeenschappelijk gebruik van de stuw verkrijgen, mits hij in de bouw- en onderhoudskosten bijdraagt naar verhouding van de oppervlakte die iedere gebruiker wil bevoelen en van de hoeveelheid water waarover hij zal beschikken.

Vordert de aangelande het gemeenschappelijk gebruik eerst nadat het werk begonnen of voltooid is, dan draagt alleen hij de kosten van de veranderingen die nodig zijn om die stuw geschikt te maken voor de bevoeling van zijn erf.

21. Geschillen betreffende de vestiging van de in de vorige artikelen vermelde erfdiensbaarheden, de bepaling van de loop, de afmetingen en de vorm van de waterleiding, de bouw en het onderhoud van de kunstwerken voor de watervang, de verandering van reeds bestaande werken en de vergoeding van de eigenaar van het erf waardoor het water loopt, of dat het aflopend water ontvangt, of waarop het kunstwerk rust, worden gebracht voor de vrederechter van het kanton waar het dienstbare erf gelegen is. De rechter moet het belang van het werk overeenbrengen met de eerbiediging van het eigendomsrecht. Hij doet uitspraak in laatste aanleg tot [tweeduizend] frank en in eerste aanleg voor elk hoger bedrag.

Aldus gewijzigd ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit n° 63 van 13 januari 1935 en artikel 2 van de wet van 20 maart 1948.

22. [...].

Opgeheven bij artikel 111, 7°, van de wet van 5 juli 1956.

HOOFDSTUK IV.

Klauwengang en stoppelweide.

23-28. [...]

Opgeheven bij artikel 1, a, van de wet van 4 december 1961.

HOOFDSTUK V.

Afsluiting van eigendommen — Afstand voor beplantingen.

29. Iedere eigenaar mag zijn erf afsluiten overeenkomstig de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek.

30. Hij die tot afsluiting van zijn erf een niet gemene sloot wil graven, moet tussen die sloot en het naburig erf half zoveel afstand laten als de sloot diep is.

Is het naburig erf een stuk bouwland of een hellend terrein, dan moet de afstand even groot zijn als de sloot diep is.

De sloten worden zo aangelegd dat zij een glooiing hebben aan de kant van de nabuur en de afloop van het water niet belemmeren.

Wanneer een levende haag tot afsluiting dient, moet zij, bij gebreke van een hiermee strijdig gebruik, op ten minste vijftig centimeter van de scheidslijn staan.

Iedere andere afsluiting mag op de uiterste grens van het eigendom worden geplaatst.

31. De eigenaar van een niet gemene levende haag of een niet gemene muur is gerechtigd, buiten de tijd dat de vruchten ten velde staan, het erf van zijn nabuur te betreden om de haag te korten, te snoeien, het snoeiweg te halen, de muur te herstellen of te onderhouden. Indien dit erf afgesloten is, moet overgang gevraagd worden aan de nabuur, die de plaats daarvoor naar keuze kan aanwijzen. In geval van weigering moet het erf betreden worden op de minst beschadigbare plaats en behoudens vergoeding van veroorzaakte schade.

32. Een haag tussen twee erven wordt geacht gemeen te zijn, tenzij slechts een ervan afgesloten is of tenzij het tegendeel blijkt uit een titel of een voldoende bezit.

33. Een gemene afsluiting moet op gemeenschappelijke kosten onderhouden worden; de nabuur kan zich aan die verplichting onttrekken door van de mandeligheid af te zijn.

Dit recht vervalt wanneer het een sloot betreft die niet alleen tot afsluiting dient.

34. Bomen die in een gemene haag staan, zijn eveneens gemeen; ook bomen op de scheidslijn van beide erven worden geacht gemeen te zijn, tenzij het tegendeel blijkt uit een titel of een voldoende bezit; sterven die bomen af of worden zij gekapt of gerooid, dan worden zij bij helfte verdeeld; de vruchten worden op gemeenschappelijke kosten ingezameld en eveneens bij helfte verdeeld, onverschillig of zij afgevallen dan wel geplukt zijn.

Iedere eigenaar heeft het recht te eisen dat de gemene bomen gerooid worden.

De mede-eigenaar van een gemene haag mag die verwijderen tot aan de grens van zijn eigendom, onder verplichting om op die grens een muur te bouwen.

35. [§ 1] Hoogstamige bomen mogen slechts op een door vast en erkend gebruik bepaalde afstand geplant worden; bij ontstentenis van zodanig gebruik mogen hoogstamige bomen slechts op twee meter, andere bomen en levende hagen slechts op een halve meter van de scheidslijn tussen twee erven worden geplant.

Fruittbomen van welke soort ook, mogen als leibomen, aan elke kant van de muur tussen twee erven, geplant worden zonder dat een afstand in acht wordt genomen.

Is die muur niet gemeen, dan heeft alleen de eigenaar het recht hem als steun voor zijn leibomen te gebruiken.

[§ 2] Wanneer ten minste de helft van de eigenaars of exploitanten die op het gebied van een gemeente gronden bezitten of in bedrijf hebben, er uit eigen beweging of op vraag van het college van burgemeester en schepenen om verzoeken, is de gemeenteraad gehouden binnen twaalf maanden de gedeelten van het gemeentelijke grondgebied af te bakenen, die in beginsel onderscheidenlijk voor landbouw en voor bosbouw worden bestemd.

Het college moet die vraag stellen wanneer erom verzocht wordt door ten minste drie eigenaars of exploitanten die op het grondgebied van de gemeente samen ten minste tien hectaren bezitten of in bedrijf hebben.

[[In de landelijke gemeenten ten zuiden van Sambre en Maas en in de andere gemeenten van het land waarvan ten minste één tiende van het grondgebied bebost is, zijn de gemeenteraden gehouden binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze wet de in het eerste lid bepaalde afbakening uit te voeren, zelfs indien de eigenaars of exploitanten er niet om gevraagd hebben. In geval van betwisting omtrent het landelijk karakter van een gemeente beslist de bestendige deputatie van de provincieraad.]]

Het college draagt zorg dat de rijkslandbouwkundig ingenieur en de rijksingenieur Waters en Bossen van het gebied worden geraadpleegd. Het afbakeningsplan wordt gedurende vijftien dagen voor een ieder ter inzage gelegd.

De bezwaren en opmerkingen worden schriftelijk gemaakt, door het college in ontvangst genomen en bij het proces-verbaal gevoegd. Dit wordt opgemaakt de dag na de sluiting van de terinzagelegging. De gemeenteraad is gehouden van de uitslag van de terinzagelegging kennis te nemen en, binnen een maand na de sluiting van het proces-verbaal, hetzij de bezwaren en opmerkingen af te wijzen, hetzij het met inachtneming ervan gewijzigde plan goed te keuren. Het besluit treedt in werking nadat het door de bestendige deputatie is goedgekeurd.

[[Indien een gemeenteraad deze voorschriften niet nakomt, moet de arrondissementscommissaris onder het gezag van de minister van Landbouw het gemeentelijk grondgebied ambtshalve afbakenen zoals in het eerste lid voorgeschreven is. Hij wint vooraf het advies in van de rijkslandbouwkundig ingenieur en van de rijksingenieur Waters en Bossen van het gebied en laat het ontwerp van afbakening gedurende vijftien dagen voor een ieder ter inzage leggen door de burgemeester. Deze zendt hem de schriftelijke bezwaren en opmerkingen die tijdens de terinzagelegging zijn ingekomen. De beslissing van de arrondissementscommissaris treedt in werking na goedkeuring door de bestendige deputatie.]]

In de voor landbouw bestemde gedeelten van het grondgebied is bosaanplanting verboden op minder dan zes meter van de scheidslijn tussen twee erven; bovendien is vergunning van het college van burgemeester en schepenen vereist. Het college beslist binnen dertig dagen na de indiening van de aanvraag. Doet het dit niet binnen de termijn, dan wordt de vergunning geacht verleend te zijn. De weigering van de vergunning is met redenen omkleed; binnen een maand na de kennisgeving kan beroep worden ingesteld bij de bestendige deputatie.

[[De bepalingen van het vorige lid zijn eveneens van toepassing op de voor bosbouw bestemde zone, langs de voor landbouw bestemde zone.]]

Indien een plan van aanleg, opgemaakt ter uitvoering van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, bindende kracht heeft verkregen na het besluit tot afbakening van de onderscheidenlijk voor landbouw en voor bosbouw bestemde gedeelten, [[treedt het plan]], voor zover het landbouw- en bosbouwzones vaststelt, [[volledig in de plaats van dit besluit]].

[§ 3] De Koning bepaalt langs welke waterlopen geen naaldbomen mogen worden geplant dan op ten minste zes meter van de oever.]

De nummering van § 1 en de § 2 en 3 toegevoegd bij het enige artikel, 1, van de wet van 24 juli 1962; § 2, derde, zesde en achtste lid, ingevoegd bij het enige artikel van de wet van 15 april 1965. Het zesde lid daarna aldus gewijzigd bij het enige artikel van de wet van 30 juni 1967. Het negende lid aldus gewijzigd bij het enige artikel van de wet van 15 april 1965.

36. De nabuur kan de rooijing eisen van bomen, hagen, heesters en struiken die op een kortere afstand geplant zijn dan de wet bepaalt.

37. Degene over wiens eigendom takken van bomen van een nabuur hangen, kan de nabuur noodzakelijke takken af te snijden.

Vruchten die vanzelf op het eigendom van de nabuur vallen behoren de nabuur toe.

Degene op wiens erf wortels doorschieten, mag ze aldaar zelf weghakken.

Het recht om de wortels weg te hakken of de takken te doen afsnijden verjaart niet.

HOOFDSTUK VI.

Grensbepaling en afdeling.

38. De in het Burgerlijk Wetboek bedoelde afpaling wordt op het terrein aangegeven op de wijze en met behulp van de uiterlijke tekens, tussen de betrokken partijen overeengekomen, en moet bovendien blijken uit een proces-verbaal en een plan, die in twee genummerde exemplaren door partijen ondertekend worden en in hun bezit blijven om hun tot titel te dienen.
[...]

Het tweede lid opgeheven bij artikel 290 van het Wetboek der Registratierechten en artikel 81 van het Wetboek der Zegelrechten.

39. Ingeval de eigenaar van een goed dat grenst aan het goed van een eigenaar die de afpaling heeft gevraagd overeenkomstig artikel 38, weigert binnen de door de vrederechter gestelde termijnen aan de afpalingsverrichtingen deel te nemen, kan de rechter een deskundige aanstellen, die bij de verrichtingen aanwezig zal zijn en in de plaats van de onwillige eigenaar het proces-verbaal zal ondertekenen.

Deze regel is mede van toepassing op de eisen tot afpaling van eigendommen die grenzen aan eigendommen van een gemeente, een provincie, de Staat of een openbare instelling.

40. Voor de afpaling van eigendommen die onder de bosregeling vallen, gelden de voorschriften van het Boswetboek.

41. Wanneer de Staat, een provincie, een gemeente of een openbare instelling willen overgaan tot de algemene of gedeeltelijke grensbepaling van hun andere eigendommen dan waarvan sprake is in het vorige artikel, wordt deze verrichting twee maanden tevoren aangekondigd door bekendmaking en aanplakking in de gewone vorm en door plaatsing in een nieuwsblad van de provincie en van het arrondissement, indien er een bestaat.

De daaraan verbonden kosten worden gedragen door de partij die de grensbepaling heeft gevraagd.

42. De aangelanden ten aanzien van wie de grenzen dienen te worden erkend en bepaald, worden twee maanden tevoren in kennis gesteld van de dag waarop de verrichting zal plaatshebben.

De kennisgeving bevat de aanwijzing van de af te palen eigendommen. Zij wordt zonder kosten verstrekt door de plaatselijke officier van politie of veldwachter, op verzoek van het betrokken bestuur.

De kennisgeving wordt gedaan aan de persoon of aan de woonplaats, indien de eigenaars wonen binnen het ambtsgebied van de overheid die met de kennisgeving belast is. In het tegenovergestelde geval wordt zij aangetekend over de post verzonden.

De afgifte van de kennisgeving wordt vastgesteld door een proces-verbaal.

43. Op de gestelde dag heeft de grensbepaling plaats, onverschillig of de aangelanden aanwezig zijn of niet.

Zij wordt verricht door een beëdigd landmeter, in opdracht van het betrokken bestuur.

De medeëigenaars van onverdeelde goederen worden in alle gevallen opgeroepen overeenkomstig het vorige artikel.

44. Indien de aangelanden aanwezig zijn en er geen moeilijkheden rijzen betreffende het bepalen van de grenzen, wordt de op tegenspraak gedane erkenning vastgesteld door een proces-verbaal en een plan; deze worden ondertekend door de betrokken partijen en onderworpen aan de goedkeuring van de bestendige deputatie van de provincieraad; na deze goedkeuring is de verrichting definitief en wordt zij openbaar gemaakt op de wijze bepaald in artikel 41.

45. Indien de grensbepaling heeft plaatsgehad in afwezigheid van de aangelanden of van een van hen, worden het proces-verbaal en het plan onmiddellijk ter gemeentesecretarie neergelegd. Een dubbel ervan wordt neergelegd ter griffie van het provinciebestuur; aan de afwezige eigenaars wordt van deze neerlegging kennis gegeven in de vorm bepaald in artikel 42. Gedurende zes maanden te rekenen van de dag waarop die kennisgeving is gedaan, kan ieder belanghebbende van die bescheiden inzage nemen en verzet doen bij het college van burgemeester en schepenen, dat daarvan onmiddellijk kennis geeft aan de bestendige deputatie.

Bij gebreke van verzet binnen zes maanden verklaart de bestendige deputatie die bescheiden goedgekeurd en deze verklaring wordt openbaar gemaakt zoals in het vorige artikel is voorgeschreven. Het goedgekeurde proces-verbaal en het goedgekeurde plan gelden als titel voor de tienjarige en de twintigjarige verjaring.

46. Zodra het proces-verbaal van grensbepaling en het plan goedgekeurd zijn, wordt de afpaling verricht in aanwezigheid of althans na behoorlijke oproeping van de betrokken partijen.

47. Indien er een geschil rijst hetzij tijdens de verrichtingen, hetzij ten gevolge van verzet door een aangelande gedaan binnen de in artikel 45 bepaalde tijd, wordt het door de betrokken partijen voor de bevoegde rechtbank gebracht en wordt de afpaling tot na de beslissing uitgesteld.

Indien er een geschil rijst na de afpaling, kan de aangelande die de afpaling door de rechter doet vernietigen, veroordeeld worden om de kosten ervan te dragen.

TITEL II.

Veldpolitie.

HOOFDSTUK I.

Algemene bepalingen.

48. Eens of zo nodig meer dan eens in het jaar worden ovens en schoorstenen door of vanwege de burgemeester geschoorwd.

Deze geeft de nodige bevelen om ze met bekwaame spoed, al naar het geval te doen reinigen, herstellen of slopen, onverminderd de in het Strafwetboek bepaalde straffen.

49. Wanneer een in de landbouw werkzaam persoon wegens een strafbaar feit aangehouden wordt terwijl hij, met behulp van dieren, ploegt of enig ander werk verricht of terwijl hij een kudde hoedt, treft de burgemeester dadelijk voorzieningen voor het onderhoud en de veiligheid van de dieren.

50. De burgemeester waakt voor de stipte uitvoering van de wetten en verordeningen betreffende :

1° [...], de gemeenteweide, het aren lezen en het naharken;

2° De vermeerdering en verbetering van de rassen van alle diersoorten die nuttig zijn voor de landbouw;

3° de bescherming en het behoud van dieren en vogels die nuttig zijn voor de landbouw;

4° de verdelging van dieren die schadelijk en gevaarlijk zijn voor de kuddes;

5° de verdelging van dieren en insecten die schadelijk zijn voor de veldvruchten;

6° de uitroeiing van distels en andere gewassen die schadelijk zijn voor de landbouw;

7° de middelen om besmettelijke ziekten te voorkomen en te stuiten bij alle diersoorten die nuttig zijn voor de landbouw.

Het 1° aldus gewijzigd ingevolge de wet van 4 december 1961.

HOOFDSTUK II.

Veldwachters.

51. [Iedere plattelandsgemeente heeft een of meer veldwachters.

Evenwel kunnen twee of meer naburige gemeenten die volgens de jongste tienjaarlijkse volkstelling samen niet meer dan 5 000 inwoners hebben, door de provinciegouverneur worden gemachtigd, na advies van de procureur-generaal bij het hof van beroep, om samen één veldwachter te hebben. Zijn wedde wordt, bij gebreke van overeenstemming tussen de betrokken gemeenten, bepaald op basis van hun gezamenlijke bevolking. De uitgave wordt over die gemeenten omgeslagen in verhouding tot hun bevolking.

Bij vacature in gemeenten met 1 000 inwoners of minder beslist de gemeenteraad, onder goedkeuring van de gouverneur, of een veldwachter dient te worden benoemd. Zo niet, dan voldoet de gemeente aan de verplichting, haar bij het eerste lid van dit artikel opgelegd, door zich van de diensten van een hulpveldwachter te verzekeren.]

Aldus vervangen bij artikel 3 van het koninklijk besluit van 10 november 1934.

52. De veldwachters worden voornamelijk aangesteld om te waken voor het behoud van eigendommen, veldvruchten en gewassen.

[Zij verlenen, onder het gezag van de burgemeester, hun medewerking voor de uitvoering van de politiewetten en -verordeningen en voor de handhaving van de orde en de rust in de gemeente.

Bovendien staan zij ter beschikking van de burgemeester voor alle administratieve taken, al naar gelang van hun geschiktheid, de duur van hun andere werkzaamheden en het bedrag van hun wedde.

Op verzoek van de burgemeester of van de veldwachter bepaalt de provinciegouverneur, zo nodig, de aard en de maximumduur van de taken die met toepassing van het vorige lid moeten worden verricht.]

Het tweede lid aldus vervangen, het derde en vierde lid toegevoegd bij artikel 3 van het koninklijk besluit n° 33 van 10 november 1934.

53. [...]

Opgeheven ingevolge artikel 6 van de wet van 30 januari 1924. Zie artikel 129 van de Gemeentewet.

54. [...]

Opgeheven bij artikel 5 van de wet van 30 januari 1924.

55. [Niemand kan tot veldwachter worden benoemd, indien hij jonger is dan vijftienvijftig jaar of ouder dan veertig jaar en niet voldaan heeft aan zijn militaire verplichtingen.

Een koninklijk besluit bepaalt de overige vereisten om tot de betrekking van veldwachter te worden toegelaten.

De provinciegouverneur heeft het recht de veldwachters die ten gevolge van een ziekte, verwonding of lichaamsgebrek buiten staat zijn hun dienst behoorlijk waar te nemen, op pensioen te stellen, de arrondissementscommissaris, de gemeenteraad en de burgemeester gehoord.

Veldwachters die vijftenzestig jaar oud zijn worden op pensioen gesteld.

[...]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924, het vijfde lid als overgangsbepaling niet meer van toepassing.

55bis. [De veldwachters worden in brigades ingedeeld overeenkomstig en door de gouverneur vastgestelde tabel.

Elke brigade staat onder toezicht van een brigadier.

Deze heeft de ambtsbevoegdheden van een veldwachter voor het gehele grondgebied van zijn brigade.

Hij oefent een daadwerkelijk toezicht uit op de veldwachters van de brigade. Hij schouwt met name hun kleding, uitrusting en bewapening en leert hun zo nodig wapens hanteren. Hij gaat na op welke wijze de gemeenteveldwachters en de hulpveldwachters hun ambt vervullen en zendt om de drie maanden een verslag aan de arrondissementscommissaris. Hij geeft aan de administratieve en de rechterlijke overheid, alsmede aan de arrondissementscommissaris, zonder verwijf kennis van misbruiken en leemten die hij in de dienst vaststelt.

De veldbrigadier kan de hulpveldwachters opvorderen met toestemming van hun aanstellers. Hij heeft het recht de gemeenteveldwachters op te vorderen om met hen binnen de grenzen van zijn ambtsgebied opsporingen te doen of op patrouille te gaan.

De veldbrigadiers worden door de gouverneur benoemd uit de veldwachters en de hulpveldwachters, de arrondissementscommissaris en de procureur-generaal gehoord.

Zij kunnen door de gouverneur worden geschorst en afgezet.

Brigadiers die ten gevolge van een ziekte, verwonding of lichaamsgebrek buiten staat zijn hun dienst behoorlijk waar te nemen, kunnen door de gouverneur op pensioen worden gesteld.

Brigadiers die meer dan zeventig jaar oud zijn, worden op pensioen gesteld.]

Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 30 januari 1924.

56. Vooraleer hun ambt te aanvaarden, zijn de veldwachters gehouden in handen van de vrederechter van het kanton van hun standplaats de volgende eed af te leggen :

« Ik zweer getrouwheid aan de Koning, gehoorzaamheid aan de Grondwet en aan de wetten van het Belgische volk ».

57. [De jaarwedden van de veldwachters en de veldbrigadiers, alsmede de kosten van hun bewapening en uitrusting, komen ten laste van de gemeenten.

De uitgave betreffende de veldbrigadiers wordt door de bestendige deputatie over de gemeenten van de brigade omgeslagen overeenkomstig artikel 132 van de Gemeentewet.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

58. [...]

[De provincieraad regelt de uitrusting en de kleding van de veldwachters en van de veldbrigadiers.

Hij bepaalt insgelijks de jaarwedde verbonden aan de betrekking van brigadier.

Ingeval hij de bovenstaande voorschriften niet uitvoert worden de uitrusting en de kleding van de veldwachters en veldbrigadiers bij koninklijk besluit geregeld.

In belangrijke plattelandsgemeenten waar verscheidene veldwachters nodig zijn, mag de gemeenteraad, benevens een enkele betrekking van veldwachter, een of meer betrekkingen van toegevoegd veldwachter instellen.

De toegevoegde veldwachter oefent dezelfde ambtsbevoegdheden uit als de veldwachter. Hij wordt benoemd onder dezelfde voorwaarden als deze en zijn jaarwedde wordt bepaald door de gemeenteraad, behoudens goedkeuring [door de gouverneur].]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924, de leden 1 tot 9 daarna opgeheven bij artikel 71, § 6, van de wet van 14 februari 1961 en het laatste lid daarna aldus gewijzigd bij artikel 4 van de wet van 27 juli 1961.

59. [De bewapening van de veldwachters en veldbrigadiers bestaat uit een karabijn, een pistool of een revolver, en een wapenstok, volgens de modellen goedgekeurd door de minister van Binnenlandse Zaken.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

59bis. [De aankoop of vernieuwing van de bewapening, uitrusting en kleding wordt in elke provincie bekostigd uit een gemeen fonds, beheerd door de bestendige deputatie en gevormd door bijdragen van de gemeenten; de deputatie bepaalt het aandeel van elke gemeente overeenkomstig artikel 132 van de Gemeentewet.]

Ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 30 januari 1924.

60. [De veldwachters en de veldbrigadiers mogen in geen geval handdrijven, ook niet door een tussenpersoon.

Zij mogen geen bediening, beroep of ambt uitoefenen, ook niet door een tussenpersoon, behalve wanneer de bestendige deputatie, op eensluidend advies van de procureur des Konings, voor die cumulatie toestemming heeft verleend.

Deze toestemming kan op dezelfde wijze worden ingetrokken.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

61. [In plattelandsgemeenten hebben openbare instellingen en bijzondere personen het recht bijzondere wachters aan te stellen om hun vruchten en gewassen, de vruchten en gewassen van hun pachters of huurders en hun eigendommen van welke aard ook te beschermen, alsmede om hun vis- en jachtterreinen te bewaken.

Die wachters worden met de gemeenteveldwachters gelijkgesteld voor het opsporen en vaststellen van misdrijven binnen de grenzen van het gebied dat onder hun bewaking staat.

De aanstellers zijn gehouden hen door de provinciegouverneur te doen erkennen, de arrondissementscommissaris en de procureur des Konings gehoord, en in de benoemingsakte de aard en de ligging aan te wijzen van de goederen die onder hun bewaking staan.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

62. De bijzondere veldwachters mogen gewapend zijn met geweren met meer dan één schot.

63. [Zij treden eerst in dienst na in handen van de vrederechter van het kanton van hun verblijfplaats de eed te hebben afgelegd die voor gemeenteveldwachters is voorgeschreven.

Zij zijn bovendien gehouden hun aanstelling en de akte van hun beëdiging te doen registreren ter griffie van de vrederechter binnen welker rechtsgebied zij hun ambt moeten waarnemen.

De gouverneur kan de erkenning van de bijzondere wachters intrekken; zij worden vooraf gehoord.

Hij die de aanstelling van zijn bijzondere wachter intrekt, is gehouden daarvan onmiddellijk bij aangetekende brief kennis te geven aan de gouverneur. De intrekking van de aanstelling heeft eerst gevolg van de dag waarop de gouverneur er akte van heeft genomen.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

64. [De op grond van artikel 51 aangestelde hulpveldwachters oefenen de ambtsbevoegdheden van een veldwachter uit.

Voor hun benoeming, schorsing en afzetting geldt artikel 129 van de Gemeentewet.

Hun bezoldiging wordt door de gemeenteraad naar gelang van hun taak vastgesteld, behoudens goedkeuring van de provinciegouverneur.]

Aldus vervangen bij artikel 3 van het koninklijk besluit n° 33 van 10 november 1934.

65. De gemeenteveldwachters kunnen op voorstel van de betrokken gemeenteraden door de provinciegouverneur gemachtigd worden om als hulpveldwachter hun bevoegdheden uit te oefenen in aangrenzende gemeenten.

HOOFDSTUK III.

Opsporing van wanbedrijven en overtredingen.

66. Behoudens hun andere bevoegdheden, zijn de gemeenteveldwachters belast met het opsporen en vaststellen van overtredingen inzake politiewetten en -verordeningen.

67. De gemeenteveldwachters zijn, evenals de rijksnacht, belast met het opsporen en vaststellen van wanbedrijven en overtredingen inzake veld- en bospolitie, alsmede van jacht- en visserijmisdrijven, op het grondgebied waarvoor zij beëdigd zijn.

De boswachters van de Staat, de gemeenten en de openbare instellingen zijn eveneens bevoegd om die verschillende wanbedrijven en overtredingen in het veld vast te stellen.

68. Zij zijn gemachtigd om het in overtreding aangetroffen vee of pluimgedierte, alsook de werktuigen, voertuigen, en gespannen van de schuldige in beslag te nemen en inbewaring te stellen. Zij volgen de door de schuldige weggenomen voorwerpen tot in de plaatsen waar deze heengebracht zijn en stellen ze eveneens in bewaring. Zij mogen echter de huizen, gebouwen, binnenplaatsen en omheinde erven die eraan palen, niet betreden dan in aanwezigheid hetzij van de vrederechter, hetzij van de burgemeester of zijn gemachtigde, hetzij van de politieofficier.

69. De in artikel 68 genoemde ambtenaren mogen niet weigeren, in de aldaar bedoelde gevallen, de veldwachters op staande voet te vergezellen, op straffe van geldboete van vijftig frank. Zij zijn bovendien gehouden het in hun aanwezigheid opgemaakte proces-verbaal van inbewaringstelling of opsporing te ondertekenen; ingeval zij weigeren, maken de veldwachters daarvan melding in hun proces-verbaal.

70. De veldwachters vatten iedere onbekende die op heterdaad betrapt wordt, en geleiden hem voor de vrederechter, de burgemeester of de politiecommissaris.

71. De veldwachters hebben het recht om het optreden van de openbare macht rechtstreeks te vorderen tot beteugeling van wanbedrijven en overtredingen inzake veld- en bospolitie, alsook tot opsporing en inbeslagneming van de voortbrengsels van de bodem die gestolen of wederrechtelijk afgesneden dan wel bedrieglijk verkocht of gekocht zijn.

72. [Zij die dagtekenen en ondertekenen hun processen-verbaal, op straffe van nietigheid.]

Aldus vervangen bij artikel 5 van de wet van 30 januari 1924.

73. Wanneer het proces-verbaal een inbeslagneming inhoudt, wordt binnen vierentwintig uren een uitgifte ervan neergelegd ter griffie van het vrederecht om meegedeeld te kunnen worden aan hen die de in beslag genomen voorwerpen terugvorderen.

74. De vrederechters kunnen voorlopige opheffing van het beslag verlenen, onder verplichting om de kosten van inbewaringstelling te betalen en borg te stellen. Indien de goeder van de borg betwist wordt, beslist de vrederechter.

75. Indien het in beslag genomen vee binnen tien dagen na de inbewaringstelling niet wordt teruggevorderd of indien geen borg gesteld wordt, beveelt de vrederechter de veiling op de naastbijgelegen markt. Die veiling geschiedt door de zorg van de ontvanger der domeinen, die ze vierentwintig uren tevoren bekendmaakt.

De kosten van de inbewaringstelling en van de veiling worden begroot door de vrederechter en afgehouden van de opbrengst; het overschot dient tot betaling van het bedrag van veroordelingen, waarvan de invordering gedaan wordt door het bestuur van registratie en domeinen; wat overblijft wordt gestort in de Deposito- en Consignatiekas.

Indien de terugvordering van het in beslag genomen vee verworpen wordt bij gebreke van borgstelling of indien het vee eerst na de veiling teruggevorderd wordt, heeft de eigenaar alleen recht op teruggave van de netto-opbrengst van de verkoop, na aftrek van alle kosten, ingeval het vonnis die teruggave beveelt. Van die prijs houdt de ontvanger het bedrag af van de veroordelingen tot geldboete, uitgesproken wegens het misdrijf dat tot het beslag aanleiding heeft gegeven.

76. De veldwachters van gemeenten, openbare instellingen en bijzondere personen zijn aansprakelijk voor elke nalatigheid of overtreding in de uitoefening van hun bediening. Zij kunnen worden veroordeeld tot betaling van de vergoedingen verbonden aan de misdrijven die zij niet behoorlijk hebben vastgesteld.

77. Vergoeding van reiskosten wordt aan de gemeentewachters toegekend, wanneer zij buiten hun standplaats gevangenen moeten begeleiden.

78. Aan iedere gemeenteveldwachter wordt een boekje bezorgd, waarin hij dag na dag de door hem gedane ronden optekent en de door hem vastgestelde misdrijven, met aanwijzing van de verdachten, vermeldt.

HOOFDSTUK IV.

Vervolg van wanbedrijven en overtredingen.

79. De vervolging van wanbedrijven en overtredingen geschiedt overeenkomstig de regels van het Wetboek van Strafvordering, behoudens de door het tegenwoordige wetboek ingevoerde wijzigingen.

80. [...]

Impliciet opgeheven bij artikel 138 van het Wetboek van Strafvordering.

81. [Een proces-verbaal, opgemaakt en behoorlijk ondertekend door een der in hoofdstuk III van deze titel vermelde ambtenaren, agenten of aangestelden, geldt als bewijs van de daarin vastgestelde materiële feiten, zolang het tegendeel niet is bewezen.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

82. [Het proces-verbaal wordt binnen drie dagen gezonden aan de procureur des Konings of aan de ambtenaar van het openbaar ministerie bij de politierechtbank, naar gelang van hun onderscheiden bevoegdheid.]

Aldus vervangen bij artikel 2 van de wet van 30 januari 1924.

83. De rechtsvorderingen tot herstel van de in dit wetboek omschreven wanbedrijven en overtredingen verjaren, zowel ten aanzien van de strafoplegging als van de teruggave en schadevergoeding, door verloop van zes maanden, te rekenen van de dag waarop het wanbedrijf of de overtreding is gepleegd.

84. De bepalingen van het vorige artikel zijn niet van toepassing op de misdrijven, door veldwachters van gemeenten, openbare instellingen en bijzondere personen begaan in de uitoefening van hun bediening. Te hunnen opzichte gelden de verjaringstermijnen van de gewone wetten van strafvordering.

De rechtsvordering tot schadevergoeding die krachtens artikel 76 wordt ingesteld, is echter niet meer ontvankelijk een jaar nadat de strafvordering tegen de schuldige zelf door verjaring vervallen is.

85. De rechtbank waarbij een wanbedrijf of een overtreding ahangig is, kan schadevergoeding toekennen, op klacht van de eigenaar der vruchten of gewassen, voor gezien getekend door de burgemeester of een schepen en vergezeld van een door deze ambtenaar kosteloos opgemaakt proces-verbaal van schatting van de schade.

HOOFDSTUK V.

Misdrijven en straffen.

86. De in dit wetboek niet omschreven wanbedrijven en overtredingen waardoor landelijke eigendommen van welke aard ook worden gesonden, zijn strafbaar met de straffen daarop gesteld door het Strafwetboek en de andere geldende wetten.

87. Met geldboete van een frank tot tien frank worden gestraft:

1° Zij die zonder wettige reden binnentreden in een besloten erf of in een aanhorigheid van een woning, waar tak- of wortelvaste vruchten staan;

2° Zij die, zonder dat er een andere door de wet bepaalde omstandigheid bijkomt, aan een ander toebehorende vruchten plukken of ter plaatse eten.

Het feit gepleegd in een besloten erf of in een aanhorigheid van een woning wordt gestraft met geldboete van tien frank en gevangenisstraf van één dag tot zeven dagen;

3° Zij die hun vee of hun trek-, last- of rijdieren laten lopen over andermans weiden in groei of over andermans grond voordat de oogst is weggehaald;

4° Zij die anders dan met de hand aren lezen of die naharken met behulp van een hark met ijzeren tanden;

5° [...].

Opgeheven bij artikel 1, a, van de wet van 4 december 1961.

6° [...].

Opgeheven ingevolge de wet van 4 december 1961.

7° Zij wier geiten of woldieren [...] worden aangetroffen, grazend op andermans grond zonder verlof van de eigenaar of knabbelend aan hagen of bomen langs een openbare weg of langs een erf; de overtreders worden bovendien gestraft met geldboete van één frank per dier;

Aldus gewijzigd ingevolge de wet van 4 december 1961.

8° Zij die, zonder noodzaak en ondanks het verbod van de eigenaar, gebruik maken van een weg die aan een bijzondere persoon toebehoort.

88. Met geldboete van vijf frank tot vijftien frank worden gestraft:

1° Zij die de verordeningen op de verdelging van rupsen en andere schadelijke insecten of op de uitroeiing van distels en andere schadelijke gewassen overtreden;

2° Geleiders die, op weg met hun vee van de ene plaats naar de andere, [...] het laten grazen op gronden van bijzondere personen of van gemeenten.

Het misdrijf gepleegd op bezaaid land of op land waarvan de oogst niet is ingezameld of binnen een besloten landelijk erf, wordt gestraft met geldboete van tien frank tot vijftien frank en eventueel met gevangenisstraf van één dag tot twee dagen;

Het eerste lid aldus gewijzigd ingevolge de wet van 4 december 1961.

3° Zij die vee of pluimgedierte, van welke soort ook, waarvan zij eigenaar of houder zijn, op andermans eigendom in het open veld laten loslopen.

Het misdrijf gepleegd hetzij binnen de omheining van een woning, hetzij op bezaaid land of op land waarvan de oogst niet is ingezameld, hetzij binnen een besloten landelijk erf, wordt gestraft met geldboete van tien frank tot vijftien frank en eventueel met gevangenisstraf van één dag tot twee dagen;

Betreft het een kudde, dan wordt de geldboete gebracht op vijftien frank tot vijfentwintig frank en de eventuele gevangenisstraf op één dag tot zeven dagen;

4° Zij die aren lezen of nahakken zonder te voldoen aan de voorwaarden van artikel 11, en zij die aren lezen of nahakken op velden waarvan de oogst niet geheel ingezameld en weggehaald is, op omheinde velden of voor zonsopgang en na zonsondergang;

5° [...]

Opgeheven ingevolge de wet van 4 december 1961.

6° [...]

Opgeheven bij artikel 1, a, van de wet van 4 december 1961.

7° Zij die bijenkorven plaatsen op minder dan twintig meter afstand van een woning of van de openbare weg;

[Die afstand wordt vermindert tot tien meter, wanneer er tussen de bijenkorven en de woning of de openbare weg een volledig, dichte beschutting van ten minste twee meter hoogte aanwezig is.]

Het tweede lid toegevoegd bij het enige artikel van de wet van 13 juni 1911.

8° Zij die de afsluiting van een veld openen om zich een doorgang te verschaffen, tenzij de rechter beslist dat de openbare weg onbruikbaar was, in welk geval de gemeente de schadevergoeding moet betalen;

9° Zij die op enigerlei wijze openbare wegen van welke aard ook beschadigen of zich een strook ervan toeëigenen.

Indien daartoe grond bestaat, spreekt de rechter behalve de straf ook het herstel van de overtreding uit, overeenkomstig de wetten betreffende de wegen;

10° Zij die bij het bewerken van het land zich grond van een ander toeëigenen;

11° Zij die zonder wettige reden binnentreden in een besloten erf waar zich vee bevindt;

12° Zij die stenen of andere harde lichamen of andere voorwerpen die kunnen bevuilen of beschadigen, in tuinen, besloten erven, natuur- of kunstweiden of bomen werpen;

13° Zij die door gebrek aan voorzorg enten van bomen geheel of gedeeltelijk vernielen en zij wier dieren dit doen;

14° Zij die, buiten de gevallen van artikel 549 van het Strafwetboek, andermans grond onder water zetten of er opzettelijk het water op schadelijke wijze op doen lopen;

15° Veldwachters die, in strijd met artikel 59, niet geoorloofde wapens dragen.

Het wapen wordt bovendien verbeurd verklaard;

16° Gemeenteveldwachters die het bij artikel 78 voorgeschreven boekje niet regelmatig bijhouden.

89. Met geldboete van tien frank tot twintig frank en met gevangenisstraf van één dag tot vijf dagen of met een van die straffen alleen worden gestraft :

1° Zij die eigenaar of houder zijn van dood pluimgedierte, ander gedierte of vee, dat voor niets nuttigs te gebruiken is, en nalaten het, binnen vierentwintig uren, anderhalve meter diep in de grond te delven op hun terrein of op de plaats die door het gemeentebestuur is aangewezen.

In dat geval zorgt het gemeentebestuur voor de bedelving op kosten van de overtreder, die krachtens het veroordelend vonnis kan worden verplicht tot terugbetaling van de uitgave, op vertoon van een eenvoudige staat van kosten opgemaakt door het college van burgemeester en schepenen;

2° Zij die een dood dier op de openbare weg, op een daaraan palend eigendom of in een waterloop, vijver of vaart werpen;

3° Zij die zonder rechtstittel bezit nemen van enig gedeelte van de gemeentegrond;

4° [...]

5° [...]

Het 4° en het 5° opgeheven bij artikel 1, a, van de wet van 4 december 1961.

6° Zij die zich het water van een bevoelingskanaal onrechtmatig toeëigenen, of die er gebruik van maken op andere dagen of uren of in ruimere mate dan geoorloofd is door verordeningen of bijzondere overeenkomsten;

7° Zij die onder enig voorwendsel, zonder verlof van de eigenaar of de exploitant, op andermans veld graven met een hak, spade, hark of enig ander werktuig.

De geldboete wordt verdubbeld, indien graafwerk, als bedoeld in artikel 1, verricht wordt zonder dat de eigenaar vooraf gewaarschuwd is;

8° Zij die op het veld vuur aansteken op minder dan honderd meter afstand van huizen, bossen, heiden, boomgaarden, hagen, graan, stro, mijten of van plaatsen waar vlas te drogen is gelegd.

90. Met geldboete van vijftien frank tot vijfentwintig frank en met gevangenisstraf van één dag tot zeven dagen of met een van die straffen alleen worden gestraft :

1° Zij die vee of pluimgedierte, van welke soort ook, op enigerlei tijdstip drijven of hoeden in andermans veldvruchten, in natuur- of kunstweiden, in wijngaarden, griendwaarden, hopakkers, in door mensenhand aangelegde aanplantingen of kwekerijen van fruit- of andere bomen.

2° Zij die opzettelijk in een openbare of private waterput, drinkput of fontein organische lichamen of andere stoffen werpen of doen verwerpen die het water kunnen bederven of voor huishelijk gebruik ongeschikt maken;

3° Zij die in een vaart, een vijver, een visvijver of een viskom stoffen werpen die de vis kunnen vernielen;

4° Zij die, onverschillig voor welk gebruik, krengen of resten van dieren of vee geheel of gedeeltelijk ontgraven.

De gevangenisstraf wordt altijd uitgesproken, indien het dier op last van de overheid in de grond is gedolven;

5° Zij die, opzettelijk en op welke wijze ook, bijenkorven vernielen, omstoten, toestoppen of openbreken, of die andermans bijen doen omkomen of pogen te doen omkomen;

6° Zij die een bijenzwerm, komend uit andermans bijenstal, op hun goed lokken, indien zij hem niet hebben teruggegeven binnen vierentwintig uren nadat hij van hen is teruggevorderd;

7° Zij die stenen, graszoden, aarde, zand, kalk, mergel, dierlijke of enige andere meststof op andermans grond wegnemen;

8° Zij die draineerbuizen opzettelijk vernielen of beschadigen, toestoppen of verplaatsen;

9° Zij die andermans bomen geheel of gedeeltelijk ontschorsen of snijden, zonder dat deze vergaan;

10° Zij die het hout van magen of van boomaanplantingen wegnemen;

11° [...]

Opgeheven bij artikel 1, a, van de wet van 4 december 1961.

12° [Zij die bomen planten met overtreding van artikel 35, paragraaf 2 en 3.]

Toegevoegd bij het enige artikel, II, van de wet van 24 juli 1962.

91. De straffen op de overtredingen, omschreven in de artikelen 87 en 90, worden verhoogd tot het maximum en de rechtbank spreekt bovendien gevangenisstraf van één dag tot zeven dagen uit :

1° Indien er herhaling is binnen een jaar, te rekenen van het eerste vonnis tegen de schuldige gewezen wegens dezelfde overtreding en door dezelfde rechtbank;

2° Indien de overtredingen bij nacht zijn gepleegd;

3° Indien de feiten in bende of in vereniging zijn gepleegd.

92. In alle gevallen van de vorige artikelen kan, indien verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, van gevangenisstraf afgezien worden en kan de geldboete verminderd worden, maar nooit tot minder dan één frank.

HOOFDSTUK VI.

Teruggave en schadevergoeding.

93. In geen geval mag de aan de burgerlijke partij verschuldigde schadevergoeding, met inbegrip van de waarde van de in natura teruggegeven voorwerpen, minder bedragen dan de enkele geldboete bij het vonnis opgelegd.

94. De echtgenoten, de ouders, de voogden, de meesters en zij die anderen aanstellen zijn burgerrechtelijk aansprakelijk voor de geldboeten, teruggaven, schadevergoedingen en kosten die voortvloeien uit de veroordelingen, uitgesproken tegen hun vrouw, hun minderjarige kinderen en hun pupillen, die ongehuwd zijn en bij hen inwonen, hun werklieden, voerlieden en andere ondergeschikten, behoudens verhaal als naar recht.

95. De gebruiksgerechtigden zijn aansprakelijk voor de geldboeten, teruggaven, schadevergoedingen en kosten, waartoe hun hoeders en bewakers veroordeeld zijn wegens wanbedrijven of overtredingen inzake veldpolitie, gepleegd gedurende de tijd en de uitoefening van de dienst.

HOOFDSTUK VII.

Tenuitvoerlegging van vonnissen.

96. Vonnissen, bij verstek gewezen op verzoek van de burgerlijke partij of op vervolging van het openbaar ministerie, worden betekend bij een eenvoudig uittreksel, dat de naam van de partijen en het beschikende gedeelte van het vonnis inhoudt.

Die betekenis doet de termijnen van verzet en van hoger beroep ingaan.

97. Vonnissen houdende veroordeling tot geldboete, teruggave, schadevergoeding en kosten worden ten uitvoer gelegd zoals in correctionele zaken of zoals in politiezaken, naar gelang van het geval.

Slotbepaling.

98. Door dit wetboek wordt niet afgeweken van de wetten of reglementen betreffende polders en wateringen.

Opgeheven worden de wetten en verordeningen waarvan de bepalingen strijdig zijn met dit wetboek, en, bovendien, inzonderheid :

1° Artikel 16 van het decreet van 26 september en 2 oktober 1791 betreffende het beslag wegens belastingen;

2° Het decreet van 28 september en 6 oktober 1791 betreffende landelijke goederen en gebruiken en de veldpolite;

3° Het decreet van 20 messidor jaar III waarbij aanstelling van veldwachters in alle plattelandsgemeenten wordt voorgeschreven;

4° De wet van 26 ventose jaar IV waarbij bevolen wordt de rupsen op de bomen te verdelgen;

5° De wet van 23 thermidor jaar IV betreffende de beteugeling van veld- en bosmisdrijven;

6° De wet van 27 april 1848 op de bevoeiing;

7° De wet van 10 juni 1851 waarbij recht van doorgang ten behoeve van de afwatering wordt verleend;

8° Artikel 1, 2°, van de wet van 1 mei 1849 op de bevoegdheid van de politierechtbanken en de correctionele rechtbanken;

9° De wet van 6 messidor jaar III op de verkoop van koren op de halm;

10° De artikelen 669 tot 673 van het Burgerlijk Wetboek;

11° Artikel 552, 3°, 4° en 7°, artikel 553, 2°, en artikel 560, 3°, van Strafwetboek, betreffende overtredingen inzake veldpolitie;

12° Artikel 129 van de Gemeentewet;

13° Het besluit van 19 pluviöse jaar V en de wet van 10 messidor jaar V betreffende de schadelijke dieren.